

Бестселър на всички времена

ПОСЛЕДНА БОРБА

ЕМИЛИО САЛГАРИ

Емилио Салгари
Последна борба

Глава I

По бреговете на вълчата река

Беше тъмна и бурна нощ. Нито звезди светеха, нито кротката луна озаряваше земята.

Върху брега на потока, който с тих ромон носеше своите студени води към полите на каменния хълм, пламтеше огън и димът, издигнат като стълб, се разливаше под навеса от преплетените клони на многовековни горски великани.

Край огъня, разположили се върху постлани биволски кожи, седяха хора, които бяха дошли при тоя поток отдалеч, през океана, за да видят истинския живот на Новия свят.

На огъня се печеха късове еленово месо и въздухът бе напоен с тази апетитна миризма.

– Местността е неузнаваема! – казваше единият от дошлите на своя водач. – Какви мечки, ягуари, кугуари се скитаха нощем тук! Сега ги няма! Почти са изстребени!

– А индианците? – запита единият от пътниците.

– Индианците ли? Те и сега още скитат тук, но, разбира се, не са някогашните свирепи и безпощадни червенокожи, с които трябваше неуморно да се води кървава борба. Вече са кротки...

– Които при възможност не биха се отказали да плякосат някой кон, пък и каквото намерят друго – избъбра вторият водач.

– Вие, чужденците, искате да видите тукашните червенокожи ли? Ех, почакайте. Те няма да закъснеят. Те са като койоти, подутват отдалеч. Ето, дочувам предпазливите стъпки на неколцина индианци, които навярно отдалеч са видели светлината на нашия огън и сега се примъкват насам, за да им се даде нещичко! – отново заговори първият водач.

Само след минута при огъня действително се появиха червенокожи.

Бяха двама: висок старец и едно момиче, почти дете. По тях висяха жалки дрипи, а лицата им бяха бледи и мършави, в погледите личеше глад и страх.

Единият от водачите поиска да ги изгони, но другият го спря.

– Остави ги, Сам! Дай им един кокал и малко сухари и те ще са доволни!

– Как не! Ще трябва да ги следим. Току виж откраднали нещо и ние

ще сме отговорни за това.

Но въпреки възражението си той не закачи дошлите. Индианците седнаха малко по-встрани от тях на голата земя.

– Старецът е спял – каза единият от пътниците шепнешком, като кимна с глава към индианеца, който упорито гледаше в огъня със своите странно блестящи, но неподвижни зеници.

– А момичето е красиво като цвете! – обади се другият пътник. – Трагична участ е това! От господари и владетели на тая страна, най-богатата на света, сега да скитат гладни там, където някога са царували, да просят милостиня от тях, които всичко са им взели...

Чужденците се разпоредиха водачите, без да оскърбяват червенокожите, да им отделят по нещичко от обилната трапеза.

– Маниту да ви благослови за вашата добрина! – с мелодичен глас каза момичето, като поемаше от ръцете на водача голям къс месо и парче хляб. – Дядо ми е стар и недъгав, роднините ни измряха, няма кой да ни помогне. А пък аз не мога да направя нищо. Затова скитаме по поля и гори, лишени и от парче хляб. Не се решаваме да отидем до някоя ферма, защото насъскват срещу нас кучетата.

– Горкото дете! – каза единият от чужденците. Когато се нахраниха, момичето отново заговори:

– Дядо ми ви моли, джентълмени, да му позволите да ви благодари, като ви изпее някоя от нашите старинни песни, от нашите бойни поеми.

– Прието! Нека ни попее! – отговориха почти всички.

И старецът, като доближи огъня, запя с необикновен, трептящ глас. Изпърво пееше тихо, бавно, речитативно, а сетне, завладян от силата на спомените – все по-силно и по-силно. По-властно и по-звучно.

Той скочи внезапно, изправи се в исполинския си ръст и цял озарен от пламъка на огъня, пееше, прострял ръце към него, като че ли на него, а не на хората разказваше своята печална история.

С дълбоко мълчание чужденците слушаха необикновената песен на стареца.

– Какво възпява той? – запита един от чужденците водача.

– Старото време! – с недоволство отвърна водачът. – Възпява онзи известен поход към границите на Канада, когато част от племето се е опитало окончателно да напусне територията на Щатите и да се пресели в Канада, за да се съедини с племето на Горящите лесове и заедно да дадат отпор на белите.

– Той споменава някакви имена. Какво означават те?

– А, знаете ли? Тукашните индианци почитат две свои жени –

Сахеми. Едната се казвала Яла, а другата, която е живяла до неотдавна и била дъщеря на Яла, се казвала Минехаха.

– Сахеми – жени? Нещо като Жана д'Арк при червенокожите? – учудиха се чужденците. – И с какво са били прославени тези жени?

– И двете с неукротимата си свирепост! Яла била погубила толкова много трапери и войници, колкото нито един вожд мъж. Любимото й занимание било да скалпира белите пленници.

– А дъщеря й Минехаха?

– Тя била главната героиня при последните схватки с нашите войски.

– Интересно е това, за което говори старецът.

– Ако искате, бих могъл да ви разкажа тази история, джентълмени. Зная подробности, защото баща ми е бил един от участниците в трагедията и отблизо е познавал всичките герои.

– Разкажете! Разкажете! – нетърпеливо го прекъснаха всички.

Когато червенокожият бард замлъкна, траперът на свой ред започна да разказва страшната и кървава повест на едно минало време. Това бе повест за страшни боеве, за скитания, за нечовешки жестокости, които прилагали и двете страни. Повест за догарянето на оня велик пламък на избухналия преди векове пожар – борбата между червенокожи и бели.

Повестта започваше с това, как някой си млад ловец на име Девандел бил пленен от сиу и го пощадяват благодарение само на молбите на дъщерята на един влиятелен вожд. А това била красавицата Яла, за която той се оженва според индианския обичай.

Но цивилизованият човек бил отблъснат от страстната и не по женски властна Яла. Девандел избягал от сиу и оставил Яла със сина им.

След като се връща в своя цивилизован свят, Девандел се оженва, създава ново семейство, като забравя Яла, но тя не го била забравила. И се заклела, че ще си отмъсти на изменника, който я бил опозорил.

Изминават няколко години... Девандел преживява страшна буря.

При едно въстание на червенокожите Яла успява да плени двете деца на Девандел, който по това време вече командвал един от войсковите отряди на Северноамериканските съединени щати с чин полковник. Пленените деца – момче и момиче – Яла скрива, като искала да ги подложи на нечовешки мъки пред очите на бащата, когото също хваща в плен.

А ето и обстоятелствата, при които Девандел попада в плен. По време на боя полковник Девандел залавя млад индианец, който отвещдал в лагера на индианците малко момиче. Този млад индианец бил

синът на Яла, когото тя била родила от него преди години, и дъщеря й Минехаха – от брака ѝ с вожда на враните – Червения облак.

По заповед на Девандел младият индиански воин бил разстрелян като шпионин – бащата не могъл да разпознае в него собствения си син.

Минехаха отмъщава за смъртта на брат си, като издебва Девандел и го ранява с нож в гърба. Така полковникът попада в плен на индианските въстаници.

Яла веднага скалпирала Девандел, без да успее да приложи цялото изкуство на своето отмъщение, защото лагерът на индианците бил наскоро нападнат от американски войски и красивата Яла била убита от един приятел на Девандел. Веднага след това индианският трапер Джон – агент на американските войски – намира полумъртвия Девандел и го освобождава заедно с двете му деца.

Минали години... Един ден нов сахем се появил у неукротимите сиу. Това била дъщерята на Яла, която вече познаваме, отмъстителната Минехаха.

Не след дълго, при едно поредно въстание, индианците жестоко отмъстили на янките за преживените поражения. Голям американски отряд, попаднал в един от каньоните на Колорадо, бил избит и попадналият в ръцете на Минехаха трапер Джон, както някога Девандел, бил скалпиран лично от отмъстителната ѝ ръка. Но той остава жив.

За Джон не оставало нищо друго, освен да тръгне из безкрайните прерии на Далечния запад и да продължи живота си на трапер, живот, изпълнен с хиляди опасности.

Минехаха била злопамятна и отмъстителна. Тя се заклела да му отмъсти още по-жестоко, като убиец на майка ѝ, да убие и двете деца на Девандел, които преди били освободили от същия Джон.

Изминали години. Капризната съдба пожелала да срещне отново героите от тази печална драма: сиу решават да отидат в Канада, водени от силните си вождове. Един от тях била и безпощадната Минехаха.

Старият вълк на степта, индианският агент Джон, със своите неизменни спътници – траперите Хари и Джордж, придружавайки младия Девандел – сина на полковника, попадат в оная част от територията на Небраска, където именно минавали преселващите се в Канада сиу.

Така съдбата решила отново да срещне непримиримите врагове.

Била бурна и тъмна пролетна нощ.

На сутринта младият лейтенант Девандел заедно с трапера Хари решили да отидат на лов, като оставят в наскоро построената върху брега на силния поток землянка индианския агент Джон и втория трапер

Джордж.

Към полунощ вярното ловно куче на Джон вдига тревога. Лаят на Дръж, както се казвало кучето, известявало за приближаваща опасност.

Кучето се отличавало с невероятно развито обоняние и също като господаря си ненавиждало червенокожите.

– Боя се – надигнал се от своето спартанско легло индианският агент, – боя се, Джордж, че нашите момчета са сполетени от беда! Тук непременно скитат червенокожи!

– Може би случайно е минала някоя мечка и това е подразнило Дръж.

– Не, това не е случайно минаваща мечка. Чуй го как лае.

Не случайно губих време с Дръж, докато го обуча в така наречената военна сигнализация. Ако бе само някакъв звяр, то Дръж просто би ръмжал. А сега лаят му означава, че наблизко има червенокожи.

– Е, какъв е лаят му?

– Три пъти излая късо и тревожно и сетне още два пъти.

– Е, ти си го познаваш по-добре.

– Да. Това означава, първо, че наблизко има червенокожи. И второ – има и бели. Нашите другари отсъстват, следователно сигналът може да е и за тях. А първият може да ни казва, че червенокожи ги гонят. Още тая нощ ще трябва да офейкаме оттук, защото е невъзможно да влезем в открита борба с индианците. Срещу всеки от нас те ще противопоставят цял отряд. И се боя, че тази наша непредпазливост може да ни струва много скъпо.

– Ех, казвах на Девандел да не идваме тук! – ядосваше се Джордж.

– Ти забравяш чия кръв тече във вените на този юнак. Той е достоен син на полковник Девандел!

– Ще отида, казва, да разузная, за да представя на нашия командир генерал Феърсайт точни сведения за движението на индианците.

– Неговият покоен баща някога беше скалпиран от оная жестока Яла, както аз от дъщеря ѝ Минехаха – отвърна мрачно Джон. – У Джордж Девандел, слава на Маниту, засега поне скалпът му е оцелял.

– Но може би само засега – прекъсна го траперът Джордж.

– Но по дяволите! Та някога тая същата Минехаха, още като малко дете, бе в ръцете ми и само пръста си да мръднеш, бих свършил с нея. Защо не го сторих тогава? Колко хора щяха да са ми благодарни, ако още тогава бях свършил завинаги с нея...

– Каква полза да се ядосваш за минали неща – прекъсна го траперът. – Вие, чичо Джон, напразно се измъчвате. По-добре да разберем

дали нашите приятели не се нуждаят от помощта ни. Чувате ли? Сякаш Девандел и Хари стрелят...

– Да, чувам! По-добре от теб чувам, макар след скалпирането да страдам често от хрема, а при такива случаи ушите заглъхват.

Ловците напълниха пушките и излязоха пред землянката. Те се ослушаха внимателно.

Нощта бе бурна. Разлялата се река, по която плаваха мръсни парчета трошлив лед, бучеше. Ледените пластове, носейки се стремглаво надолу, се блъскаха един о друг, триеха се о скалистите брегове на Вълчата река и милиони гласове вещаеха идването на пролетта, вещаеха, че е дошло време волната река да се освободи от зимния плен, като разкъса своите ледени окови.

Шумеше гората и от време на време се чуваше пукотът на отчупени вейки, падащи върху мократа земя.

– Чуваш ли нашите? – тихо отбеляза индианският агент.

– Да. Чувам изстрелите на Хари и карабината на лейтенанта. А това означава, че още не се е стигнало до ръкопашен бой. Засега се обстрелват на значително разстояние. А какво ще кажеш ти, Джон, за изстрелите на индианците?

– Какво мога да кажа... – почеса се траперът, като внимателно се вслушваше в приближаващите изстрели. – Намирам, че индианците не са много. Не повече от петнайсетина души, чичо Джон!

– Ех и ти! – ядосваше се Джон. – Вярно е, че към нашите приятели наближава само малък индиански отряд. Може би наистина само дванайсетина или петнайсет души. Но я се вслушай по-добре! Отпуши си ушите! Нима не чуваш и нещо друго?

– Да, да! – загрижено избъбра траперът. – към нас приближава голям конен отряд. Чувам цвиленето на мустангите! Идват оттатък, за да застанат между нашите и реката...

– Вярно е. Но едва ли ще успеят. Нашите са съвсем наблизко. Индианският агент не грешеше. Само след десетина минути лейтенант Девандел и неговият спътник траперът Хари, задъхващи се от умора, стигнаха до землянката и разказаха за станалото. Индианците, според тях, били останали назад, но това не означавало, че няма да дойдат скоро тук. Да се бранят в землянката е немислимо. Червенокожите биха я завзели с пристъп само за половин час.

– Трябва да се бяга, и то веднага! – с досада се съгласи Джон. – Но вие, джентълмени, какво научихте от обиколката?

– Съвсем малко – отвърна лейтенантът. – Горящите лесове, както се

наричат сега нашите стари познайници си, имат не по-малко от шестотин войници, добре въоръжени. Те биха минали границите на Канада, ако не бе болестта на техния вожд – Големия крак. По време на пътуването той заболял от злокачествено възпаление на белите дробове и преселниците били принудени да го носят на ръце, което доста забавило похода им.

– А нашите приятели вече тук ли са? – запита индианският агент, като се готвеше за път.

– Кои именно? – попита лейтенантът.

– Кои! Разбира се, че за Минехаха ми е думата, млади човече!

– Тук са и Минехаха, и баща ѝ – Червеният облак.

– Лоша ни е работата, значи! Където е Минехаха, там всичко е лошо. Да побързаме, да побързаме, джентълмени!

– А как ще бягаме? – поиска да узнае плана на агента единият от траперите. – Нали сме притиснати до реката?

– Ама че работа, чичо Джон! Лодки откъде ще намерим?

– Глупав си ти още! – равнодушно му отвърна старият горски скитник. – Пък аз смятах, че вече си поумнял, Джордж. Нима за хора като нас са необходими лодки? Може би ще ме попитате дали някой параход няма да ни бъде предоставен!

– Но как ще...

– Върви с мен и ще видиш!

И бягащите, като прибраха всичко, което успяха в бързането си, се спуснаха към бързите мътни води на реката. Те изоставиха дори верните си мустанги, завързани край земянката. Намръщеният Дръж летеше пред тях, като от време на време известяваше със заучения си лай присъствието на някой горски обитател.

По пътя си бегълците неведнъж бяха принудени да заобикалят гигантските трупи, лежащи по наклонения бряг, а когато стигнаха реката, без особен труд намериха две доста големи трупи, вече наполовина потопени в реката, които като че чакаха само лек тласък, за да заплават по течението.

– Ето ги нашите лодки! – извика индианският агент. – Бързо отсичайте с брадвите клоните, които пречат за удобството на пътниците, и тръгвайте!

С тези думи Джон пръв заби секирата в лежащото до него дебело стебло и след няколко минути го бутна във водата и се метна на него...

– Трети звънец, моля! Повече пътници и товар параходът не приема! – пошегува се той, като се отдалечаваше от брега.

Всъщност импровизираният кораб действително не можеше да приеме повече нито пасажери, нито товар, без да рискува да се обърне.

На единия край на този кораб седеше Дръж, който през цялото време лаеше и хвърляше гневни погледи във вечерната мъгла, а на другия край се бяха настанили Джордж и Джон.

Вторият труп послужи за лодка на младия офицер Девандел и трапера Хари.

Преди да потеглят, бегълците се въоръжиха с дълги пръти, които трябваше да им служат за весла, но едва дърветата се отместиха на няколко метра от брега, когато прътите се оказаха излишни: придошлата вода подхвана и бързо понесе трупите с техните пътници с неудържима сила.

– А къде отиваме? – попита Джордж мълчаливия индиански агент.
– Нали напред има прагове?

– Преди да достигнем прагове, поне десетина пъти ще имаме възможност да се разделим с нашите лодки.

– Какво искаш да кажеш? – наостри уши траперът.

– С помощта на индианците! Наведи глава! Веднага!

Ловецът мигновено се наведе и над главата му @профуча аха десетина куршума от винтовките на червенокожите, които бяха вече дошли до реката. За да не бъде толкова явен прицел, Джон се изтегна върху гредата, като се държеше за дръжката на секирата. Джордж се опита да последва неговия пример, но едва не се изтърколи във водата.

– Не, по-добре да седна! – избъбра той. – Само че краката ми мръзнат в ледената вода.

– Ами вдигни ги над главата си – посъветва го хладнокръвно индианският агент. – Това е твърде полезно за кръвообращението, както съветват някои. Пък и ако ранят единия ти крак, а може и двата, няма да се оплакваш от мазолите си.

– Стига сте се шегували, чичо Джон – недоволно отвърна траперът.

– Е, какво. Да почна да плача ли? – избъбра агентът.

В това време от плаващия пред тях ствол, на който бяха лейтенант Девандел и траперът Хари, се чу вик.

– Отиваме към остров. Да спрем ли на него?

– Да огледаме! – отвърна Джон. – Ако трябва да спрем, ще спрем. Ако трябва да слезем, ще слезем! Да не забравяме, че сме пред праговете, а да ги минем с тия греди, е повече от съмнително.

– А тук са и тези кръвожадни червени дяволи!

– Ей, Богу! Тая Минехаха има свръхусет. Подушва присъствието ни

от десет мили.

– Дръжте се, дръжте се, деца! Параходът ни приближава острова – извика лейтенантът. – Скачайте на брега, но внимавайте да не си измокрите краката!

Всъщност под писъка на куршумите на яздещите по брега индианци бегълците бяха завлечени от течението към наводнения бряг на едно островче, на което растяха много дървета.

И да искаха, бегълците не можеха да отидат по-далеч, защото тропите, които им служеха за салове, се връзаха дълбоко в крайбрежните храсталаци и безнадеждно се заплетоха в тях, а от друга страна, както изглежда, веднага зад островчето водата от потока бурно се спускаше от порядъчна височина, разкъсвана от стърчащите на дъното като зъби на гигантски животни остри, черни скали, които заплашваха да раздробят на парчета тялото и на най-смелия плувец.

– Дръжте оръжието високо – предупреди пътниците старият индиански агент. Кучето Дръж така се наежи, че и опашката му се изправи. – Главата си залагам, че този остров само временно е такъв. Всъщност това е част от суша, доста голям нос, където сигурно са се събрали доста от обитателите тук. И както се случва, откъснати от сушата, тия обитатели са изгладнели до последна степен. По-силните са се хранили с по-слабите. Но изглежда, че запасите са на привършване и нашето идване ще им дойде доста добре. Да бъдем готови за среща с тия обитатели – мечки, ягуари...

– А карабините за украшение ли ще ни служат? – обади се, като разтриваше вкочанените си крака, траперът Джордж. – Така ще ги подгоним...

– Внимавай те да не ни подгонят така, че... Не зяпай! Не зяпай! – извика Джон.

И веднага гръмна към някаква доближаваща се сянка.

В отговор на изстрела се чу яростен мечешки рев и една грамадна сива мечка се изправи на задните си крака почти на десетина крачки пред тях.

В същия миг полунаводненият остров оживя от гласовете на разтревожени зверове.

– Господи! – изплашено се провикна Джордж, като продължи да изпразва в мечката своята карабина. – Та ние сме попаднали в същинска зверилница!

– Като при господата Хагенбек и сие – засмя се Джон, като доубиваше с нов изстрел ранената мечка. – Запалете огън! – извика той. –

Огънят ще помогне да се запазим от компанията на това късокрако животинче.

Бегълците бързо се втурнаха и като избраха удобна позиция, запалиха няколко огъня и продължиха да стрелят зад тази огнена барикада по лутащите се из острова подплашени диви животни.

Обезумели, те изпълваха всичко наоколо с яростните си резове, в тоя хаос от звуци се сливаха ревът на мечките, мученето на бизоните, гладното мяукане на ягуарите, ревът на свирепите кугуари...

А като допълнение на тоя концерт, отдалеч се дочуваха виковете на преследващите ги индианци.

– Ама че концерт! Дълго ще се помни! – каза индианският агент. – Моля, моля, лейди и джентълмени! Вход безплатен. Желаетелите могат да се гостят и с някое куршумче!

Глава II

Последната от атабаските

Като ободряваше спътниците с шегите си, старият индиански агент тревожно поглеждаше наоколо. Наистина засега бегълците бяха успели да се спасят от индианците, но затова пък се натъкнаха на пяла glutница изгладнели зверове. Така че, може да се каже, попаднаха от трън, та на глог.

Докато огънят гореше, щяха да бъдат и предпазвани, но небето се въсеше и от време на време от него падаха едри капки, а това означаваше, че дълго не ще могат да разчитат на огъня като предпазно средство.

Какво щеше да стане, когато огнената барикада нямаше да може да им служи?

А освен това светлината от този силен огън можеше да служи за сигнал на червенокожите и трябваше непрекъснато да се поддържа тази канонада, за да ги сплашва. А както трябва да се предполага, несъмнено в интерес на бегълците е да не привличат вниманието на своите преследвачи.

– Лошо ни е положението! – ядосваше се индианският агент, но не преставаше с грубичките си шегички, ободрявайки с тях унилите си спътници. – Ето как ще разрешим проблемите си. Ще нахраним задоволително питомците на мистър Хагенбек и сие и те от благодарност ще ни оставят на спокойствие.

– И как смяташ да стане това? – поинтересува се младият офицер.

– Много просто, мистър Девандел! Обърнете внимание на това, което става пред очите ни. Ето там раненият по невнимание от нас гризли, като не желае да се постопли на нашия огън, се отдалечи встрани. Може би е отишъл при своите събратя с молбата да го превържат. А в резултат?

– Какво в резултат?

– Това можете да видите със собствените си очи. В помощ на ранения се притекоха ягуарите, които, струва ми се, са повече хирурзи, отколкото терапевти, родени анатоми и препаратори, така ще помогнат на ранения, че след по-малко от час от него ще остане само спомен...

Девандел погледна към посоченото място и в полумъглата, която показваше края на нощта, видя доста драматична сцена: няколко огромни ягуара изведнъж се нахвърлиха като по някаква заповед върху

изнемощялата от многобройните рани мечка и я разкъсаха на парчета. Мечката се защитаваше, като награждавате своите кръвожадни врагове със страшни удари на могъщите си лапи, способни да пречупят дори гръбнака на бивол, но ягуарите ловко се пазеха от тия удари, като отскачаха встрани или отново се хвърляха върху мечката и я ръфаха отзад.

Най-накрая горският великан изгуби сетни сили. Тогава върху още топлото му тяло настана истински пир – отвратителен, гаден! Ягуарите се ровеха във вътрешността на мечката като късаха парчета от треперещото тяло и лакомо изгълтваха плячка та си.

А малко по-встрани от тях цяла глутница американски вълци заобиколиха в кръг мястото на пира, с жадни, искрящи очи наблюдаваха трапезата на ягуарите и като че ли чакаха момента, когато и те ще могат да забият острите си зъби в някой от пируващите сега хищници...

– Може би ако повалим още няколко такива екземпляра, останалите ще си наситят глада, ще се успокоят и ще ни оставят на мира – заяви нерешително младият офицер, като наблюдаваше тази отвратителна сцена и здраво стискаше дулото на пушката си.

– Едва ли! – несигурно се обади Джон. – За да се насити цялата тази зверилница, която се е събрала тук, ще трябва да бъде избита най-малко четвъртината от нея. Не, мистър Девандел, излишно е да храним някакви илюзии. Аз само се пошегувах. На такова нещо ние не трябва да разчитаме. По-скоро да се надяваме на нещо друго...

– И на какво? – нетърпеливо го запита младият офицер.

– На случайност или чудо!

– В чудеса не вярвам!

– А защо не? С мен неведнъж са се случвали. В пълна безизходица съм и изведнъж капризната ни покровителка съдбата ми праща...

– Някой ангел хранител!

– Е, ангели досега не съм виждал, но...

В същия момент откъм страната, където най-много се трупаха хищните зверове, се чу ясен и спокоен женски глас. Като че ли наистина ставаше някакво чудо, като че действително се бе появил ангел хранител... Сред зверовете ясно се виждаше тънката стройна фигура на млада жена. Тя приближаваше огнената барикада и вече можеше да се различи живописният костюм, с който бе облечена и който показваше, че тя е индианска сквау. В ръцете ѝ се извиваше тънка пръчка, с която разгонваше хищниците от пътя си също като циркова укротителка пред многобройна публика.

– Що за халюцинации са това? – почти извика, като триеше очите

си, индианският агент. – Магьосница ли е, що ли? Остава още да възседне някой ягуар и да полети към нас като на вран кон!

– Е, струва ми се, че на ягуарите едва ли би разчитала – обади се Девандел, който с небивал интерес наблюдаваше пристъпващата леко жена. – Вижте, вижте онзи ягуар, който я дебне, за да я повали с лапата си!

И наистина коварното животно се бе приготвило да се нахвърли върху беззащитната си жертва, но в тоя миг обърналото се огромно гризли нанесе на гигантската котка такъв удар с могъщата си лапа, че ягуарът се простря на земята, после едва изпълзя встрани, като влачеше безсилно задните си крака. Гръбнакът му вероятно бе пречупен и му оставаха броени минути. Но и тия няколко минути от живота му бяха отнети: вълците се нахвърлиха върху него отзад и за миг заглъхна яростният му вой. Той бе разкъсан.

А в това време странната, фантастична укротителка на дивите зверове все повече доближаваше огнената бариера и застанала на две крачки от нея, със скръстени на гърди ръце, цялата озарена от приказната светлина на догарящия огън, запита:

– Кои сте вие? И какво търсите тук, на този захвърлен накрай земята кът, където някога е живяло великото племе атабаски?

Гласът ѝ бе звънък и мелодичен.

– Ние ли? – обади се пръв Джон. – Ние сме мирни ловци, дете. Какво искаме ли? Много малко: искаме да се скрием! Ако се вслушаме, то ясно ще открием, че по двата бряга на потока, откъдето дойдохме на този остров...

– Това не е остров! Това е част от материка и само изглежда като остров, поради разливането на реката – отвърна с напевния си глас момичето.

– Все едно, дете. С една дума, по двата бряга сноват врагове, които еднакво искат нашата смърт.

– Какво имате предвид?

– От тази страна на брега са зверовете, а от другата – хората, ако могат да се нарекат хора.

– Как се казват тия хора?

– По-рано ги зовяха сиу. Сега са приели името Горящи лесове.

– Охо! Това са значи същите безжалостни сиу, които дойдоха в началото на зимата по тия места и безмилостно унищожиха останките от моето племе! – гневно отвърна момичето. – Да, това са опасни врагове! Те не знаят що е чест, защото не се срамуват да убиват беззащитни

жени и деца!

– Да, те са нашите смъртни врагове! – мрачно каза Джон. – Тях ги води една жена, в душата на която се е вселил сам дяволът.

– Може би ще мога да ви помогна – след минутка мълчание отговори странната укротителка на зверове.

– А как? По кой начин?

– Ако вие сте врагове на сиу, то не можете да бъдете и мои врагове!

– О, разбира се! Кой честен човек би вдигнал ръка срещу такова чисто създание като теб, дете!

– Аз мога да ви дам убежище, като ви отведа в последния дом на атабаските.

– Какво ли ще е това? – учуди се Джон.

– Кое – домът на атабаските ли?

– Ами да.

– Това е една голяма пещера в скалите. Там съм се родила аз, там израснах и весело живях с моя дядо, великия мъдрец на атабаските, когото почитаха не само хората, но и зверовете – отвърна момичето. И като помълча миг, продължи: – Но и тук сиу нахълтаха и не пощадиха моя беден и грохнал дядо, въпреки гостоприемството му и благия му нрав. Пред него лягаха укротени свирепите гризли, ягуари ближеха ръцете му. Но сиу са по-свирепи от ягуарите и гризлите, по-коварни от гърмящата змия, която хапе само когато я заплашва опасност.

Момичето вдигна поглед към небето и в унес произнесе: – О, Маниту! Ти отвърна поглед от своите деца, от племето атабаски и сега останал е единичка само аз, потомката на Атаба, непобедимия воин. А нощем призраци ме спохождат и предричат близкия ми край. Скоро, предчувствам го, и аз ще отида в страната на сенките. Но аз не се страхувам от тях. Готова съм за това.

След тия думи момичето отново се обърна към своите нови познаници, като им предлагаше сигурно скривалище в скалите.

– А как ще стигнем дотам? – запита Джон, като мрачно и недоверчиво сочеше близко стоящите хищници.

– Нима се боиш от тия котки? – презрително се изсмя индианката. – О, не! Не трябва да се плашите от тях. Те са толкова послушни пред мен, също както дете при майка си.

– Ама че деца, няма що! – каза агентът, като гледаше легналия между скалите великолепен кугуар. – Погледни, дете! Те са толкова кръвожадни, че някога и теб ще разкъсат! Не мога да разбера с каква сила ги държиш сега в подчинение? Какъв е този чар?

Момичето се усмихна и каза:

– По-голямата част от тия животни са били дресирани в нашата пещера от моя дядо, великия мъдрец! Той ги е хранил и приучавал да познатат моя поглед, моя глас...

– Казваш, че само една част от хищниците е укротена. Ами другата?

– Това са съвсем диви животни – каза индианката. – Внезапното наводнение ги е довело дотук и аз трудно мога да се справя с тях... Засега все още успявам, защото познаващите ме ягуари и особено мечките ме бранят...

Момичето продължаваше да се усмихва спокойно и безгрижно.

– Но да вървим! Ако общите ни врагове се доберат до тоя издаден във водата нос, то оттам само за няколко минути ще са тук. А при мен, в недрата на скалите, ще сте на безопасно място. Поне за известно време. Защото за да проникнат в пещерата при нас, доста ще трябва да се потрудят с моите зверчета. Вървете след мен и от нищо не се безпокойте!

И момичето със същите леки танцуващи стъпки мина край огъня, като размахваше пръчката си над отстъпващите при нейното приближаване зверове.

Като се оглеждаха страхливо наоколо със заредено оръжие, нашите герои тръгнаха след своята странна водачка и полугласно обсъждаха странното събитие.

След десетина-петнайсет минути те се озоваха при една гладка площадка, която опираше до почти отвесна скала. В нея зееше отвор, който наполовина се закриваше от буйнорастящ хрусталак. Изглежда, че когато тия хрусталаци обличаха своята пролетна премяна, входът на Последното скривалище на атабаските съвсем се закриваше от погледа на плаващите по реката или скитащите по бреговете й ловци. Пък и сега, в призрачната светлина на изгрева, входът трудно би могъл да се различи от една обикновена дупка в скалата.

– Това ли е Последното скривалище на атабаските? – попита Девандел момичето.

– Да – лаконично отвърна то.

– А защо така се казва? – продължи въпросите си офицерът.

– Вървете след мен и ще видите!

И момичето грациозно влезе под мрачните сводове на пещерата.

Входът на Последното скривалище на атабаските представляваше тесен, но доста висок коридор, където Джон не пропусна да отбележи, че отвън не би могло лесно да се проникне вътре, ако в пещерата се

настанят няколко десетки смели и решителни бойци, разполагащи обаче с достатъчно припаси.

– Е, не можем да получим билет за тук и обратно – отново мрачно се пошегува Джон, като намекваше, че пещерата има само един вход, който е и за излаз. Успеят ли преследвачите да го завладеят, то приятелите вътре вместо да разчитат на сигурно скривалище, могат да намерят своя смъртен капан.

– Да! Трудничко ще бъде да излезем оттук, ако, не дай Боже, ни спипат. Та ние ще бъдем тук като в гроб – заговори с тревожен глас траперът Джордж.

– Няма от какво да се страхуваш, приятелю! – отвърна момичето спокойно. – Водата вече спада и тая вечер или не по-късно от утре сутринта ще се открие един страничен изход, който сега е наводнен. Тогава безпрепятствено ще можете да се прехвърлите на сушата.

– Е, добре, щом е така – отвърна индианският агент.

Като извървяха още няколко метра, нашите герои се озоваха в централната пещера, където някъде отгоре струеше слаба светлина.

Неволен вик на учудване, а може би и на уплаха, се изтръгна едновременно и от четиримата. Те се спряха като вцепенени и страхливо разглеждаха всичко наоколо. Всъщност гледката наоколо можеше да предизвика различни, но не и радостни мисли: навред, додето погледът стигаше, на пода, край стените на пещерата, се виждаха безброй неподвижни, почернели човешки фигури. От земята стърчаха каменни плочи, украсени с различни рисунки на птици, зверове и хора.

– Но какво? Какво е това? Къде попаднахме? – неволно улови ръката на Джон младият офицер, който за пръв път попадеше на такова място.

– Ами право да си кажем, мистър Девандел – отвърна смутено индианският агент, – истинското име на това, как да кажа, помещение ли, що ли... е индианска гробница. Или може да се каже още, че това е гробница за съхраняване на индиански мумии, ако разрешите. И все пак тук не е чак толкова лошо, както може да се стори на пръв поглед. Разбирам, че не е толкова приятно да се гледат мъртъвци. Но тия индианци са далеч по-безобидни от скитащите сега по бреговете на реката преследващи ни сиу.

– Ами всеки според вкуса си, Джон.

– Да, разбира се. Но тия безучастно стоят тук, без да ни мислят лотото, а другите – как да ни скалпират. Вие, мистър Девандел, не обръщайте внимание на присъствието на мумиите, както и те не ни обръщат

внимание.

– А, да, добре – усмихвайки се, отвърна офицерът, който се овладя от първото си впечатление и вече с любопитство разглеждаше тая тъй оригинална и може би единствена в света гробница.

В същото време младата индианка с грациозни движения като лека сянка се плъзна сред гробните плочи и без да се смущава или страхува, галеше техните изсъхнали тела, опираше се о почернял, като че дремещ край стената воин или пък прескачаше през свитото тяло на дете, завито в пъстра покривка.

– Ама че гледка – избъбра траперът Хари. – Много странен вкус е имал той, който е избрал тая гробница за свой дом!

– Човекът е така устроен, че към всичко привиква! – отвърна философски другият трапер – Джордж.

– Познавах един гробар, който се обеси от скука, когато го изгониха от гробищата за пиянство и неприлично държане с умрелите, защото понякога си позволявал да ги продава на студентите за някоя и друга пара.

– Стига празни приказки – прекъсна разговора им Джон, който бе успял да се настани до една стена, където мястото бе по-встрани от колекцията индиански мумии, и се разположи върху вълненото си одеяло. – Съмнало е вече и трябва да закусим. Всъщност не виждам никакви причини да се отказваме. Лично за мен пялата тая компания, в която попаднахме, ни най-малко не пречи на апетита ми. Готов съм да поканя някого от тия изсъхнали вождове на славното племе атабаски да се нахраним заедно. Хей, ти, Орлово перо или Соколова опашка! Не би ли искал да се чукнем с чашка уиски?

Мумията, към която се обърна с такава цинична шега индианският агент, изведнъж се заклати, сетне...

Девандел не повярва на очите си.

Сетне мумията умолително вдигна своите почернели, изсъхнали ръце, като да молеше наистина за уиски, заклати глава и промълви с някакъв странен, извънземен глас:

– Налей, Джон! Ще пийна за твоє здраве!

– Ах, дявол! Велзевул! – завика, скачайки изплашен, индианският агент, който не очаквате това. – Но що за видение?

И той инстинктивно се хвана за оръжието.

– Уважавай покоя на мъртвите и не стреляй в гърдите на твоя най-добър приятел! – продължаваше същият задгробен глас.

И сега, при повторното обаждане на гласа, Джон усети нещо

познато, нещо, което му напомняте миналото. Познат се стори този глас и на Девандел, и на двамата трапери. Но всички бяха така изплашени, че въобще не разсъждаваха.

– Ей, за Бога! Кой си? – сърдито му викна Джон. – И по-рано съм чувал твоя глас. Но къде бе това? И кога?

– Забравил ли си, приятелю? Когато се бихме срещу съюзените сиу, арапагоси и апахи! Тогава се казвах...

– Ами да! Казвах те Сенди Хук, каналая! – не се сдържа Джон и се хвърли към мумията. Мумията се заклати, падна и на нейно място се появи фигурата на бележития Контрольор по влаковете на Далечния запад или по-просто казано – бандитът Сенди Хук, участникът в кървавото потушаване на голямото въстание на индианците, когато в Скалистите планини бе поголовно избит отрядът на генерал Честър, подмамен в някакъв капан от знаменития вожд Седящия бик.

– Сенди, ти ли си? – викна индианският агент.

– Самият той, мистър Джон!

– Но кой вятър те доведе тук?

– Навярно същият, който и вас, мой любезни приятелю! Ние с лорд Уилмър – помните ли тоя потомък на кралете на Англия – се скрихме тук от сиу.

– Как, няма лорд Уилмър е тук?

– Разбира се!

– А къде е? Защо не се обажда?

– Минути само преди вашето идване му посмачках физиономията и сега е зает да си я поправя.

– Как? Вие сте се били?

– Съвсем не! Забравихте ли благородните привички на лорд Уилмър? Нали някога бяхте негов водач? Засрамете се, Джон! Как можяхте да забравите...

– Няма защо да се срамвам! – избъбра Джон, като спокойно седяше на мястото си. – Спомням си, че този англичанин беше съвсем малоумен.

– Е, съвсем малоумен не бих го нарекъл, Джон! – отвърна му спокойно бандитът, сядайки наред с индианския агент. – Само дето в дебелата му глава се е набила мисълта, че трябва да избие ни повече, ни по-малко от хиляда бизона. Оттогава страда от болестта, която аз нарекох бизономания.

– Да, странна болест!

– И освен това той се закле, че рано или късно ще ме победи в

честен бой с юмруци и оттогава не се разделя от мен. Дори и в своя фамилен замък в Англия ме води за всекидневни упражнения по бокс, но аз така се справих при тези упражнения, че месец и половина след това трябваше да прекара на легло и...

– И какво?

– И бе твърде доволен!

– Чакай, Сенди Хук! – прекъсна бръщолевенето на бандита лейтенант Девандел. – Доколкото си спомням, по онова време, когато скитахме с вас по прериите, вие казвахте, че ви е дотегнал скитническият живот и разчитахте, като получите амнистия за миналите си грехове към правителството на Щатите, да се върнете в родината си, където някой ви чакал...

– Да, моята престаряла майка, най-добрата жена в света, сър!

– И после? Намерихте ли я?

– Уви, сър. Нали генерал Честър, който водете с мен всички преговори и който така ценете скромните ми услуги, индианците убиха, преди да стори каквото и да било за мен. Помнете, нали? Седящия бик разкъса гърдите на Честър, извади още туптящото му сърце и го изяде пред всички, за поука на потомците.

– Помня! Помня!

– Ето, така моята амнистия пропадна. А и не можах да получа обещаните от Честър пари!... С една дума, сър, още се скитам немилнедраг...

– И ограбвате влаковете...

– Ами! Отдавна съм си намерил още по-доходен занаят!

– Какво друго умеете да правите – попита го офицерът.

– Нали си спомняте страстта на лорд Уилмър към най-различни приключения, към колекции, любовта му към бокса, както вече ви казах, а и към какви ли не други лудории е склонен лордът!

– А, да! Спомням си!

– А аз се оказвах незаменим компаньон и затова той ми позволява да го стрижа, както овцата позволява на овчаря да ѝ смъква вълната.

– Бръснар ли си?

– Не, друго имам предвид, когато казвам, че стрижа този чистокръвен овен.

– По-точно?

– При всички случаи си изкарвам хляба с честен труд. Когато едва не му извадих окото при удара, той ми даде сто долара. За строщено ребро получавам по сто и петдесет. За всеки изкъртен зъб – по петдесет.

– А за смачкания днес нос колко ще получиш?

– О, мистър Джон! Смачканият нос, това е дребна работа! За такива дреболии всеки път получавам по десет долара. Така че и днешният ден не е загубен, макар че не получих нещо кой знае колко.

– А какво правите с тези спечелени по такъв оригинален начин пари?

– Аз ли? Изпращам ги на майка си! Тя цял живот мечтаеше да умре в собствен дом. Хазяите се оказаха истински акули!

– И сдоби ли се майка ти с дом?

– Да, благодарение на моя труд и изкуство майка ми има малък уютен дом с нива и градина...

– Доволна ли е?

– Ами да. Освен това има възможност да посещава енорийската църква, да поднася малки подаръци на господин пастора, да участва в подписките на различни дружества и тъй нататък, и тъй нататък. Всичко това е много трогателно, нали?

И Сенди лукаво смигна на своите познати.

В това време от дъното на залата, от някаква странична галерия се появи чудатата, нелепа фигура на непоправимия ексцентрик лорд Уилмър.

Като доближи скупчените мъже, които бяха вперили погледи в него, той ги изгледа надменно, сетне потри ръце и каза спокойно и решително:

– Зная! Познавам! Разбойници! Грабители! Епитетите се отнасяха явно за Джон и двамата трапери. Лорд Уилмър не можете да забрави и прости на честните ловци, че преди няколко години, когато се бяха уловили за водачи и помощници при лова на бизони, го напуснаха, защото искаха да участват във въстанието на индианците и да ги защитят при изстребването им от белите Помнейки странностите на английския аристократ, смятайки го за маниак и невменяем, нагаите герои се отнесоха доста равнодушно към епитетите, които Уилмър употреби спрямо тях. И те високо се изсмяха, когато се обърна към Хук.

– Вие, мистър Хук, сте длъжен да ме пазите от тия тъмни рицари на широките пътища.

– Аз ли? – попита го Хук, като смигна на Джон. – С най-голямо удоволствие! Позадръжте ги тук, докато повикам най-близкия полицай, за да ги избесим, ваша светлост!

– Да ги бесим аз не желая – омилостиви се лордът. – Но трябва незабавно да бъдат предадени на законната власт и съдени!

– Така, така, ваша светлост! – смееше се бандитът. – Още -а ще им вземем подписа за неотклонни?! Уилмър с готовност даде съгласието за неотклонение и седна до Сенди Хук. сега ще им вземем подписа за неотклонение!

Уилмър с готовност даде съгласието си за вземане на подпис.

Глава III

Каменният капан

Монотонно и скучно минаваше денят – първият ден, прекаран от бегълците сред тайнствените скали в Последния дом на атабаските.

Предсказанията на младата индианка не се оправдаха: водата на Вълчатата река не само не спадаше, но придойде още повече. Така скритият изход на пещерата през коридора, който бе залян на няколко десетки метра, бе затворен и за бегълците оставаше само едно – да седят в пещерата.

Разбира се, че много скоро ловците, свикнали със своя авантюристичен живот – вечно да гледат с отворени очи дебнещата ги смърт, се помириха със съседството на стотиците индиански мумии и обръщаха на изсъхналите трупове толкова внимание, колкото и самата хазайка на този подземен дом, последния на измрялото племе атабаски.

Само индианският агент Джон упрекна бандита Хук за неговата неуместна шега, като каза:

– Не са ви приятни шегите, Хук.

– Какво от това? – учуди се бандитът.

– Ей тъй. Покоят на мъртвите трябва да се уважава! А вие дърпате мумията като кукла и я карате да си мърда главата... Не постъпвате добре, Хук.

Но бандитът не обичаше да му се правят забележки, затова веднага реагира срещу упрека на индианския агент, като каза:

– Да, прав сте, мистър Джон! Но виждате ли? Аз тук нямам нищо общо! Просто когато чух стъпките ви и разпознах човешки гласове, реших да се мушна в сянката на мумията, като не исках да оскърбя, както вие казвате, покоя на мъртвите. Уважавам тоя покой. И бих си седял така мирничко, слушайки интересните ви разговори, докато настъпи мигът, в който ще ми се отдаде възможността да се представя на отбраното ви общество.

– А защо не го стори?

– Защото именно на някого от вас хрумна нелепата мисъл да предложи чашка уиски на вожда, зад който се криех. Разбира се, аз използвах така създадения се положение и заговорих от името на поканения покойник...

Джон млъкна. Отговорът на Сенди Хук бе попаднал точно в целта.

Скоро разговорът премина на други теми и бегълците започнаха да тълкуват странното държание на хазайката – младата индианка.

Това момиче, наглед полудете, бе странно красиво. Имаше разкошни къдрави коси, които като мантия покриваха тънките му рамене. Чертите на лицето бяха правилни и само бронзовият цвят на кожата издаваше нейния индиански произход. Като настани бегълците в Последния дом на атабаските, индианката като че престана да им обръща внимание и се грижеше за някакви свои работи.

Пещерата се състоеше от няколко отделения – нещо като вдлъбнатини или странични задънени коридори, които служеха на момичето за спалня, кухня, тоалетна и други.

И като остави гостите да се разположат, както им е удобно, и да вършат това, което им харесва, индианката се оттегли в едно от тия помещения, откъдето излезе след половин час съвсем преобразена.

Тя така се бе изменила, че бегълците трудно я познаха. Бяха се изменили и вървежът ѝ, и маниерът, и костюмът...

Тя бе сплела своите разкошни коси на няколко десетки отделни плитчици и ги бе привързала с цветни панделки. Цялата ѝ разкошна коса се придържаше от диадема от масивно злато, по която бяха изрисувани някакви йероглифи, образи на птици, зверове.

Раменете ѝ бяха открити, както и ръцете ѝ – тънки и нежни.

Носеше свободно падаща дреха от тънък вълнен плат, украсен пак с йероглифи и символични рисунки.

Вместо в мокасини красивите ѝ крака бяха обути в нещо подобно на сандали.

Лицето ѝ беше бледо, с малко поувяхнали червени устни, но в очите ѝ гореше странен и мрачен пламък. Гласът ѝ звучеше глухо и тъжно.

– Какво ти е, дете? – попита я агентът Джон.

– Чувам гласовете на тези от Страната на сенките – отвърна индианката, като се оглеждаше разсеяно.

– Кои са те?

– Моите прадеди! Цялото ни племе!

– Какви ги измисляш!

– Никога нищо не измислям! – отвърна момичето все така сериозно и тъжно. – Дядо ми ме е учил винаги да говоря истината и да се срамувам от лъжата, защото лъжата скверни устата на тия, които я произнасят, а моите уста трябва да бъдат чисти в смъртния ми час.

– И какво ти казват тия фантасмагорични гласове на твоите прадеди, които според мен са шум в ушите от прилива на кръв.

– Викат ме при себе си. Казват ми, че е дошъл часът, когато последната атабаска е длъжна да отлети в Страната на сенките върху крилето на смъртта. Заедно с по-рано отишлите там атабаски тя трябва да вземе участие в живота по зелените ливади на великия Маниту...

– Искаш да кажеш, че тия гласове ти предричат смърт? Но ти си съвсем здрава! А и ние сме с тебе! Ще те защитаваме като мъже и сме готови да се бием на живот и смърт, но не ще позволим никои да те оскърби!

Момичето, зареяло поглед в някакъв странен унес, сви рамене.

– Чувам гласа на майка си – мелодично започна да нарежда тя. – Тая, която ми е дала живот, която ме е люляла, която ме е приспивала с люлчината си песен, ме вика при себе си...

Все така не на себе си, младата индианка скръсти молитвено ръце и продължи:

– Чувам гласа на моя татко! Той, пазителят на нашия дом, на наше-то спокойствие, сега, размахвайки златното си копие, ме вика при себе си...

Индианката тръсна глава, десетките плитчици потрепераха, звънна диадемата и отново се чу напевният глас:

– Ето моята сестричка, убита от сиу в началото на зимата. Чувам песента й... Тя се смее и ме вика. Скучно й е сама върху тзелените ливади на Маниту, защото е свикнала да бъде с мен. И сега ме вика, подмамва ме със своята усмивка, с примамливия си глас! Аз идвам, идвам при теб, малка пчеличка, мое птиче, мое цветенце, моя мила сестрице!

И като се обърна към останалите в пещерата, тя произнесе тържествено:

– Прощавайте, бели!

След тези прощални думи младата индианка скочи и се втурна към изхода на пещерата.

Това стана толкова неочаквано, че вцепенените бегълци не успяха да й препречат пътя, да я задържат.

– Какво означава това? – пръв се опомни Джон. – Тая мома май че отиде да се дави!

– Трябва да й попречим да изпълни това си намерение! – обади се Девандел. – Може би е пушила някаква странна отровна трева и сега в такова зашеметено състояние може да извърши някоя глупост. Нека побързаме и я спрем, преди да е станало непоправимо онова, което вероятно е замислила.

– Не ще й помогнем! – отвърна Хук. – Не видяхте ли, че се беше

накичила със смъртния саван на атабаските?

Но когато Джон и тримата му другари се втурнаха от пещерата с пушки и револвери в ръце, Хук тичаше наравно с тях, без да изостава и крачка назад, и непрекъснато мърмореше:

– Всъщност всеки има право да разполага с живота си и аз не разбирам с какво право трябва да се бъркаме в тая работа. Но момичето е много мило и, право да си кажа, съжалявам я.

Над реката се носеше студена, гъста мъгла, която като мантия покриваше островчето с Последния дом на атабаските. През мъглата смъртно прозираха стеблата на дърветата и очертанията на скалите. Като че всичко наоколо бе изпълнено с призраци.

– Ето я! – извика Джон, сочейки към скалата, на върха на която стоеше с прострени напред ръце индианката.

– Вижте! Вижте! Зверове се промъкват към нея! О, Господи! – извика Девандел.

Преди ловците да насочат оръжието си към тях, станаха свидетели на следната драма: един огромен ягуар, пълзейки като змия по стъпките на девойката, скочи върху нея, като с един удар на могъщата си лапа ѝ раздробил главата и притиснал окървавения труп.

Белите почти едновременно загърмяха, пращайки смърт на хищниците, които ограждаха скалата, на която по този странен начин издъхваше последната атабаска, но тия гърмежи бяха вече закъснели. Те бяха безполезни. Нещо повече: те привлякоха и другите изгладнели зверове и хищници, които обградиха ловците, готови да се нахвърлят и върху тях.

– Назад! За Бога, назад! – извика Джон, като се оглеждаше наоколо. – Бързо в пещерата!

Подчинявайки се на заповедите му, всички се втурнаха към пещерата и едва бяха успели да стигнат входа, когато цяла глутница от разярени хищници се хвърлиха натам.

– Чарът на укротителката го няма и ние сме изоставени на произвола на съдбата – избърбори Джон, като стреляше непрекъснато. – Изглежда, че само с гърмежи не ще се справим с тая армия, която гладът тласка към нас.

– Какво да се прави?

– Да затворим коридора!

– С какво?

– С огнена стена! Запалете огньовете!

– Дървата са много малко! С тях можем да поддържаме огъня само половин час, а после?

– Търсете нещо подходящо!

– Да, лесно е да се каже: търсете. А какво може да се намери тук?

Като се огледа, Джон изкомандва:

– Донесете мумиите! Нали индианците ги балсамирах със смола, така че всеки труп е просмукан със смола и ще гори като факел!

Въпреки страха траперите хванаха няколко близкостоящи мумии и ги хвърлиха във все още неразгорелия се огън. Мумиите в миг пламнаха и червените езици на издигащите се пламъци тантуваха зловещия си танц по стените на пещерата. Задушлив дим се издигаше, но за щастие на траперите, вятърът духа навън, така че искрите и димът от бързо разгорелия се огън се носеха навън, срещу гладните зверове, които виеха пред Последния дом на атабаските.

– Донесете още мумии! Дайте всичко, останало от това племе! Бързо! – разпореждате се Джон, като сам хвърляше леките им изсушени тела в пламъците.

Докато мумиите горяха, индианският агент свъсено поглеждаше старинния си часовник и явно пресмяташе нещо.

– Хм! Хм! – бърборете си той намръщено. – Работата е лоша.

– Защо, чичо Джон? – попита го един от траперите.

– Защото мумиите пламват като барут!

– А какво от това? Нима в пещерата са малко?

– Около четиристотин! Добра колекция, не ще и дума! Но ако работата върви с такъв бърз темп, то...

– Бързо ще изгорят, така ли?

– Горе-Долу!

– Дано стигнат за няколко часа!

– А след това?

– Там спада водата, чичо Джон, и...

– Глупак! Аз вече проверих преди тебе нивото на водата и се уверих, че тя не спада, а напротив – качва се. Така че скорошно освобождение от плен няма да има. А освен това забелязах и нещо друго, когато търсехме тази злополучна индианка...

– Какво именно, чичо Джон?

– Първо повърхността на острова явно намалява. Водата постепенно го залива. А какво може да означава това? Означава, че и на озверелите животни остава все по-малко място. Водата ще притисне зверовете към единственото по-издигнато място на острова, тоест към скалата, в недрата на която е пещерата. И какво още означава? Означава още, че едната страна на скалата е съвършено отвесна. И най-ловкият скорпион,

струва ми се, не би могъл да изкачи тая гладка стена, а ще падне на площадката.

– Следователно площадката е единственото място, където зверове-те биха могли да избягат при наводнението. И естествено гладните хищници ще бъдат принудени от водата да навлязат в нашата пещера и ще я запушат като тапа на бутилка.

– Ами да, има над какво да се замислим!

– Само да се замислим? Това не е толкова просто! А има и още нещо, което не съм ви казал. Има и по-лоши новини.

– Какви, чичо Джон?

– Червенокожите от Вълчата река открито се готвят да я минат и да дойдат на островчето с лодки и салове. Те са толкова много, че от лодките си спокойно могат да избият ягуарите, кугуарите и мечките, а после ще дойде и нашият ред! Разбрахте ли сега защо гледам толкова тревожно на бързото изгаряне на Мумиите? Това е то!

– В такъв случай какво трябва да направим?

– И на мен умът не ми стига! Но да помислим! Неочаквано за всички в този разговор се намеси бандитът Сенди Хук.

– Може би джентълмените ще ми позволят да им изложа своя план? – каза той.

– Разбира се, Хук! Говорете!

– Джентълмени, работата се състои в следното. Аз макар и неофициално, негласно, така да се каже, но принадлежа към отряда на генерал Феърсайт, който се намира на няколко мили по течението на реката, за да следи да Не би Горящите лесове да се съединят с нови отряди на юг. Ако се доберем до неговия отряд, който има доста голяма конница, и го известим за своето затруднено положение, Феърсайт не ще закъснее да ни дойде на помощ.

– Но как бихме могли да известим янките за особено затрудненото ни положение, Хук?

– Един от нас ще трябва да рискува!

– Но всички пътища са задръстени!

– Освен един – през реката!

– Но вие луди ли сте? Реката се е разляла, бучи като безумна, а освен това има и водопад, в който би се разбила всяка лодка, би потънал всеки сал.

– Но може да преплува човек!

– Аз поне за нищо на света не бих се подхвърлил на такъв риск! Умея добре да плувам, но в тази река бих се озовал на дъното толкова

бързо, колкото парче желязо!

– И аз също! – намеси се и Джордж. Хари последва неговия пример и каза:

– Не може и да се мисли, че праговете могат да се преплуват.

– Така ли? – засмя се бандитът. – А пък аз се готвех да ви докажа, че това все пак е възможно! Оставете на мен тая работа и аз ще ви доведа янките на помощ не по-късно от двацет и четири часа.

– Това е немислимо!

– Ще видим!

– А как искате да почнем тая работа?

– Ще видите! Ще трябва само да ми помогнете. Необходимо ми е само едно по-дълго въже. Такова, разбира се, ние тук не ще можем да намерим. Тук може би ще се намерят някакви парцали, но те не са достатъчно здрави. Но в другото помещение на пещерата видях биволски кожи. Ще ги нарежем на ивици, от които би се получило великолепно въже.

– А после?

– Елате с мен, Джон, ще ви покажа нещо.

Джон тръгна след предприемчивия бандит, който го отведе в един страничен коридор. Този коридор бе осветен: мътна, сива светлинка на есенен ден се процеждаше през някаква пукнатина като през прозорче. През тази пукнатина на скалата се вмъкна Хук, като подвижна на ловците да го последват. Скоро Джон се убеди, че прозорчето води точно към урвата, която стръмно се спускаше към бурната река.

При вида на кипящата пяна от разбиващите се о скалистия бряг води на потока на Джон му призля.

– Дяволски трудно ще е! – избъбра той с променен глас. – Не завиждам на тоя, който ще рискува да се тикне тук. Пък и не мога да помисля, че ще се намери такъв ненормален. Та това си е явна смърт!

– Само дреболия! – засмя се бандитът. – Вие, Джон, сте храбър човек, но се боите от водата, както моят светлейши лорд от бизономания. Явно е, че сте живели в степи и никога не сте имали възможност да плувате в реки като нашите. А пък аз съм се родил на вода и съм израсъл в лодка. Сами ще се уверите, че не е чак толкова страшно. Ето, по въжето ще се спусна на тоя камък. Оттам ще се прехвърля на скалата. И после – бух във водата! И плувай като риба!

– Невъзможно е това, което говориш! Сигурен съм, че е невъзможно! Водата ще нареже тялото ти като морков на ренде!

– Ха да опитаме! По-добре е, отколкото да стоим със скръстени

ръце и да чакаме да ни хванат червенокожите. И така, решен съм да отплувам!

– Ваша работа, Хук! Но знайте, че ако загинете, ние няма да ме виновни за това.

– Добре, добре! Кой мисли да ви обвинява! – добродушно отвърна бандитът, като с поразителна ловкост разрязваше на дълги ленти добре обработените бизонски кожи.

След около час въжето с необходимата дължина бе готово.

Като се убеди, че лорд Уилмър след сутрешния бокс спокойно отпочива върху биволските кожи в един отдалечен кът на пещерата и като поръча на траперите да се грижат и задоволяват апетита на негова светлост, след като се пробуди от сладкия си сън, Сенди Хук върза здраво въжето за скалата и сетне, прощавайки се с останалите, се промъкна през пукнатината и увисна на въжето.

Със замряло сърце Джон следеше всяко негово движение. – Ще загине! Ей, Богу, ще загине! – викаше той уплашено. – Макар да е сторил много злини в живота си, ще ми бъде жал, ако падне и се пребие! Та кой на младини не е лудувал? Ако бе от детинство попаднал в добри ръце, той би станал добър ловец... Жалко, жалко за момчето!

– Хей, Хук, откажи се от тая работа! Върни се, Сенди! По-добре е да се върнеш! – викаха и другите.

Но поклащайки се на въжето над бездната, бандитът само махна с ръка и още по-пъргаво започна да се спуска надолу.

В това време от отсрещния бряг започнаха да се чуват виковете на индианците, като едновременно и стреляха.

– Свършено е, свършено е с момчето! – тревожно мълвете Джон. – Ако не падне сега, ще го убият червенокожите. Ех, че е неразумен...

Обаче куршумите щадяха смелия бандит. Хук благополучно стигна края на въжето, който висеше над един камък, покрит с водната пяна, скочи там, постоя един миг, отново скочи, като птица прелетя разстоянието от дватри метра, което го отделяше от следващия камък, и най-сетне се хвърли в буйната вода.

Дошлите на брега индианци буквално посипваха с куршуми те си буйния поток, но стрелбата им бе безполезна: Хук през повечето време бе скрит под водата, като само за миг се показваше освен това водата носеше по течението маса парчета от дървета, сено, Бог знае откъде подхванати дъски и други предмети, така че стрелците вземаха тези предмети за тялото на бандита. А тези предмети, плавайки по течението, ту потъваха, ту пак се показваха над вълните и отклоняваха

вниманието им.

Малко по малко изстрелите започнаха да оредяват и да се отдалечават, докато най-сетне съвсем стихнаха.

– Дали изплува или загина? – тревожеше се Джон за бандита. – Ако е изплувал, може би ще ни помогне още веднъж да се изскубнем от този капан. Ако ли пък е загинал, мир на праха му и нека Господ се смили над душата му! Амин!

С тия думи траперът слезе в централната пещера и запита пазещите входа:

– Е, какво има? Как вървят работите?

– По старому! – отвърна Девандел. – Зверовете продължават да клечат на прага на пещерата, но много рядко попадат под обстрела на нашите куршуми. А вие, Джон, какво ново ни носите?

– Сенди Хук се хвърли във водата. Това е всичко, което зная. А дали е изплувал, или се е удавил, това никой не може да ни каже.

– Какво смяташ да правим сега?

– Това, което правехме досега: ще се излежаваме в пещерата, като изгаряме една след друга мумиите. А като ги свършим, ще видим. Как е водата: приижда ли, или се отдръпва?

– Нито едното, нито другото! Спря. Сега е в застои.

– Да благодарим на съдбата. Все пак не рискуваме целият остров да бъде залян и ние да се издавим като мишки.

Докато ловците разговаряха така, лорд Уилмър, който си отспа, излезе най-сетне от един тъмен тъгъл и отиде при горящите мумии.

– Къде е моят водач? – запита той, но въпросът му бе към всички, а не към определен човек.

– Отиде по работа – отвърна Девандел.

Уилмър го погледна и кипна:

– Не ви вярвам, млади разбойнико!

– Защо? – учуди се Девандел, който въобще не се обиди от приказания му епитет, защото бе даден от полуумния лорд.

– Сенди Хук е честен човек и той не може да наругай сключения договор и да ме напуска, без да ме предупреди. Вие сте го били!

– Вървете по дяволите с вашите глупости! – не се съдържа Джон. – Животът ни виси на косъм, а вие бръщолевите глупости! Никой не е убивал Сенди. Както казах, отиде по работа! Обсаждат ни индианци и Сенди Хук се спусна по едно въже в реката, за да повика на помощ американски войски. Разбрахте и сега?

Лорд Уилмър пожела да види мястото, откъдето се бе спуснал Хук,

и Джон му показва висящото над потока въже.

Лицето на англичанина засия, рибешките му очи заблестяха.

– А, да! Разбирам! – извика той. – Не съм чак толкова глупав, както ме мислите! Сега вече зная къде е отишъл моят честен водач!

– Къде, лорд Уилмър, е отишъл според вас? – любопитства Джон.

– За полиция! За да ви арестуват, защото вие сте разбойници!

Джон прихна да се смее и предпочете да не спори повече с Уилмър.

Като помисли малко, англичанинът каза:

– Все пак не бе коректно от страна на Хук и аз ще го глобя с десет долара. Та той ме лиши от възможността тази вечер да изиграя един бокс, след като знае, че не мога за прекарам вечерта без моя редовен бокс. Но сега зная какво трябва да направя.

Ще отида аз при него!

– Ето ти още една новина. И как ще го намерите?

– Много просто. Надявам се, че се е спуснал във водата не с ожух!

– Разбира се, че не е с кожух!

– И не е взел със себе си никакво оръжие, защото то би му попречило да плува.

– Съвсем вярно! Така е! Но какво от това?

– Тогава може ли човек полугол и без оръжие дълго да пътува из тая гора, още покрита със сняг?

– Разбира се, че не!

– И ако този човек знае, че наблизко има хижа със складирани оръжия и припаси, а край хижата пасат породисти мустанги, то не би ли отишъл там?

– Всичко това е така, лорд Уилмър. Но нима има такава хижа наблизко?

– Бях заповядал да я построят за почивка след лов. Значи ако отида там, което мисля да направя, то ще успея да го догоня.

– Безумие!

– Съвсем не! Вярно е, че при боксиране той всякога ме побеждава! Но за бягане – охо! Нека само да опита някой да ме надбяга!

– Безумие е да тръгнете по такъв път. Та вие веднага ще потънете!

– Нищо подобно! Аз плувам като риба!

Всички опити да отклонят безумеца от това рисковано начинание не дадоха никакъв резултат.

Но ето че за нашите ловци се намери друга, по-сериозна работа, отколкото да се занимават с един полуумен англичанин. Някакъв

обезумял вероятно от глад ягуар, без да обръща внимание на летящите срещу него милиони искри от разпаления огън и задушливия дим, прелетя през огнената барикада и се намери вътре в пещерата.

Но дивият звяр не пресметна силата на своя скок и хората излязоха по-съобразителни от обитателя на американските гори. След първата огнена бариера се издигаха още две такива огнени прегради с тесен проход между тях и ягуарът се зарови с главата си в една от тия огнени барикади.

Неговата великолепна козина пламна като заляна с газ и хищникът с яростен рев се замая из пещерата, горейки жив, ослепял, зашеметен, но все пак ужасен и опасен.

– Стреляйте! – изкомандва Джон, като нанесе на превърналия се в жив факел ягуар силен удар с карабината си.

Путките загърмяха едновременно и бесният звяр бе убит.

Когато стрелбата приключи и ягуарът бе превърнат в торба раздробени кости, ловците напразно трябваше да търсят лорд Уилмър. Англичанинът бе последвал примера на Сенди Хук и се бе хвърлил в буйната вода на потока.

Той не искаше да се лиши от удоволствието да си размени със Сенди Хук няколко юмручни удара и то непременно тази вечер.

– Ами ако той кретен се удави? Нищо няма да загубим – отбеляза Джон, когато се убеди, че Уилмър наистина е офейкал.

– Е, не съвсем! – засмя се Девандел. – Вие забравихте, Джон, за нашия приятел Сенди Хук. Нали лорд Уилмър, според не толкова литературния израз на Сенди, му служел за дойна крава, тоест дава на Сенди твърде приличен доход! Как тогава да не се съжالياва за изчезването на такава дойна крава, и то от аристократичен произход?

– Неприличен доход! – троснато отвърна Джон. – Вярно е, че някога Сенди е бил известен с прозвището „Контрольор по влаковете на Далечния запад“, защото доста акуратно е спирал тези влакове и е обирал пътниците. Но това занимание той отдавна е изоставил и би могъл да стане порядъчен човек, ако не се бе забъркал с тоя налудничав лорд, който всички развъртава с богатството си, с което не знае какво да прави.

– Стига приказки, чичо Джон! По-добре се вслушайте и кажете какво означават тия гърмежи, които се чуват от четвърт час навън. Може би червенокожите са открили Уилмър и стрелят по него?

– Не, едва ли!

– Тогава какво мислите, защо се стреля?

– Много просто. Построили са салове, доплавали са към нашия остров и сега са заети с избиването на останалите на острова зверове, след което непременно ще се заемат и с нас. Дръжте се, момчета! Скоро тук доста ще се сгорещи!

– И без друго не се изтрайва от тези разпалени мумии.

– Донесете още от мумиите и ги стоварете до изхода! Прегледайте оръжието, стегнете си поясите! Без бой няма да инем!

И под ръководството на Джон закипя трескава работа.

Глава IV

Лице срещу лице

Опасенията на опитния индиански агент, който в своя дълъг и нелек живот бе преживял безброй схватки с червенокожите и познаваше навиците на индианците, се оправдаха. Многочислен отряд от избрани стрелци доближи острова на салове и спря на известно разстояние от него, при което друг, още по-многоброен отряд държеше саловете с мощта на вързани за брега здрави въжета.

Бурното течение на Вълчата река мятеше саловете от едно място на друго като трескави, въжетата прашяха, вълните се нахвърляха върху саловете, заплашвайки да повлекат седналите на тях, но саловете все пак се държеха, не се поддаваха и индианските стрелци методично, без да бързат, вършеха работата си: те чистеха острова от дивите зверове, които продължаваха да се трупат пред входа на пещерата.

Всъщност това бе истинска касапница, защото индианците стреляха отблизо, на месо и без да се излагат на опасност. Колкото и да е свирепа гигантската мечка, страшното гризли, колкото и неукротим да е ягуарът, както и неговият коварен и смел съперник – кугуарът, при тези обстоятелства четирикраките хищници бяха съвсем безпомощни по отношение на двукраките хищници – индианците. Като видяха своите врагове толкова наблизко, зверовете започнаха да подскочат по брега в безсилна ярост, огласяйки въздуха със своя рев, но не се решаваха да се хвърлят във водата.

Огромна мечка, в чието тяло бяха забити около десетина куршума от пушките на червенокожите, освирепя и се хвърли към сала, но едва отделила се от брега, буйната река я подхвана и тя се замята върху камъните като в треска.

На няколко пъти се мярна тялото ѝ сред кипящите вълни при праговете и там, където изплувате, по камъните оставаха снопове козина и водата добивате розов цвят от кръвта ѝ. Скоро всичко бе свършено и от нея не остана нищо.

А на островчето се разиграваше последната сцена от трагедията на зверовете: под методично изпращаните куршуми от червенокожите падаха едно след друго и дивите животни.

В началото, когато убитите бяха все още малко, а безпощадният глад диктуваше и озверяват още повече обезумелите животни,

останалите живи ягуари и кугуари се нахвърляха върху ранените и ги разкъсваха, а койотите им помагаша да завършат този пир, като разграбваха дори костите на убитите зверове.

Но малко по малко гладът бе задоволен, тук-там се търкаляха кървави трупове, на които никой не обръщаше ни най-малко внимание. Тогава сред зверовете настана паника. Първи ѝ се поддадоха койотите.

Чувайки гърмежите, виждайки десетките трупове на своите себеподобни, разбирайки, че не могат да се спасят, те най-сетне не издържаха и като по даден сигнал започнаха да се хвърлят в бурните води на потока.

Вълците един след друг изчезваха в бушуващата бездна, едно след друго потъваха тъмните тела в белите кипящи води. Някои течението благополучно отвличаше и изхвърляше на открито. Там вълците с последни сили се мъчеха да излязат на брега. Някои успяваха. Други плуваха и изчезваха все по-далеч и по-далеч в мъгливата далечина.

Примерът на койотите бе последван от една двойка ягуари, но те бяха по-предпазливи: дочакаха да мине край островчето дърво без клони и тогава се хвърлиха от брега върху него. Дървото се олюля и едва не се обърна от тежестта на двете огромни котки, но се задържа и заплава по течението.

Но ягуарите не можеха да се спасят: стигнало до праговете, дървото се преобърна, изхвърли от себе си нежеланите пасажери и бездната ги погълна, за да подхвърли обезобразените им тела на неколкостотин метра по-надолу.

След час и половина индианците стъпиха на островчето без да се страхуват, че ще бъдат нападнати от зверове.

И сега започна втората част на трагедията – обсадата на бегълците, които се криеха в Последния дом на атабаските.

Главната преграда за индианците бе огнената барикада. Но червенокожите отлично знаеха, че бегълците не могат да имат гориво задълго и търпеливо чакаха, докато то свърши и огънят угасне.

Часовете се низеха, а от пещерата както преди се носеха облаци искри и се точеше гъст задушлив дим.

Тогава червенокожите си послужиха с друга тактика: те се опитаха да залаят входа на пещерата, като за целта надонесоха кожени мехове с вода.

Поред младите стрелци пробягваха край входа на пещерата и хвърляха меховете, които при падането си се пукаха и заливаха огъня с потоци вода.

Защитниците на пещерата, разбира се, не оставаха само неми зрители, а изпращаха куршуми, които постоянно поразяваха нападателите.

Обаче работата на своеобразните пожарникари малко по малко достигаше своята цел: целият коридор бе залян с вода и огнената барикада престана да бъде пречка. А до това време бяха вече изгорени всички мумии на атабаските и нямаше вече с какво да се поддържа предишната сила на огъня.

И тъкмо в този момент през острова премина ръководещият отдаден операцията стар индианец с живописен костюм, вожд на племето врани, които бяха прославени из прериите на Далечния запад.

Превозиха на сал и неговия красив кон.

Той спря до пещерата и викна с всичката сила на своите могъщи гърди:

– Аз съм парламентьор! Готови ли са моите бели братя да чуят гласа ми?

Защитниците на пещерата тутакси престанаха да стрелят. Джон извика на парламентьора:

– По-напред си кажи името и сетне ще преговаряме!

– Нима Джон е забравил моя глас? – насмешливо отвърна парламентьорът. – А пък аз мислех, че Джон ще познае своя стар приятел – Червения облак.

– Стар чакал – викна ядосано Джон, като нервно стисна дръжката на револвера. – Да, разбира се, че те познах!

– Дошъл съм да преговарям мирно с моите бели братя! – отново се чу гласът на индианеца, застанал на коня си пред пещерата.

– Добре, добре! Знаем как сте свикнали да разговаряте! Моля да не го усукваш много. Какво ни предлагаш?

– В пещерата е тъмно и влажно. И моите бели братя навярно са изгладнели?

– А теб смущава ли те това?

– Бих помолил белите братя, тези знаменити ловци, да не се крият в тъмното, а да излязат навън!

– Почакай малко! Не сме добре облечени. Изпратихме ризите си на перачка. Когато ни ги донесе, ще се явим достойно пред нашите червенокожи братя.

– Джон трябва да разбере, че съпротивата е неуместна и че най-добре ще да е, ако се предадете!

– Веднага! Веднага! Само че не зная къде се дяхаха стотината куршуми, с които още разполагаме. Ще ми се колкото може повече

куршуми да изпратя в тъпите ви глави, червенокожи, та да ви помогна час по-скоро да се озовете при ливадите на Великия Маниту!

– Значи отказвате да се предадете?

– Отказваме! Ако искаш да ни вземеш, заповядай сам в пещерата!

– Добре! Разбирам, че моят бял брат иска да бъде извлечен от пещерата като заек от дупката си!

– Да, да! Зъбите ми са още здрави! По-добре да си вървиш, защото по погрешка мога да те убия, макар да се представяш за парламентъор.

Червеният облак се оттегли от входа на пещерата и даде знак на младите войници. За миг цяла група от тях се вмъкна в пещерата, където се завърза кървава борба.

На два пъти индианците безуспешно шурмуваха входа на пещерата, но белите ги отблъскаха.

Но на третия път червенокожите успяха да проникнат вътре и тогава настъпи неизбежната развръзка. Върху всеки от белите се нахвърлиха по пет-шест индианци. Обсипаха ги с удари и те един по един изпопадаха на земята.

Последен бе хванат индианският агент, за когото всички знаеха, че притежава херкулесова сила.

Като вързаха ръцете и краката на пленниците, индианците ги измъкнаха навън.

– Живи ли са белите? – запита вождът, който не бе взел участие в боя.

– Пощадихме живота им, вожде! – чу се индиански глас.

– Да. Такава е волята на вашия сахем и ако убиехте одного от тях, Минехаха не би ви простила това!

Един млад индианец, който бе сериозно ранен, извика гневно:

– Само заради капризите на Минехаха загубихме толкова хора! Племето сиу, което сега носи името Горящите лесовет чезне ден след ден и това също е по вина само на Минехаха, която за свои лични цели ни праща на явна смърт!

– Млък, страхливецо! – извика му вождът.

– Не съм страхливец! – мрачно отвърна младият воин. Погледни! Погледни раните ми върху гърдите и последната върху сърцето. Аз умирам от вражески ръце, но всъщност ме убива твоята дъщеря, вожде! Върви и и кажи, че Перото на рибаря устоя на думата си и... умря!

При тия думи раненият покри бледото си лице с наметалото и се простря на земята. Той не искаше да видят как могъщото му тяло се гърчи в предсмъртни мъки.

– Съдбата на войника е да умре на бойното поле! – философски забеляза, като застана встрани, старият вожд.

– Но – отбеляза той – Минехаха наистина върши безумия. В тялото на тая жена се крие душата на тигрица! Тя всичко може да пожертва в името на личната си мъст. Готова е да пожертва дори и останките на своето племе, само и само да постигне целта си! – И индианският вожд потъна в размисъл: „А защо ѝ трябва всичко това? Да уловя непременно индианския агент и да го изпратя в лагера на Големия крак. Такава бе нейната заповед, която изпълних, но с цената на какво! Шестима убити, двайсет ранени.“

Червеният облак отново се върна на мястото, където лежаха пленените бели.

Някои от младите войници превързаха раните на пленниците. Раните бяха леки и съвсем не заплашваха живота на ранените бели. В това Червеният облак се убеди още от пръв поглед.

– Минехаха ще бъде доволна – каза си той равнодушно. – Въпросът е какво ще излезе от всичко това? Между нас и янките засега няма война. Техният вожд генерал Феърсайт и досега избягва открито сблъскване. Но какво ще предприеме той, когато научи, че сме пленили четирима знаменити ловци, от които единият офицер? Не зная, не зная!

– Време е да вървим! – прекъсна той мисълта си, гледайки безпомощно лежащите ранени.

Джон, като чу тия думи, запита:

– Къде ще ни водиш, стар индиански чакал?

– В лагера на Големия крак.

– А защо?

– Там ви чака вашата стара познайница Минехаха!

– Дявол в човешки образ! Какво иска от нас? Нима ние водим войната със сиу?

– Нашето племе сега носи друго име!

– Не е от значение какво име носят кръвожадните червени кучета! Нима Горящите лесове са изровили секирата на войната? Защо мълчиш?

– Защото не съм свикнал да бърборя като някоя пияна баба – презрително отвърна Червеният облак. – Ти си пленник, тебе и другарите ти ще изпратим в нашия лагер. Това е всичко, което мога да ти кажа. Останалото ще научиш, но не от мен.

– А от кого?

– От сахема на Горящите лесове, от самата Минехаха!

– Добре! Отведете ни при самата Минехаха. Ще се постарая да

плюя в лъжливите ѝ очи!

– Внимавай, бели, да не би тя да ви изпревари и да заповяда на своите войници с нажежено желязо да извадят вашите очи!

– Не се боя от това! – гневно отвърна индианският агент. Червеният облак искаше да даде заповед да се очисти с отрова, но после се разколеба и остана да пренощува при него. Обаче нито той, нито някой от войниците се реши да влезе в Последния дом на атабаските сега, с настъпването на нощта, да влезе в пещерата, където при стените случайно бяха останали петнайсетина-двайсет мумии от изчезналото племе. Запаляха огън, изпекоха големи късове мечешко месо, донесоха буре с ракия и пирът започна. Пленниците не бяха забравени: гостиха ги от същото месо, но не им дадоха да пийнат нито глътка от ракията. След пира индианците заспаха, но през цялата нощ дузина млади войници следяха всяко мръдване на белите със страх да не избягат.

Лежейки на ледената земя, Джон неспокойно се обръщаше и мърмореше:

– Минехаха! Познавам ръката ти, змийо! Може би е дошло времето за последната равностметка. Твоята майка скалпира първия си мъж, моя храбър командир полковник Девандел. Затова аз я убих и взех нейния скалп. Като порасна, ти започна да ме търсиш, за да ми отмъстиш за Яла. И аз те търсех, за да те унищожа като опасен кръвожаден звяр. На теб ти провървя. В планините Ларами ти едва не ме уби и успя да ме скалпираш жив. Но не успя само в едно – да намериш скалпа на майка си, който успях да укривя на сигурно място. Сега перуката, която прикрива обезобразената ми от теб глава, е направена от скалпа на твоята майка. Така че ти имаш моя скалп, а аз – този на Яла. Пределно ясно е какво искаме и двамата – ти да получиш косите на майка си, а аз – моите. Така че потърпи, Минехаха!

Какво си бърбореше индианският агент, никой не разбираше. Това беше нещо като бълнуване, от което се улавяха само откъслечни фрази:

– Великата борба между червенокожи и бели е към своя край! Белите са заселили вече цяла Америка. Там, където неотдавна се скитаха ордите на червенокожите, сега се издигат богати градове, които са истински крепости на съвременното човечество. Участия ви, червенокожи, е решена. В продължение на петдесет години, откакто помня, са избребени десетки, а може би и стотици хиляди твои събрата, Минехаха! Ако са останали поне една десета част от индианците – и това са много. Но и те чакат своя фатален край. Вашата раса е осъдена на загиване и напразно ти обикна един глупак, който неоснователно носи титлата главен

вожд на Горящите лесове и името Големия крак и който се опита да отведе останките на твоето племе далече на север, в Канада: съдбата не ще ти позволи да изпълниш своя план. Погледни сама истината в очите, неукротима Минехаха.

И като се обърна неспокойно в леглото си насам-натам, индианският агент Джон продължи:

– Големия крак заболя из пътя. Това наложи да презимувате тук, близо до границата. А нашите войски се готвят и ако не днес, то утре ще бъдете обсадени отвред.

– Какво си бърбориш, чичо Джон? – тихо го попита лежащият до него трапер Джордж. – Ти като че ли говориш с духове. Дали не виждаш призраци?

– Да, виждам! – невесело се засмя ловецът.

– Нима? – учуди се и като че ли се поуплаши суеверният трапер. – А какви точно призраци? Дали не ти се яви последната атабаска?

– Не. Отдавна престанах да мисля за нея – отвърна индианският агент. – Какво ме интересува това момиче, разкъсано от дивите зверове? Не, Джордж! Аз виждам други призраци!

– Кои, чичо Джон?

– Виждам призраците на кървавото минало. На загиналите в тая безмилостна борба, която се води на земята ни десетки години. Ти си още млад и нищо не знаеш, а пък аз всичко това лично съм преживял!

И индианският агент започна отново да разказва спомените си полугласно:

– В 1854 година започна трагедията, която свършва едва сега, след почти четирийсет години. Тогава за пръв път сиу въстанаха срещу белите. И – о, Господи! Какво ли не се вършеше тогава! Десетки хиляди войници бяха извадени от строя и правителството на Съединените американски щати трябваше да напруга всички сили, за да се справи с тях. Само колко ферми разориха! Колко кървани с преселници избиха! Какви потоци кръв се изляха, какви планини от трупове се издигнаха!

– И всичко това ти си го спомняш, чичо Джон? – питаше го също полутихо траперът Джордж.

– Да! Спомням си и второто голямо въстание през 1863 година, Когато над Щатите се разрази бурята за освобождаване на негрите и самото съществуване на Щатите бе на косъм. Цели четири години трая това въстание и отново се проляха потоци от кръв – кръвта на бели и червекожи. Незапомнени, неописуеми ужаси се извършиха!

– Но ти знаеш цялата история, чичо Джон?

– Да. Помня и кървавата война от 1876 година. Тогава се бихме с великия вожд на сиу – Седящия бик!

– О, това вече помня. Тогава и аз участвах заедно с теб, чичо Джон. Не помниш ли?

– Добре, но сега не ме прекъсвай, а по-добре слушай!

– Слушам те, и то с най-голям интерес, чичо Джон! Продължавай!

– И ето сега, след четиринайсет години, ние отново се срещаме лице в лице с червенокожите. Но това ще бъде последният бой! Това ще бъде последната сметка, която ще трябва да уредим помежду си. Няма да има кой да брани индианските гробове! И знаеш ли, Джордж, какво си мисля сега?

– Какво, чичо Джон?

– Мисля си, че след индианците идва и нашият ред.

– Имаш предвид на янките ли, чичо Джон?

– Не на янките, Джордж! А на тая част от янките, която понесе всичките тежести на борбата!

– Коя по-точно имаш предвид?

– Имам предвид войниците, ловците, степните и горските скитници! И досега за нашите братя на изток няма работа. Цялата земя е разделена на парчета, навред е заградено, навсякъде се издигат фабрики и заводи, а от дивеча няма и следа. Затова пък на всяка стъпка можеш да видиш полицай или шериф, навред висят обяви, които известяват всевъзможни забрани.

– И всичко това срещу нас ли е насочено?

– Да, Джордж! С една дума, там нашият брат, свободният ловец, няма какво да прави, за него няма работа, макар и да умира от глад! А нали някога ние, ловците, пионерите, се бихме с първите обитатели на страната, с тия същите червенокожи? Именно ние се справихме с тях, ние ги прогонихме, очистихме от тяхното присъствие една огромна по площ територия!

– И кой използва плодовете на нашата победа?

– Да, плодовете на тази победа бяха в интерес на търговеца, на фермера, на фабриканта... А за нас, пионерите?...

– С нас сега постЪПВАТ така, както навремето ние постъпвахме с червенокожите! Нас ни гонят от тази освободена територия и ни изпращат в пустинята. Тогава струваше ли си да се пролива толкова кръв?

– Не разбирам твоята философия, чичо Джон. Пък и да си призная, това съвсем не ме интересува. Не искам и да зная за миналото, а за това, какво ще стане с нас сега, след минути, след час!

– Нищо добро, гълъбче! Веднъж попаднали в лапите на червенокожите, какво добро можем да чакаме от тях? Изглежда, че тая същата Минехаха, която блънува само кръв, ще се постарее да създаде за своите войници интересна гледка: ще накара вероятно да ни завържат за стълбове и младите червенокожи ще се упражняват в най-невероятни мъчения над нас.

– Нима може да падне толкова ниско, чичо Джон? Та това е унизително и за самата нея. Минаха ония времена! Не си ли спомняш, че сам Седащия бик през последните години престана да си служи с подобни зверства!

– Е, не съвсем! Седащия бик до последния си дъх си остана чистокръвен дивак и не си спомням да е пощадил някога някого от своите пленници!

– Чичо Джон, а Сепди Хук се е спасил?

– Може би. Но какво от това?

– Как какво! Ако се е спасил, ще доведе на помощ войските на генерал Феърсайт!

– Може би. Но това, братко, не е така лесно! Докато Хук се добере до лагера на янките, докато те дойдат дотук, ще минат най-малко няколко дни.

– Защо няколко дни?

– Защо ли? Нима мислиш, че тук, през горите, се пътува лесно? Пролетта едва се усмиВКа и вече отлетя на юг! Спомни си колко на брой бяха топлите нощи и ето вече какъв кучешки студ имаме днес. Никак не ще се учудя, ако отново завали сняг. А по снега не така лесно се движи една кавалерия!

– Но дали изобщо се е спасил Сенди Хук?

– Разбира се, че и аз моля Бога Сенди Хук да се е спасил, за да ни доведе на помощ янките, но надеждата ми за това е твърде малка.

– А на какво друго се надяваш, чичо Джон?

– На какво ли? Трудно е да се каже! Преди всичко на това, че не ни избиха, макар че ние не се церемонихме с червенокожите и убихме поне пет-шестима от тях. Ето, там са трупове им.

– Това няма ли да разяри още повече индианците?

– О, да. Когато в лагера научат колко скъпо е платил индианският отряд за своята победа над нас, негодуванието ще бъде изразено с достатъчно силни кръсъци и викове. Но това не трябва да ни смущава. По-важното е, че не са ни убили и това е показателно. Успях да подслушам Червения облак. Почтеният баща явно е недоволен от дъщеря си.

– От Минехаха ли?

– Да. И дълбоко вярвам, че Червеният облак далеч не е сам в недоволството си от Минехаха и от Голямата стъпка, или Кривият крак, както още се нарича старото индианско магаре, подведено от Минехаха, за да се преселят в Канада.

– Убеден ли си в това, което казваш?

– Да, приятелю. И сред самите индианци зрее мисълта за пълната болезненост на въоръжената борба и безнадеждността на идеята за запазване правото на свободно съществуване, тоест правото да се живее така, както някога са живели прадедите на сегашните индианци.

– Да, чичо Джон. Днес нашето правителство открива в индианските селища училища и болници, прокарва пътища, канали, изпраща инструктори, които да учат червенокожите на земеделие, помага им да обработват земята – с една дума, макар и не в толкова широки размери, но все пак им дава възможност да се откажат от безсмисления скитнически живот и да преминат към мирния живот на земеделеца. Вярно е, че един такъв преход е доста труден, но не можем да го наречем невъзможен!

– Да, така е! Прав си!

– И смяташ ли, че ще настъпи разбирателство между червенокожи и бели, чичо Джон?

– Да, сред червенокожите крепне и се развива стремежът към мирно разбирателство с янките. Чувал съм, че в университетите вече учат червенокожи студенти. Появяват се и индиански пастори, учители, инженери, лекари, адвокати. Нима това беше възможно преди двайсетина години? В никакъв случай! Тогава индианецът бе познат само като войник с пушка през рамо и с тояга в ръка. А ние, двамата, скитайки по света, не можахме да видим тази еволюция, приятелю!

Едно звучно хъркане на уморения трапер Джордж беше отговорът.

– О, Джордж! Но ти спиш? – учуди се Джон. И без да дочака отговор, избъбра:

– Скъпо бих възнаградил всеки, който би ми казал какво е станало със Сенди Хук.

Глава V

В ноктите на тигрицата

И наистина, какво ли се бе случило със Сенди Хук?

Като премина благополучно през праговете, той изплува под тях по течението на около петдесет метра, пое въздух и веднага отново се гмурна, защото от брега индианците започнаха силно да го обстрелват.

Но преследването не трая дълго, защото брегът на това място беше скалист и индианците трябваше да преминават през пропасти, да правят големи обходи, а и те скоро бяха прогонени от студа.

Но и Сенди Хук не се чувстваше добре: водата бе ледено студена и плувецът трябваше често да се сблъсква с плаващите по течението ледове и дървета, като рискуваше да си разбие главата или счупи ръцете.

Постепенно смъртна умора завладяваше смелия бандит. Мисълта му започна да работи бавно, сънно. Не искаше за нищо да мисли, а само как по-скоро да си почине!

– Не, така не трябва да продължава – гласно се окуражаваше Сенди.
– Ако върви все така, скоро ще отида на оня свят!

И той се отдаде на мили спомени и отново заговори на себе си:

– Ех, ако беше тук моят полуумен англичанин с неговата страст да се боксира! Един малък бокс сега чудесно би стоплил изстиналата ми кръв и би ободрил духа ми не по-лошо от една ароматна глътка ром. Ами горещите извори на Колорадо? Сняг до колене, а ти се къпеш и дишиш целият!

И Хук примлясна сладостно.

– Представям си каква мутра е направил Уилмър, когато е узнал, че съм го напуснал, че съм тръгнал на път, без да взема и него!

Бандитът вдигна глава и се огледа наоколо. Недалеч от него, извирайки се, плаваше доста голяма почерняла буца лед, а след нея дърво. Ах, Колорадо, пивниците, уискито след горещото къпане...

– Изглежда съдбата все ми изпраща по нещичко на помощ! – избъбра Сенди и с дватри размаха се метна към плаващия предмет.

Хук заобиколи парчето лед, огледа го и възкликна: – Ледът не струва! Скоро ще се разтроши и тогава ще съм по-зле и от сега. По-добре да опитам щастието си с някой представител от растителното царство. Още повече, че плаването върху греди ми е познато още от детството.

И като впи вкочанените си ръце в дървото, Сенди не така лесно

успя да го възседне, но все пак, съвършено изтощен, се просна върху него.

Студеният вятър шибаше плувеца, но Хук не се отчайваше. Като човек, свикнал с приключенията, той бе готов за всякакви изненади. И сега в джоба му се намери малка бутилка, която пазеше като зеницата на окоето си. Той внимателно извади бутилката от джоба на панталона си, отчупи гърлото ѝ с един удар о ръба на гредата. Остра подкрепителна течност се изля в гърлото му и като огнен поток пропълзля по жилите му.

– О, какво вълшебно питие е уискито! – избъбра Хук, като не без съжаление захвърли в мътните и студени вълни празната бутилка.

– Интересно е да се знае докъде ще достигнем? Не е ли време да си получа вече багажа? – продължаваше със своите шеги бандитът.

Течението откара гредата с възседналия я Хук в сравнително спокойни води, където тя плаваше твърде бавно и лениво, като плавно се поклащаше и се обръщаше от една страна на друга. Хук се опита да гребе с ръце, но гредата продължаваше да се движи бавно. Най-сетне тя ускори своето темпо и заплава ускорено към брега.

След четвърт час Хук, цял измокрен и замръзнал, но доволен от успеха си, излезе на сушата.

Като се огледа, той бързо се ориентира и хукна, минавайки с паразителна ловкост голите храсталаци и черните стебла на горските великани.

Както бе предвидил лорд Уилмър, Хук се насочи към хижата, където бяха ловните припаси на Уилмър.

След два-три часа измореният и силно премръзнал бандит успя да се добере до нея.

Последният километър той едва се влачеше, като мислеше дали хижата не е вече в ръцете на индианците. Тогава трябваше да се прости завинаги с живота си, защото тази хижа бе единственото му спасение – само в нея можеше да се стопли и подкрепи.

Но и в такъв критичен момент неговата бдителност не го напусна. При входа той внимателно огледа земята, като отбелязваше и най-дребните следи. Неговият остър поглед не откри нищо подозрително.

И ето, той е най-сетне в хижата.

След не повече от пет минути в огнището весело пламтеше огън, клокочеше чайник, на шиш се печеше голям къс сушено еленово месо – всичко от запасите на Уилмър.

След закуската Сенди се натри със спирт, наля порядъчно количество от същото шише в стомаха си и легна да спи, като стисна здраво

своя верен нож.

За да си отпочине по-добре, Хук се разсъблече, като остана почти по костюма на Адам.

Спеше спокойно и дълбоко, но нещо в него бе все нашрек. И той чу в съня си бързи стъпки, сетне нервно потропване на вратата. В миг Сенди скочи.

– Кой е? – извика сънено той.

– Отворете, Сенди! – чу се отговорът. – Аз съм лорд Уилмър.

– Лорд Уилмър? – изненада се Сенди. – Кой дявол ви доведе тук, милорде?

– Моля, без комплименти! – сериозно отвърна Уилмър. – Не забравяйте, че между нас има неизмерима пропаст. Но, хайде, отваряйте! И се опитайте по-скоро да ми посмачкате носа, както сторихте тази сутрин, преди да ме напуснете така безсрамно! Според уговорените условия, вие сте длъжен два пъти на ден да се боксирате с мен, а днес това бе изпълнено само веднъж. И за това, че ме напуснахте, без да ме предупредите, смятам да ви глобя с десет долара.

– Как, да ме глобите десет долара? Добре! Сега ще ви покажа как се налагат такива безчовечни глоби! Вмъквайте се вътре и затворете вратата, защото вятърът ще ни издуха – изрева бандитът.

Лорд Уилмър влезе вътре и Хук, поразен от неговия вид, отстъпи назад: лордът беше в костюм, който съвсем не подхождаше за разходка из гората – той беше почти гол. Когато напусна Последния дом на атабаските, преди да се хвърли във водата, Уилмър бе свалил от себе си всичко, което можеше да затруднява плуването му, и пристигна в хижа-та, покрит с ледена кора, вместо риза.

Когато Хук се отдръпна назад, полуумният англичанин сметна, че това е заемане на боксьорска поза и размаха юмруци, като съвсем ненадейно му нанесе силен удар в хълбока. Сенди, разбира се, не му остана длъжен и му отвърна със здрав удар, като го запита:

– Но как се добрахте, ваша светлост, дотук?

– По морския път – флегматично отвърна лордът, като продължи да размахва юмруци под носа на Хук.

– А-а! Без тия! – отби бандитът още веднъж удара на Уилмър и пак го блъсна в ребрата.

Боят продължи не повече от две минути. Силите се оказаха съвсем неравностойни, защото Хук си беше отпочинал, отспал си бе, стоплен и подкрепен от силното питие, а лордът едва се движеше от умора и студ. Скоро Уилмър получи такъв тежък удар, че се строполи бездиханно на

пода и на Хук се наложи да го свестява, като му наля в устата от същия чист спирт, с който сам се бе разтривал и подкрепял.

Уилмър бързо отвори очи, стана и клатейки се, седна при масата, като каза:

– Благодаря ви, Сенди! Тоя път отлично ме натупахте!

– Надявам се, че ваша светлост е най-сетне доволен!

– Да, много! И ви прошавам глобата!

– Не желаете ли още един подобен удар?

– За днес е достатъчно! Утре сутринта...

– Всякога съм готов да бъда полезен на ваша светлост! Но сега нямам възможност да остана повече при вас. Преди да съмне, ще трябва да достигна до лагера на генерал Феърсайт, за да ..

– Зная, зная! За да арестуваш опия бандити – Джон и неговите спътници!

– Да, да! За да арестувам ония бандити! – засмян отвърна Хук. – С една дума, аз трябва моментално да ви напусна. А какво ще правите вие, милорде?

– Как какво, Ще ви последвам!

– Но вие нямате нито капчица сила. Ще паднете още щом излезете оттук!

– В никой случай. Нужно ми е само да се стопля и да сръбна нещо Най-сетне, нали няма да вървим пеш, а с кон? Аз ще се кача на друг, а не на вашия, но ако се почувствам зле, ще ви помоля...

– Да ви набия отново.

– Не, казах вече, че за днес ми стига! Просто ще ви помоля да ме завържете за гърба на мустанга!

– Но защо искате да дойдете с мен? Не е ли по-добре да се наспите добре в хижата?

– Не, така съм решил – кимна с глава лордът.

Хук знаеше, че с този упорит човек нищо не може да се направи, щом си е наумил нещо, и като сви рамене, започна да подготвя лорда за предстоящото пътуване.

Англичанинът, като затвори очи и опъна дебелиите си крака, предостави пребитото си от юмруците на Хук тяло в ръцете на бандита, който не закъсня ловко и бързо да подложи това насинено тяло на основен масаж и сетне разтри благородните крайници на Уилмър със спирт.

– Готово, милорде! Уилмър отвори блажено очи.

– Вие сте чудодеец, Сенди! – възкликна той. – Мисля, че само от скромност се обявявате за обикновен ловец.

– А какво съм всъщност? – засмя се Сенди Хук.

– Вие ли? Мога да се хвана на бас, че сте чистокръвен аристократ.

– Точно така! Ваша светлост попадна точно в целта. Разбира се, че съм аристократ. Баща ми бе граф, а майка ми – полковничка Или точно обратното, не си спомням добре. Но ще ви помоля да запазите това в пълна тайна. Защото в противен случай може да избухне война между Швейцария и Турция, а пък аз не желая това. Но стига празни приказки. Нямам време за дърдорене Да вървим!

Хук бързо се облече, доведе отнякъде два бодри коня и като качи Уилмър на седлото, сам скочи на гърба на втория кон.

– Хайде, хайде, ваша светлост, по-бързо! – извика той.

– Моля, бутнете тоя кон – помоли Уилмър, чийто мустанг се дърпаше назад и не искаше да мръдне от мястото си.

– Сега, сега! – отвърна Хук и шибна с камшик вместо упорития мустанг, неговия конник.

– Достатъчно, достатъчно! – завика Уилмър. – Вие не биете коня, а мен.

– Мислех, че бия проклетото животно.

– Не, върху мен стоварвате ударите!

– Нима? – учуди се искрено Хук – Каква случайност. Мисля, че удрям четирикракото животно, а съм удрял двукракото. Да вървим, милорде! Бутнете по-силничко с шпорите вашата кранта.

Само след минута двамата ездачи препусаха в галоп по течението на Вълчата река, която лениво носеше своите мътни води.

Малко преди съмване един от часовете на генерал Феър сайт чу човешки гласове и конски тропот.

– Стой! Кой е! Нито крачка напред или ще стрелям! – извика командващият отряда сержант, като препречи пътя на нощните странници.

– По-тихо, по-тихо, приятелю! – отвърна от тъмнината насмешливият глас на Сенди Хук. – Моля по-внимателно с огнестрелното оръжие. Защото вие, поради необразованост и липса на деликатност, можете да продупчите една скъпа кожа, която е неразделна собственост на негова светлост лорд Уилмър.

– Къде е тая кожа? – учудваше се сержантът, като не виждаше никакъв вързоп или каквото и да е багаж зад седлото на конете.

– На втория кон. Той я е нахлузил на гърба си – отвърна му със същата насмешка неуморният Сенди Хук. – Но не това е голямото зло, сержант. Ето най-важното: вие сте от хората на Феърсайт, нали? Е, тогава заведете ни час по-скоро при генерала. Имам важни новини за него!

След около час целият лагер на генерал Феърсайт се раздвижи: кавалерията, която притежаваше четири картечници, се готвеше за поход срещу племето сиу, което се бе осмелило да нападне белите ловци Главната задача на Феърсайт бе да се опита да залови знаменитата Минехаха, жената сахем на сиу и баща ѝ – Червения облак.

Войниците оживено разговаряха, че за залавянето на Минехаха е обещана премия от десет хиляди долара, а за главата на баща ѝ – пет хиляди долара.

Отрядът се придвижваше бързо. А пред отряда почти летеше на своя кон неуморният Хук.

Лорд Уилмър и тоя път не пожела да се раздели с Хук, но тъй като не можеше да се държи здраво на седлото, то Хук, по негова молба, привърза англичанина за седлото на мустанга, където странният англичанин тутакси заспа.

Как прекараха тая нощ четиримата ловци, нашите читатели знаят вече. На разсъмване, когато кавалеристите на Феърсайт потеглиха, Червения облак също вдигна своите хора и даде заповед да бъдат готови за път.

Четиримата пленници те докараха на брега.

Вълчата река беснееше много по-силно от преди. Нейните мътни води влачеха към праговете грамадни маси лед, които се въртяха и блъскаха със страшен трясък.

В студения въздух играеха милиарди снежинки и падайки върху заледената земя, покриваха я с белоснежна пелена, която заличаваше всякакви следи.

Зимата се върна и празнуват своята победа над немирната пролет...

При бреговете на островчето, където бе пещерата на атабаските, индианците бяха скрили три големи сала.

Войниците при пълен ред се настаниха върху тия салове. Пленените разделиха на две групи: на първия сал качиха индианския агент, към когото се проявяваше особено внимание, вероятно като личен враг на жената сахем, и с него трапера Джордж. Върху другия сал пък бутнаха младия Девандел и втория трапер Хари.

Преминаването на реката траеше около половин час и не бе безопасно, защото индианците трябваше да се борят и със силното течение, и с прииждащите към саловите ледени блокове, които заплашваха да ги разрушат.

Легнали на дъното, пленниците едва виждаха околните брегове и

Джон тъжно се вираше в мъгливия простор с напразната надежда да зърне някакви следи от близка помощ.

Тъмният лес бе страховит и навъсен, небето бе буреносно-сиво, както бяха куршуменосиви и студените вълни на Вълчата река.

Като гледаше тия вълни, които с шум се удряха о саловете, индианският агент неволно си мислеше за участието на смелия бандит Хук.

– Сигурно е загинал! Едва ли Сенди е успял да се спаси!

Като преминаха реката, индианците качиха пленниците на четири мустанга, като, разбира се, взеха всички предохранителни мерки против евентуални бягства, и се отправиха на север, като подгонваха немилостиво конете и спираха нарядко, за да си отдъхнат.

– Не може да се каже – мърмореше Джон, – че пътуваме комфортно.

И наистина, ако индианците, които свободно препускаха на своите коне през девствените гори, все пак се уморяваха, то какво би могло да се каже за пленниците, чиито ръце бяха грубо завързани, а краката им здраво притегнати под корема на мустангите с кожено ласо?

Обаче ловците с всички сили се стремяха да запазят своето достойнство и да не дадат да се разбере от индианците, че неудобствата ги измъчват.

– Потърпете, потърпете още малко! – тихо ободряваше своите другари индианският агент. – Има и по-лошо от това!

– Какво по-лошо от това, чичо Джон?

– Мълчи, Джордж! Много се разглези през последните години! Нима така трябва да хленчи един трапер? Искам да те подсетя, че занаятчиците очакват още по-лоши неща, отколкото клатушкането върху гърбовете на мустангите. Току виж ни хвърлили в някоя яма, сетне ще ни вържат на стълба за изтезаване, като дори ще ни заставят да им пеем!

– Не ще дочакат такова удоволствие! – със стиснати зъби процеди Девандел. – Помня разказите на моя баща за изтезанията, на които са били подлагани в негово време белите ловци или пленените от червенокожите войници, но помня и думите му, че е било позор да искаш милост или да стенеш пред тях. Ще съумея и аз сега да понеса тези мъки, без да чуят никакъв стон от мен.

– И от мен! – обади се и друг трапер.

– Аз бих предпочел да избягам! Но ако това не стане, то и от мен не биха чули оплакване тези червенокожи зверове! Не бих ги предизвикал, за да свършат по-скоро с мен! В това навярно лесно ще успея!

Джон дълбоко въздъхна и нещо измърмори под носа си. Ако

офицерът и траперът надникнеха в душата му, сякаш да зърнат голямото му съмнение.

– Лесно е да се каже! – мърмореше индианският агент. – Опитайте се да изтърпите мъките, на които червенокожите дяволи са способни да подлагат своите пленници, пък тогава говорете!

В това време индианският отряд бе изминал няколко десетки мили и спря в лагера на сиу на път за Канада.

Лагерът на сиу бе доста обширен. Той се състоеше от около сто и петдесет отделни вигвама с най-различна големина Сред обикновените вигвами се забелязваха по-големите и по-богатите, тоест на вождовете – на Минехаха и на главния вожд на преселването – Големия крак. При тези два вигвама, пред които горяха огньовете, имаше групи млади войници, които изпълняваха службата на телохранители и ординарци на вождовете.

Пленниците очакваха, че веднага при пристигането им ще бъдат отведени при любителката на скалпове – Минехаха, но се излъгаха. Индианците на Червения облак ги закараха в тъмен и мръсен вигвам, вонящ и задимен, свалиха ги от мустангите и като им вързаха отново ръцете и краката, най-безцеремонно ги хвърлиха вътре.

Там бе студено и същевременно вонящият въздух ги задушаваше, но с това все още можеха да се примирят, тия, които бяха свикнали да бъдат волни на чистия въздух.

И все пак невъзможната мръсотия бе нетърпима. По кожата, които покриваха стените на вигвама, пълзяха отвратителни насекоми, които не пропуснаха да се нахвърлят върху злополучните пленници като върху отдавна желана плячка.

Пръв почувства това мъчително неудобство Девандел. – Дявол знае що за гадост е това! – изръмжа той. – Живи ще ни изядат тия паразити! Нарочно ли са ги събрали тук, заради нас?

– Това все още не е нищо! – отвърна хладнокръвно Джон.

– Вижда се, мистър Девандел, че нямате реална представа за живота на индианците. Само Бог знае какво е това: невежество ли, стоицизъм ли – лъжливо разбиран и още по-лъжливо прилагане, Но факт е, че индианците живеят в нечувана мръсотия, в поразително нехигиенична обстановка.

Лекарите, които са посещавали селищата на индианците с научна цел, буквално са се ужасявали, когато са виждали каква е обстановката там, при какви условия живеят червенокожите. Индианците не познават какво е печка, а зимите тук са толкова люти, че без отопление е

немислимо да се живее. Понякога те затоплят вигвамите си, като палят огън направо на пода.

Димът едва намира някаква пукнатина, за да излезе, но, разбира се не всичият успява: значителна част остава вътре, като буквално отравя въздуха. Казват, че индианците имали железни организми. Може би.

Джон отново се размърда.

– Със собствените си очи видях как от един вигвам извадиха седем трупа на задушили се. Това бе цяло семейство от седем човека – въздъхна той.

– А нали тези индианци все пак посещават домовете на белите? Невъзможно е да не знаят как са уредени домовете им, не могат да не познаят удобството дори от една примитивна печка.

– Но защо не ползват печки, макар подвижни?

– Защо ли, мистър Девандел? Защото това за тях е греховно! Тук се е намесила тяхната религия или по-точно техните жреци, тоест техните прословути медицинмени, които държат само на старите традиции. И още – старите магьосници сквау.

– Това ги държи далеч от цивилизацията и докога ли? – обади се мистър Девандел.

– През петдесетте години едно от племената на Централните щати, което все пак бе вкусило от цивилизацията, започна да ползва печки. Вождът на това племе дори бе придобил прозвището Желязна печка, защото си бе купил от белите преселници подвижна желязна печка, с която бе обзавел своя вигвам, и пътувайки, навсякъде носеше със себе си и тая „вавилонска кула“, която у всички, които я видеха, предизвикваше завист – си спомняше Джон.

– И какво стана с този индианец? – попита Девандел.

– Ами какво! – продължи Джон. – Срещу „греховната новост“ зареваха отвед. Индианските шамани скитаха от лагер на лагер, като разбунваха духовете на полубезумните сквау с разказите си за въвеждането на печки, което означавало оскверняване на Великия дух или на Всеомогъщия Маниту. Тези шамани внушавали, че всеки индианец, който си купи такава дяволия, ще започне да побелява, докато се превърне в презирания от индианците бял човек.

– Който се обзаведе с печка, той ще трябва да има и постоянно жилище – допълни размишленията му Девандел. – А който си обзаведе къща, то той изменя на общината, защото общината води само подвижен, скитнически живот. Следователно той ще се счита за изменник, за предател! Той няма да е вече индианец!

– Точно така! – отвърна Джон. – Така се сложи край на тази цивилизована придобивка. По настояване на най-влиятелните индианци всички печки бяха унищожени, захвърлени в блатата или пък заровени в земята, а на всички, които биха се съблазнили да ги изровят оттам, се отправяха люти проклетия и заклинания от шаманите!

– Да! Борба на стария, умиращ бит с новия! – замислено каза Девандел.

– Да, това е борба на старото с новото! – добави опитният ловец, като посочи още редица аналогични истории из живота на червенокожите. – Ето, да вземем например неокачествимата мръсотия, която сега виждаме в индианския вигвам.

– А знаете ли, че тази мръсотия е обявена за свещена? – намеси се в разговора и друг трапер. – Червенокожите са си изработили специална теория: който се бои от мръсотията, той е изнежен, следователно, не може да бъде войник, не е индианец, а предател, изменник! А какви са резултатите от това?

– Ами да, резултатите са налице. Сред индианците трудно ще срещнеш някой, който да не страда от кожна болест. Крастата за тях е нещо съвсем обикновено – допълни Джон.

– Има и по-лошо! Цели селища са заразени от прилепчива екзема! Други пък държат при себе си прокажените като равноправни членове на семейството! – възмутен каза Девандел.

– И мрат индианците като мухи наесен! – допълни го Джон.

– Да, върху американците лежи голям грях: ние предприехме изстребването на червенокожите! – с огорчение отбеляза Девандел.

– Всъщност това изстребление не е нищо в сравнение с болестите, които ги унищожават без наша вина – намеси се и траперът Хари.

– През четирийсетте години сред червенокожите върлуваше страшна шарка. Някой бе пуснал приказка, че шарка @га е пренесена от белите с цел за по-бързото им изстребване, за да могат янките по-безпрепятствено да заемат земите им... – продължи Джон.

Но Девандел го прекъсна:

– Тогава, доколкото зная, един богат и многолюден индиански род е влязъл в контакт с белите, поискал е тяхната помощ и военният лекар Макфърсън е ваксинирал против шарка около сто и петдесет души. Струва ми се, че това е било през 1842 година.

– А вие знаете ли какво произлезе от това? – отново го прекъсна Джон. – На следващата пролет всичките тия спасени от шарката червенокожи са били избити без жал @ост от своите сънародници, които ги

обявили за нечисти!

– И това зверство е било извършено пак в името на Маниту, на Великия дух, комуто, според шаманите, ваксинирането е нанесло най-тежкото оскърбление – отвърна Девандел.

– Да, джентълмени, каквото и да се говори, но червенокожите сами са си виновни за своето изчезване от лицето на земята. – заключи Джон.

– Като че над тях тегне някакво проклятие – замислено отбеляза траперът Хари.

– Така е! – отвърна Девандел. – Но не може да се отрече, че и ние, янките, не се държим твърде добре с индианците...

– Но да не говорим повече за това. Наистина голям грях лежи на душата ни! Какво да се прави... Такава е била волята на съдбата – заключи Джон.

Глава VI

Два скалпа

Първите часове от престоя на злополучните ловци в плен минаха сравнително спокойно: зад вигвама се чуваха гласовете на индианците, ляят на кучетата, пискливите гласове на спорещите стари сквау, цвиленето на коне, припрени стъпки, но в палатката, където лежаха пленените, никой не влизаше. Като че ли червенокожите съвсем бяха забравили, че в лагера им има четирима бели, които са и техни смъртни врагове. Но към два часа следобед спокойствието бе нарушено от появата на двама индианци, които внесоха във вигвама котле с някакво индианско вариво.

– Бели! – тържествено се обърна към пленените влезият индиански прислужник. – Нашият сахем, непобедимата Минехаха, ви изпраща това ядене. Нахранете се!

И той с тържествен жест посочи сложеното на земята при краката на пленниците котле, от което се издигаха бели облаци топла пара. В котлето имаше сварена по индиански оризова каша с парчета сушено биволско месо, безмилостно подлютена.

– Червенокожите искат да ни унижат – пошепна лежащият на пода Джон. – Те не отвързват ръцете ни и мислят да ни принудят да ядем като кучетата, та след това да ни осмиват. Но, приятели, това няма да стане! Оставете всичко на мен!

Разбира се, че всички кимнаха одобрително на предложението му.

Тогава Джон, като пропълзя до котлето, извивайки се като гъсеница, което размиваше индианците, които се бяха събрали и ги наблюдаваха, запита:

– А нашите червенокожи братя много ли харесват тая кучешка гозба?

– Такава е приготвена именно за вас! Яжте! – обади се най-старият от войниците.

– Предпочитаме вие да се нахраните с нея! – заяви им Джон.

– Ние сме сити.

– Нищо, хапнете си!

При тия си думи Джон с небивала сила бутна към котлето двата си крака, сграби го като с вила, подхвърли го нагоре и го обърна.

Горещата каша се изсипа точно върху главите и раменете на

слисаните индианци, прилепи косите им, заля орловите пера, които им служеха като диадеми на главите, потече по бронзовите им лица, заслепвайки ги, и омърси дрехите им.

По всичко личеше, че индианците сериозно бяха пострадали от този неочакван горещ душ. Обаче войнишкото им достойнство не им позволяваше да се поддават на каквито и да е слабости. Само едно „ох“ се изтръгна от устата им, с което изразиха и уплаха, и страдание, и гняв.

– Вървете да се оплачете на вашия сахем в рокля! – им извика президентно Джон, като се отгемстваше по същия начин към стената. – Може би като ви види в този вид, ще си спомни за мярката на приличията, която забранява да се гаврят с един войник, както тя се гаври със своите пленници.

– Хоуг! – извика най-старият от индианците и те напуснаха вигвама.

– Началото не е лошо! – засмя се един от траперите. – Ако бихме могли още веднъж да им покажем своята гордост и независимост по някакъв подобен начин, то, струва ми се, че бихме избягнали мъките на стълба!

– Не се надявай на такова нещо – обади се Джон. – Индианците не се поддават на такива провокации. – Ще трябва да се предприеме нещо по-сериозно. Да видим какво ще ни предложи ситуацията. Но все пак, убеден съм, че и даденият им урок ще има резултат и те ще се държат малко по-прилично с нас.

Индианският агент не се излъга в своите предположения. Прекарал цял живот в обкръжение и най-близък контакт с червенокожите, Джон излезе прав. След петнайсетина минути донесоха във вигвама нова порция храна, но предоставиха на пленените да се справят с нея, както се полага – те им развързаха ръцете и им предоставиха по една дървена лъжица.

Разбира се, че докато пленените се хранеха, всяко тяхно движение бе внимателно следено от десетки враждебни очи, а щом котлето се изпразни, ръцете на пленниците отново бяха вързани.

Тъкмо индианците се готвеха да си тръгнат и Джон ги спря с думите:

– Вярно ли е, че днес във всяка палатка на червенокожите е запален огън, за да стопли измръзналите им тела?

– Да. Днес е студено! – късо отвърна най-старият индианец. – Но какво от това? Да не би моят бледолик брат да желае да запалим огън и тук?

– Да помоля вас – презрително отвърна индианският агент.

– Как е възможно плененият войник да се унижи да моли врага си, който е изгубил всякаква мярка на уважение, като е забравил задължителните за истинския войник правила, които показват какво трябва да бъде отношението към пленените.

Ударът успя да попадне точно в целта. Като се изчерви, старият войник нареди във вигвамата на пленниците веднага да се донесат дърва и да се запали огън.

– Доволен ли е сега индианският агент? – запита го червенокожият.

– Вече можеш да си вървиш! – кимна му с глава Джон, като че индианецът бе негов роб. Но все пак, това странно държание на белите направи особено впечатление на индианците. Те започнаха да гледат на пленниците с уважение, дори с известен страх. Джон дочу как двете момчета си шепнеха, че такива бележити войници трябва да получат в лагера друг прием, друго отношение.

– За какво ви е нужен този огън? – обърна се Девандел към Джон – Тук и без това не може да се диша, а огънят, който искате, съвсем ще ни отрови!

– А, не! Ние сме легнали на земята, а димът се вие нагоре. Така че пушекът ще излиза през отвора. А огънят ще може много, много да ни послужи. – убедително заяви Джон.

– Какво имаш предвид?

– Може би ще ни помогне да се избавим от въжетата, с които сега сме завързани.

– А, искате да ги прегорите?

– Ако ми се представи такъв случай, не бих се поколебал да прегоря до кости и собственото си тяло, само и само да се отвържа и получа свобода, за да действам както си знам. Но сега, докато ни следят, това е абсолютно невъзможно. По-късно, надявам се, бдителността на нашата стража ще отслабне. Освен това може би ще ни се отдаде и благоприятен случай със собствени сили да се избавим. Помня през живота си пет подобни случая, когато по този начин съм попадал в ръцете на червенокожите и, както виждате, всякога съм се изкубвал жив и здрав.

– Е, не съвсем здрав! – не се сдържа и се засмя Хари.

– Ти, хлапе такова – развика се Джон, – искаш да ми напомниш за загубата на косите ли? Но моят скалп е взет в бой, а не в плен! Всъщност защо разговарям с теб? Ти си глупак и глупак ще си останеш през целия живот!

– Не се сърди, чичо Джон! Аз само се пошегувах!

– Ама че шега! По-добре си мълчи!

И гневът на Джон премина тъй бързо, както се бе появил. След пет минути той отново заговори наставнически:

– Всъщност тия червенокожи дори в зверствата си остават наивни като деца!

– Ама че деца!

– Да, да, мистър Девандел Така е. Не оспорвайте нещо, което не познавате добре. Сам помислете!

– Да кажем, че един червенокож залови някакъв бял, как би постъпил с него? – попита Хари.

– Ако е разумен и преценява трезво всичко, той би разсъждавал така: в ръцете ми е смъртен враг, а щом е смъртен враг, ще трябва да се освободя от него колкото е възможно по-бързо. Иначе може да се изпълне от ръцете ми и тогава ще трябва отново да водя борба, за да го заловя. Така разумният човек тутакси се стреми да унищожи своя враг и с това всичко се свършва – отвърна Джон.

– А как постъпва неразумният или червенокожият? На него не му е достатъчно само унищожението на врага – продължи въпросите си Хари.

– Индианецът, победил своя враг – бил той бял или червенокож, го мъкне до своя лагер, дори ако той се намира на триста километра. А защо? За да може цялото племе да вземе участие в тържеството на победителя, за да могат местните бардове да възпеят доблестта и подвига на войника победител.

– Това е нищо. Както виждаме, те държат пленника няколко дни, за да се подиграват с него.

– Докато свършат с него – допълни го Джон.

– А защо е така? – не свършваше с въпросите си Хари.

– За да могат всички баби, всички деца от селото да се гаврят с пленника и безнаказано всеки да го изтезва.

– Освен това, когато настъпи последният акт от трагедията, пленника връзват на стълба на мъките, където го умъртвяват част по част, като удължават тая своя церемония!

– А кое ги подтиква към такива безобразия? – наивно попита отново Хари.

– Желанието да се наслаждават по-дълго на униженията и мъките на врага, да го принудят до дъно да изпие горчивата чаша. Сляпа отмъстителност и детска неразумност! – поясни Девандел.

– Или варварство! – поправи го Джон.

– Да, и детинщина, и варварство! Но това е добре дошло за бялата раса – съгласи се Девандел.

– От опит зная, а и познавам поне десетина трапери, попаднали в подобно положение, които са успявали да избягат само защото, наслаждавайки се на такава мъст, продължавайки едни изтезанията над пленниците, самите индианци са им давали възможност да избягат от плен – поясни Джон.

– А е имало и такива случаи: докато червенокожите отмъщават на пленниците, другарите на тия пленени се събират, внезапно се появяват и не само освобождават пленените, но успяват да се разправят и със самите мъчители – припомни Хари.

– Добре би било, ако и с нас се случеше така! – въздъхна Девандел.

В това време в пълния с лютив дим вигвам влязоха група индианци.

– Минехаха желае да говори със своя бял брат – се обърна към Джон един от влезлите индианци и разряза с ножа си въжетата на индианския агент.

Джон мълчаливо стана и тръгна със своя ескорт, като забеляза, че червенокожите го обграждат и насочват пушките си към него.

„Вероятно към мен хранят особено уважение – засмя се в себе си Джон. – Вижда се, че уроците, които дадохме на тия диваци, не са били напразни. Добре би било, ако това уважение стигне дотам, че решат да ни пуснат на свобода.

Това би било възможно, ако не бе тая проклетата любителка на скалпове – Минехаха. Иначе днешните индианци далеч не са като своите прадеди. Минехаха, Минехаха, с теб как ще се разберем...

Но почакай, кръвожадна тигрице, ще дойде и твоят ред за разплата!“

Докато Джон размишляваше така, го доведоха пред един стоящ сред лагера вигвам, украсен с ивици от биволска кожа.

– Привет на теб, велики войне на белите! – чу Джон при входа на палатката насмешливия и злорад глас на невысока, но стройна млада жена с малко грубо, но по своему красиво, рязко очертано лице.

– Привет и на теб! – спокойно ѝ отвърна Джон, като я гледеше право в очите.

– Нарекох те велик воин. Защо ти не ми отвърна със същото и не ме нарече с името ми?

– Но с кое от имената да се обърна към теб? – сви рамене Джон. – Та ти имаш сума прозвища... Не зная кое предпочиташ? Ако те нарека Любителка на скалпове, се боя да не те наскърбя с това прозвище: не е

дадено на жената да кървави ръцете си.

– Ас друго?

– Величаят те с името Тигрица на сиу. Но ми се струва, че това ще бъде обида за тигрите. Ти по-скоро можеш да бъдеш наречена Осквернителка на гробовете, защото напомняш хиените!

От това оскърбление лицето на Минехаха преbledня, в очите ѝ се появи зловещ блясък, но тя се сдържа.

– По-нататък – предизвикателно го подкани тя.

– Какво по-нататък? – засмя се Джон. – Нека да оставим това изброяване на прозвищата ти и да поговорим за по-същественото. Ти плени мен и приятелите ми. Ние сме твоите смъртни врагове. С това всичко е изчерпано и няма защо да си хабим думите. Заповядай на твоите хора да свършват с нас по-скоро!

– О, не бързай толкова! Имам още доста работа с теб!

– Какво може да има между нас, което да разрешаваме?

– У теб е скалпът от главата на майка ми – великата звезда на сиу – Яла. Казват, че си си направил от него перука, с която покриваш собствената си глава. А моята майка не може да влезе в зелените ливади на Великия дух, докато нейният скалп се намира в ръцете на врага. Върни ми косите на моята майка!

С рязко движение Джон дръпна от главата си перуката и я хвърли в краката на Минехаха.

– Вземи го! – извика яростно той. – Но погледни, свирепа хиено, какво направи с мен. Гледай! Не се обръщай!

Но колкото и да бе хладнокръвна Минехаха, неволно погледът ѝ се наведе, когато видя голия череп на ловеца, покрит с незарастващи рани и издути вени.

Но индианката бързо се съвзе и надменно отвърна:

– Скалпирала съм безброй бели и всичките имаха подобни белези.

– Но ти си скалпирала мъртви или умиращи. А мен ме скалпира жив! И аз още съм жив и никога няма да забравя това!

– Наказанието ти беше заслужено, убице на майка ми!

– Която пък скалпира първия си мъж, полковник Девандел!

– Да, затова, че той ѝ измени, като предпочете бяла жена пред нея, дъщерята на вожда. А тази бяла жена се страхуваше дори да погледне оръжие...

– Сметката е дълга. Време е да се приключи с всичко това.

– Та аз какво правя? Затова именно те улових, за да те ликвидирам окончателно! Вече получих от теб свещената реликва – скалпа на моята

майка, чиято душа сега вече ще се успокои в полетата на Великия дух. У мен пък е твоят собствен скалп. Ето го! Полюбувай му се! Той е най-добрата украса на моя щит!

Неволно Джон се хвърли към стената, на която бе окачен щитът, в средата на който бе превързан сноп черни коси. Но силните ръце на пазещите го индианци се стовариха върху раменете му.

– Добре! – сърдито и с блеснали очи извика индианският агент. – Все едно. Денят за разплата е по-близък, отколкото си мислиш ти, зми-йю! Помни, че ако ти пролееш само капка от моята кръв, то нито един от племето на Горящите лесове не ще дочака пролетта! Само за един от нас ще бъдат избити стотици червенокожи. А за четиримата ни – цялото ви проклето племе! Всички, до един!

– Млъкни!

– Защо да млъкна? Близко, много близко са отмъстителите!

Часът на разплата е настанал.

– Изведете веднага навън този лаещ чакал! – заповяда на войниците Минехаха. – И го пазете! Утре ще го чуем какво ще бръщолеви на стълба на изтезанията!

Войниците изведоха от вигвама злополучния пленник и го поведоха из целия лагер, без да се погрижат да му дадат нещо, за да прикрие обезобразения си череп. Но тая живо скалпирана глава предизвикваше и у тях тежко впечатление. Те тихо обсъждаха дочутите закани на Джон и неколцина проявиха недоволство от постъпките на Минехаха.

Но престижът на жената сахем, която водеше сиу към гибел, бе още твърде висок и недоволните шушукания на неколцината не бе достатъчен, за да предизвика ненавистта на всички от племето към кръвожадната жена.

Докато върналият се и отново вързан Джон излагаше пред своите другари подробности от водения с Минехаха разговор, във вигвата на жената сахем се разиграваше бурна сцена между самата Минехаха и баща ѝ – вожда на племето Червения облак. Той мълчаливо присъства на разговора между индианския агент Джон и дъщеря си.

– Какво мислиш да правиш с пленените? – я попита той.

– Първо ще трябва да се помъчат малко от нашите изтезания и сетне ще ги убия. Но всъщност ти сам знаеш това!

– А ти обърна ли внимание на това, което ти каза белият? Той ни заплаши с отмъщението на Дългите ножове, тоест на янките!

– Аз не се боя от янките. Те могат всеки момент да ни нападнат, но това не ме плаши!

– Когато аз, след като напуснах моето родно племе, дойдох в лагера на сиу, те наброяваха трийсет и пет хиляди и живееха сравнително добре. Но, за съжаление, те се подчиняваха не на съветите на мъж, а на една отмъстителна жена, която заради унищожаването на един бял и заради своята лична мъст, поведе сиу срещу белите. А когато тази жена загина, от сиу останаха само два̀сет хиляди. За ска̀лпа, който майка ти взе от полковник Девандел, племето заплати с живота на петнайсет хиляди войници, жени и деца, и само една десета част падна в боя – останалите измряха от нищета и болести. И това е дело на майка ти!

– Но ти забравяш, че Яла е била първо жена на тоя бял, а след това е станала твоя жена, татко!

Чертите на лицето на Червения облак се изкривиха от сатанинска злоба. Той скочи като ухапан от змия и извика:

– Не ми напомняй тоя позор, че ще те убия!

– Убий ме! – без да отстъпи и крачка, предизвикателно отвърна Минехаха.

С треперещи от гняв ръце Червения облак се отдалечи настрани във вигвама. Като помълча известно време, той отново заговори:

– Когато започна да отмъщаваш на белите за смъртта на майка си, племето сиу наброяваше два̀сет хиляди. Сега в резерватите наброяват не повече от три хиляди – не индианци, а роби. И ние – хиляда и петстотин! А къде са другите?

– Загинаха за свободата!

– Това е лъжа! Загинаха заради твоята кръвожадност! Загинаха заради твоя стремеж да мъстиш, да мъстиш и пак да мъстиш! Ти си ненаститна! Ти наистина водиш към гибел и последните останки от нещастните сиу!

– Сиу не се боят от смъртта като враните – засмя се с дрезгав глас неукротимата жена сахем.

– Ти ме упрекваш, че съм от племето врани? – възрази баща ѝ. – Но нима не преживях и аз заедно с твоите сънародници толкова войни, нима не бивах пръв пред твоите войници при нападения и последен при отстъпления?

– Така беше, но преди! А сега си готов да се помириш с белите!

– За да спася останките на могъщото някога, но погубено от теб и майка ти племе сиу.

– Можеш да идеш при белите и ако искаш им целуни и ръка! – троснато отвърна Минехаха.

Старецът улови своята томаха̀вка и с проклятие я издигна над

главата на дъщеря си. Тя го изгледа, без да й мигне окото. Но старецът не издържа и с проклетие захвърли оръжието в един от ъглите и клатейки се като пиян, отиде при едно сандъче, откъдето извади бутилка уиски и на един дъх я изпразни.

– Добре – отвърна той с отпаднал глас. – Трябва да те приема такава, както приех и майка ти. Разлика между двете ви няма. Съжалявам, че аз не я убих, че не убих и тебе, когато още пълзеше из вигвама. Сега е вече късно! Но тук има пръст съдбата! Ти си демон, изпратен от Великия дух, за да погубиш сиу! Прави каквото искаш! Кръвта на сиу тече по твоите ръце. Тяхното проклетие виси над главата ти! Ти не ще имаш деца и заедно с теб ще загине и целият ти род, осъден на изчезване! И светът ще забрави гордите сиу! Но те си го заслужи, защото се подчини на една жена!

– Както и ти се бе подчинил! – засмя се язвително Минехаха.

След минута и тя заговори:

– Тебе те изплашиха думите на тоя самохвалко, индианския агент, за близка разплата! Напразно! Вождът на янките чака подкрепа, без която не ще посмее да мръдне. А дотогава Големия крак ще оздравее и ние ще минем границата на Канада, където янките не ще посмеят да ни последват и ще се заселим в пустините, където племето сиу отново ще се размножи и ще стане могъщо и страшно за врага...

– Не, всичко, всичко е изгубено! – мърмореше пияният стар вожд. – Няма такъв кът земя, където необезпокоявани биха могли да се настанят сиу. Маниту ги е проклед, като ги е заслепил от страсти, с ненавист към всичко и всички, и те ще загинат, защото носят тая ненавист в сърцата и душите си. Но това не е моя работа. Аз съм врана, а враните са пръснати по лицето на земята... враните загинаха...

Минехаха с презрение гледаше заспиващия пиян старец. – Янките са далеч! – успокояваше се тя. – Утре ще приключо с пленниците! А после?

И тя в унес започна да разсъждава:

„Защо трябва да му мисля какво ще стане после? Заклех се да отмъстя и ще отмъстя, ако трябва заради това да бъде осъдена на загиване и цялата земя! Дългите ножове са далеч и всичко ще свърши благополучно...“

Без да завърши мисълта си, неукротимата отмъстителка излезе от вигвама, за да отиде на съвещание при главния водач на преселването – Големия крак.

Нощта бе бурна и мрачна. От ниско стелещите се над гори и полета

черни облаци валеше на гъсти парцали сняг. Из храсталаците и във върховете на дърветата пишеше вятърът, със зловещо бучене мятеше своите страшни вълни Вълчатата река.

И този хаос на природата заглушаваше всичко наоколо. А по полета и гори се движеше като рой призраци голям конен отряд.

Пред отряда вървяха разузнавачи. Понякога те слизаха от конете и лазеха по снега, понякога се скриваха в храсталака.

И все по-близо и по-близо до лагера на заминаващите за Канада последни сиу.

На сутринта в лагера настъпи тревога. Той бе обсаден отвред, навсякъде наоколо се бяха разположили конните отряди на янките с насочени пушки срещу палатките на червенокожите.

Генерал Феърсайт поиска сиу незабавно да се предадат, да предадат оръжието си и не на последно място – пленниците.

Големия крак, прикован от тежка болест на смъртно легло, веднага се съгласи с предложените условия Но когато един малък отряд от янки, командван от капитан Уолс влезе в лагера, за да прибере оръжието, от палатките започнаха да стрелят и Уолс загина заедно със своите храбри войници.

Разгневен, Феърсайт размаха шпагата си. Зареваха, изригвайки потоци куршуми, картечните и полето се огласи от яростните викове на воюващите.

Индианците, които наброяваха няколко стотици добре въоръжени войници, превишаваха по численост отряда на Феърсайт Разчитайки на своята многочисленост, те на няколко пъти се хвърляха в бясна атака срещу янките, но всякога отстъпваха, без да издържат покосяващия огън на картечните.

Умиращият вожд на сиу – Големия крак, скочи от леглото си и завика:

– Убивайте! Убивайте белите!

Още при първите изстрели Джон изпъзля по пода и с крака разпръсна огъня, на което никой от стражата не обърна внимание.

– Прегорете въжетата си! – тихо изкомандва индианският агент на своите злополучни приятели. – Помъчете се да се мушнете под кожата от бизони. Иначе ще ни избият като плъхове!

И наистина картечният огън на генерал Феърсайт не пощади и палатката, която служеше за затвор на пленниците Но благодарение съветите на Джон, никой от пленниците не пострада, ако не се смятат някои незначителни изгаряния от въглените, които бързо освободиха

пленените от техните въжета.

Неравният бой скоро свърши: на бойното поле се търкаляха обезобразените трупове на последните сиу. Само малък отряд от най-смелите сиу успя да разкъса кордона на янките и да избяга в гората.

– Минехаха избяга! – извика почернял от барутния дим човек, в когото не бе трудно да се познае служещия за водач на Фьърсайт Сенди Хук.

– И Червения облак с нея! – допълни измъкващият се изпод горящите кожи на вигвама Джон.

– Десет хиляди долара за залавянето на Минехаха, която отново се изплъзна от ръцете ни. Проклятие! – извика Хук.

– Моят скалп и моята перука са у нея! – пригласи му още по-разяреният Джон.

– Ние непременно ще догоним последните сиу! – намеси се и Девандел. – Но да поговорим с генерала!

Глава VII

Гробницата на Сиу

Генерал Феърсайт се отнесе приятелски към спасилите се от плен ловци и приятелски поздрави Джордж Девандел, като му припомни, че познава баща му.

– Обаче – прибави той, като навъсено погледна бойното поле, покрито с труповете на червенокожите – съвсем неочаквана победа е тази битка и ако не бяха нашите картечници, Бог знае дали бихме победили!

– Но затова пък победата ни е пълна!

– Не очаквам да ни донесе особена слава – махна с ръка генералът. – Погледнете! Повече от две трети от убитите са деца и жени. Наистина и те взеха участие в боя, и те като безумни се хвърляха срещу нашите войници с оръжие в ръце, но все пак тежко е да виждаш, че се биеш не с войници. Безусловно, тук са паднали последните останки от някогашното многочислено и могъщо племе сиу. Спасили са се според мен не повече от петдесет души!

Приближилият се по това време към разговарящите Джон се намеси:

– Затова пък избягаха хората, които бяха най-виновни от всички за избиването на цялото племе сиу! Видях как избяга Минехаха. Огледах цялото поле – сред труповете не се намери нито нейният, нито на баща ѝ – знаменития Червен облак.

– Мен това никак не ме тревожи! – отвърна равнодушно генерал Феърсайт. – Вярно е, че за залавянето на Минехаха и баща ѝ е определена солидна премия, но... Но щом не съществува самото племе сиу, какво може да направи сега тя?

– Значи вие, генерале, не ще изпратите никой, който да преследва бегълците? – попита индианският агент.

– И не мисля! – отвърна Феърсайт. – За да преследвам пръснатите по полята и горите на тая дива местност индианци, ще трябва да остана тук няколко дни, а наредбите ми налагат да бъда на моите стари позиции. Щом приключи превързването на ранените и евакуирането на пленените, ние се връщаме!

– А какво мислите да правите с военната плячка, генерале?

– Скоя? – учуди се генералът. – Освен оръжие, сиу не притежава нищо друго. Оръжието, разбира се, ще прибера, защото за това имам

специални инструкции. Всичко друго не ме интересува. И мисля, че в тая пустиня не ще се намерят такива, които да мислят, че могат да спечелят нещо от сиу.

– Щом е тъй, можем ли да ви помолим да ни снабдите с необходимите бойни припаси, да си изберем нещо от конфискуваното оръжие и да вземем няколко коня? Струва ми се, че вие заловихте цяло стадо мустанги, така че пет-шест от тях няма да ви разорят.

– Да, разбира се. Ще имате всичко, от което се нуждаете. Но вие ще тръгнете отгук заедно с моя отряд.

– В никакъв случай! Ако вашите войници бяха заловили Минехаха, то тогава бихме се присъединили към отряда. Но тя все още е на свобода и наше задължение е да я преследваме докрай. Лично аз няма да се успокоя, докато или тя, или аз не се преселим в най-добрия свят!

– Но какви сметки имате толкова с любителката на скалпове?

– Твърде големи и кървави сметки, генерале! Днес тя трябваше да приключи с нашия живот на позорния стълб, но от мъките ни избавихте вие. Значи работата започва отначало...

– Това си е ваша работа. Аз свърших моята тук – сви рамене Феърсайт. – Последните сиу няма вече да минат границата на Канада, където вечно да подстрекават своите съплеменници срещу нас и аз мога спокойно да се завърна в нашия лагер, което с удоволствие ще сторя час по-скоро! По-далеч от тия трупове, по-далеч от тая гробница на сиу!

След час и половина янките напуснаха мястото на кървавата трагедия. Ловците се позабавиха още малко: те трябваше да се приготвят добре за преследването на избягалите сиу. Трябваше да се снабдят с добро оръжие, да вземат охранени, тренирани, издръжливи и послушни коне от индианската чарда. И най-сетне – да се погрижат и за амуниции: от вещите, които индианците им отнеха при пленяването, изчезна най-ценното, а в купищата изоставени неща в напуснатите палатки на изтребеното племе да се намери нещо повече или по-малко подходящо не бе лека работа.

Девандел с всички сили настояваше пред своите спътници да напуснат незабавно мъртвия лагер. Дори на него, каления войник, свикнал с такива картини, му бе невъзможно да остане повече в тоя лагер на мъртвите.

Скоро след пладне, като привърши своите приготовления, малкият отряд тръгна по следите на последните сиу.

– Къде и защо трябва да ги преследваме? – любопитства лорд Уилмър преди тръгването.

– Боже мой! – ядосано му отвърна се Нди Хук. – Бях забравил тази лепка!

– Но къде отиваме – продължаваше да пита Уилмър.

– Там, където не сме!

– Защо отиваме?

– Да търсим ланшния сняг!

– Предпочитам да ловя бизони, а не сняг! – обидено заяви англичанинът. – Аз ви плащам за това, да ми помагате в лова, а не да търсим сняг.

– Но защо се сърдите, ваша светлост? Точно там ще намерим най-много бизони! Настанете се добре върху коня си.

Но англичанинът нямаше и намерение да се качи върху седлото.

– Какво чакате още? – попита го Джон.

– Още не съм получил сутрешното си разгриване по бокс. За това занимание аз плащам редовно, затова имам право да го получавам редовно.

– Искате си поредния бой? – засмя се Джон и се обърна към Хук:

– Не съм любител на бокса, но така ми е дотегнал този ваш полуумен клиент, че и мен ме сърбят юмруците. Не бихте ли ми позволили днес да ви заместя в лекцията?

– С най-голямо удоволствие! Натупайте го здравата! – бързо се съгласи Сенди, който тайничко вярваше, че англичанинът като добър боксьор веднъж завинаги ще убие желанието на индианския агент да се състезава с юмруци.

Лордът високомерно се съгласи Хук да бъде сменен с Джон и веднага зае изходна позиция.

Борбата бе продължителна и разпалена и може да се каже, че изпърво Джон бе нокаутиран, за удоволствие на англичанина и изненада на бандита, който очакваше поражение за стария ловец.

Джон стоически понасяше началните неуспехи, очаквайки благоприятен момент. Постепенно Уилмър започна да се изморява, дишането му се ускори, движенията отслабнаха, ударите станаха безредни.

И ето, дойде ред на ловеца, херкулесовата сила на когото позволяваше да се владее под многобройните тежки удари на лорда.

– Джон минава в атака! – забеляза наблюдаващият състезанието Девандел. – Браво, Джон! Ах, Джон! Вие навярно го убихте!

И наистина разгорещеният ловец, спомнил си младините, се засили и нанесе на Уилмър такъв удар по челото, който би могъл да убие дори бизон. Уилмър падна подкосен на земята и се зарови в снега.

– Но, Джон, какво направихте! Та вие ми убихте кокошката, която ми снасяше златните яйца! – плесна с ръце искрено огорченият Хук.

Но всички опасения излязоха напразни. Уилмър скоро се показа от купчината сняг, като се озърташе тъпо наоколо с мътен поглед и избърбори:

– Много, много съм доволен! Тоя човек, макар и разбойник, умее да се бие професионално!

И олюлявайки се, тръгна към своя кон.

Като отминаха неколкостотин метра от Мъртвия лагер, Девандел спря коня си и се обърна назад.

– Какво има, мистър Девандел? – интересува се Хук.

– Нищо! – отвърна младият офицер загрижено. – Мисля, че неочаквано и за самите нас присъствахме на едно действително историческо събитие: днес приключи завинаги битката на бялата раса с племето сиу...

– Е, за какво сте се замислили! – сви рамене Хук. – Аз пък си мисля, че днес едва не свърши под юмруците на Джон историята на благородния лорд Уилмър. Едва не се скъса нишката на живота на милорда, а оттам и нишката на неговата благотворителност към мен... Така че това е много по-важно от избиването на всички червенокожи по света!

И той пришпори коня си напред.

След час групата преследвачи стигна малък хълм, обрасъл с храсталак.

– Стой! – изкомандва, като едва задържаше коня си, Джон. – Ще трябва тук да пренощуваме. Храсталакът ще ни послужи за отлично скривалище: ако се разположим сред него, не ще бъдем открити от пръснатите из околността индианци, а от друга страна – оттук лесно ще можем да наблюдаваме всичко, което се върши наоколо. Това също не е без значение.

– Вие допускате, че можем тук да се срещнем с червенокожите? – запита го недоумяващо Девандел.

– Не само че допускам, но съм убеден, че червенокожите са наблизо, и затова смятам за уместни някои предпазни мерки. Не забравяйте, че всички ние, включително и полуумният англичанин, сме шест души, а с Минехаха избягаха около петдесетина избрани войници! С такъв силен противник не бихме могли да се оправим в открит бой!

– А какъв е вашият план?

– Много прост! Слушайте внимателно! Индианците ще тръгнат към канадската граница, за да търсят спасение на английска територия.

Следователно ние без особен труд ще можем да определим техния път и да тръгнем след тях, без да ни виждат. Провизии, бойни припаси и оръжие бегълците нямат много. Значи, те ще бъдат принудени да изпращат своите фуражири на малки групи. С такива отделни групи ние лесно ще можем да се справим, като ги нападаме при всеки удобен случай и ги изтребваме на части.

– Добре сте го намислили, Джон! – съгласи се Девандел.

– Да, така ще можем да обезсилим групата им и да намалим по възможност нейния състав. А тогава чак можем да рискуваме и в открит бой. Това ще бъдат само останки от отряда им. Заклех се аз да свърша с Минехаха и ако някой ми каже, че пет минути след смъртта на тигрицата ще дойде и моят ред да загина, ще му отвърна: готов съм! Но по-напред тя, а след това и аз!

– А не се ли опасявате, Джон, че можем ние да бъдем преследвани от индианците?

– Ако не допуснем непоправими грешки и не извършим глупости, то ние от такъв обрат на нещата сме почти гарантирани. Именно затова реших да спрем тук, в хрсталаците. Убеден съм, че преди да напуснем това място, червенокожите ще са се върнали в изоставения си лагер!

– За да отдадат последна почит на загиналите ли?

– Ами! Не им е сега да се грижат за погребението на убитите! Те отлично знаят, че тая работа ще свършат много скоро дивите зверове. Ако някой бъде удостоен с такава подобаваща почит, то ще бъдат най-много двама-трима от най-знаменитите войни. Индианците ще се върнат в своя лагер, за да последват нашия пример: да приберат всичко, което би могло да им послужи при по-нататъшното пътуване. И аз съм уверен, че за да се върнат в лагера, те ще изберат пътя, който минава край този хълм. Сигурно вече са осведомени от разузнавача си, че Ферсайт е заминал на юг. Следователно пътят е чист. А най-удобно е да минат отгук. И след дватри часа ще можем да видим отново всичките си предишни познайници.

– А дотогава какво ще правим?

– Ще трябва да се подкрепим солидно. Провизии имаме достатъчно!

Под ръководството на Джон двамата трапери се заеха да запалят огън. Скоро той се разгоря, но димът не можеше да привлече индианците, защото снегът валеше непрекъснато.

След двайсетина минути обядът от силен бульон и печено месо бе готов. Щом се нахраниха, пътниците веднага загасиха огъня.

– Погледнете неканените гости, които отиват на пир! – привлече вниманието на другарите си Джон, сочейки движещите се по покритото със снежна пелена поле черни точки.

– Какво е това? Хора ли са, или що? – попита лорд Уилмър. – Да не са бизони?

– Нито едното, нито другото! – отвърна му Хук. – Това са моите братовчеди – сивите вълци.

И наистина тия четирикраки мародери, чули от десетки и стотици километри гърмежите, подушили неочакваната плячка, бързаха към бойното поле.

– Обаче пълчищата са невероятно много! – тревожно отбеляза Девандел, наблюдавайки пренебрежливите вълци. – Какво ще стане, ако тия зверове предпочетат първо нас?

– Днес няма да ни нападнат – уверено отвърна Хук. – Те отлично разпознават живия враг от мъртвия, а според техния вкус и замръзнало-то месо върши същата работа!

– Все пак трябва да сме подготвени за всякаква изненада! – предупреди другарите си Джон. – Забелязвам някакво смущение в пренебрежливите на отделни групи вълци. Като че има някаква тревога в редиците им. Няма да ме учуди, ако тая тревога е предизвикана от връщащите се в лагера индианци, които вече са наблизко. Но, да! Вижте, това са те!

– Минехаха! – избъбра Хук. – И Черния облак редом до нея.

Малък отряд индианци действително бързо прекоси равнината и отмина към Гробницата на сиу.

– Надявам се да не ни забележат! – каза Девандел.

– В никакъв случай! – уверено отвърна Джон и без да отклони поглед от пренебрежливите индианци, добави:

– Препускат като бесни! Всъщност това е обяснимо при тяхното положение.

– Да, трябваше да напуснат квартирите си, без да си вземат необходимата мебел – засмя се Хук. – Положението им е четириъгълно, настроението – виолетово... – пошегува се той.

– Няма ли да ги последваме? – запита Девандел.

– Не! Защо е необходимо? – сви рамене Джон. – Сами ще се уверите: не ще минат дватри часа и те, натоварили конете си с каквото могат, ще се върнат по същия път.

– Ами ако на връщане ни нападнат?

– Първо, повтарям: те нямат работа с нас, второ, коне имат, както видяхте, малко, а товари – никак! Значи ще бъдат принудени да

натоварят само ездитните си коне. Докато дойдат с такъв товар дотук, конете им ще бъдат изморени и не ще могат да галопират. При тия условия, ако индианците не разполагаха със скорострелни пушки, ние бихме могли да ги нападнем, като ги обстрелваме отдалеч и отстъпваме, ако те се опитат да настъпват и имат надмощие. Но със скорострелките шега не бива...

– отвърна Джон.

– Но и скорострелните пушки не ги спасиха, както видяхме – забеляза офицерът.

– Това бе така, мистър Девандел, защото белите освен пушки имаха и оръдия, които също влязоха в действие! Индианците никога не могат да устоят на топовете ни!

– Но аз знам случаи, когато те също са имали оръдия!

– Да, спомням си. Вождът Сребърните коси или Сребърния скалп, един своего рода червенокож Наполеон, е разполагал в началото на трийсетте години с цяла артилерия, като е карал пленените мексиканци да му отливат топове от мед, взета от мексиканските рудници. Но от това нищо не излязло, защото индианците, както знаем, са чергари и сами не могат да си построят постоянни оръжейни работилници за потребните боеприпаси. Така артилерията на Сребърния скалп, която бе вдигнала повече шум, отколкото да върши работа, се оказа съвсем безполезна и самите индианци скоро я изоставиха. Ако се намерят останки от нея, те биха могли да намерят място в някой музей като историческа рядкост.

– А къде е била и какво е станало с нея?

– В двора на една мексиканска хасиенда и служи за изстрелване на халосни снаряди при именни дни на хасиендероса, съпругата му, дъщерите и почетните гости...

Докато трая този разговор, започна да мръква и снегът заваля отново. Нашите пътници, след като се погрижиха да нахранят и мустангите си, за да бъдат напълно готови за път, се разположиха на върха на хълма, легнаха върху взетите бизоновии кожи, поставиха стража и заспаха.

Но техният сън не продължи дълго. Откъм Мъртвия лагер вятърът донасяше отгласа на пушечна стрелба.

– Стрелят! Там се води бой! – пръв скокна леко спящият и неспокоен Девандел.

Джон също се надигна, прозявайки се. Вслуша се, сетне равнодушно се отпусна на своето импровизирано легло и каза:

– Бой ли? Може би сеч! Това е по-вярното. Това са огромните тълпи вълци, които са нападнали лагера и червенокожите ги разгонват с

гърмежи. Двукраките не обичат четириногите да им се бъркат в работата.

– Но стрелбата се усилва!

– Какво от това? Изгладнелите вълци са много смели и сяпко нападат хората, макар да са въоръжени. Почакайте, скоро ще свърши.

И наистина стрелбата, която бе неколкократно подновявана, скоро започна да отслабва, сетне спря, като само изрядко долиташе ехото от единичните гърмежи, с които индианците прогонваха най-упоритите нападатели.

Към полунощ отрядът на индианците премина по хълма върху тежко натоварените коне.

В същото време, когато предните конници се бяха изравнили с хълма, изгря луната върху ясното небе и озари със своята прозрачна светлина покритата с пресен сняг равнина. Върху тоя бял фон отчетливо и ясно се очертаха силуетите на индианците, които минаваха на не повече от триста метра от мястото, където се криеха ловците. Хук грабна карабината си и се прицели в предния ездач, който бе във великолепна бяла наметка.

– Не стреляй, Сенди! – спря го Джон.

– Но това е Минехаха! Сигурен съм, че ще я улуча!

– При тая светлина, която мени очертанятията и мами разстоянията? Съмнително е! Минехаха няма да ни избяга. А ако стреляте сега, ще подхвърлите на опасност всички ни. Сам скоро ще се убедите в това! Вижте, друг отряд индианци минава зад хълма. Това означава, че можем да попаднем между два огъня и тогава всичко ще бъде загубено!

Ръмжейки, Хук отпусна карабината и индианците преминаха безпрепятствено, необезпокоявани.

Шествието им завършваше един малък отряд от пет души, които яздеха ненатоварени и силни коне.

Като видя този ариергард, Джон каза:

– Погледнете! С тези храбреци ще се сблъскаме преди другите! Те пазят тила на отряда и се движат насам-натам. Първо с тях ще трябва да се справим и то по възможност по-скоро!

Струпалите се облаци отново скриха луната, снегът завали и всичко стихна. Само свирепият вой се чуваше от време на време, и то все по-отдалеч. Това бяха вълците, които отслужваха помен на последните сиу...

Глава VIII

По следите

Още веднъж дръзката пролет се осмели да атакува вещицата зима. Лъхна топлик, заиграха светлите пролетни капки върху покритите със сняг полета и сънените лесове. Но и зимата не отстъпваше. Като събра последни сили, повика на помощ средношната буря и посрещна пролетта с черни облаци, които скоро превърна в страхотни виелици. Пролетта отново избяга в своя дом към топлия юг, а зимата победителка остана да ликува, като бързаше да погребее живота, скривайки земята под топъл саван.

Снегът бе толкова дълбок, че пътуването с коне бе много трудно и отиващото на север, погубено от Яла и Минехаха племе сиу можеше да вземе на ден само трийсет до трийсет и пет километра, а канадската граница бе още тъй далеч...

Шестимата ловци, които се спуснаха да гонят сиу, упорито се движеха по стъпките им, като закъсняваха само с няколко часа и без да се отклоняват от пътя. Да се намерят следите на бегълците, не бе особено трудно: на едно място лежеше трупът на паднал от глад и преумора кон, на друго се търкаляха домашни вещи, изхвърлени поради невъзможност да се носят. Върху пресния сняг се очертаваше пътят, образуван от стъпките на конете на сиу, а по-нататък преследвачите намериха още топла пепел от огън, където бяха ношували бегълците.

Но когато нямаше никакви следи, когато бегълците явно са се отбили встрани, тогава излизаше Джон и без колебание повеждаше спътниците си на такова място, където веднага откриваха близостта на индианците.

Това наподобяваше на чудо, изглеждаше свръхестествено и не се подаваше на никакво обяснение. Когато Девандел, заинтересуван от този феномен, запитваше Джон като как постига всичко това, получаваше един и същ отговор:

– Насочва ме една идея, един стремеж, под чиято власт съм: да откъся на Минехаха! Не мога да мисля за нищо друго! Дори когато спя, сънувам окончателната среща с Минехаха, последната разплата с нея.

– Да, това обяснява нещата – отвърна Девандел.

– Аз или тя – продължи Джон. – Тя или аз! За двама ни място под небето няма!

– Звучи като заклинание! – каза Девандел.

– Не мога да отговоря как именно го постигам, но всякога зная, чувствам накъде трябва да вървим. Повече не ме питайте. Сам нищо повече не зная...

На Девандел оставаше да се задоволи с обяснението, че Джон прищежава особен дар на ясновидство. Но едва ли този дар бе дар от небето. Ставаше дума за кървава мъст, за довеждане докрай изстребването на последните сиу, а не внушено от небето примирие и прощаване...

Изобщо пътят на преследвачите бе толкова труден и пълен с лишения, колкото и пътят на преследваните. Много пъти ловците се спираха, защото губеха сили и не можеха да се движат, без да рискуват да загинат. Но всички търпяха и понасяха безинтересното скитане по следите на сиу безропотно, с изключение на маниака англичанин, който с всеки изминал ден ставаше все по-непоносим. Като не срещаше никъде бизони, той често изказваше недоволството си от Сенди Хук, дразнеше се, вписваше в бележника си всевъзможни глоби, заплашваше Хук, че ще го държи съдебно отговорен, като го натовари с всичките деловодни и съдебни разноски.

Всяка сутрин и вечер в определеното време лордът искаше, без да обръща внимание на особените обстоятелства, Хук да му дава полагащите му се уроци по бокс. Така се налагаше да се бият и по време на виелицы, с покрити от сняг тела, и под проливен пролетен дъжд. Биеха се и под светлината на огъня, и когато бледото пролетно слънце заливаше с радостни елмазни лъчи снежните равнини. Размахваха юмуци и тогава, когато отрядът преследвачи съвсем доближаваше отряда на индианците и когато внезапно всички следи на сиу се изгубваха и ловците биваха завладявани от смътна тревога, от страх да не се разминат с врага или да попаднат в засада.

Всичко това до непоносимост действаше на нервите, дразнеше, подлудяваше. Голямо бе търпението на Хук, който получаваше за всеки урок, тоест за всяко натупване известна сума от бездънните джобове на Уилмър, но най-сетне и неговото търпение бе изчерпано: той стана мрачен, държеше се с лорда грубо и предизвикателно, дори заплашваше да го изостави.

Девандел, най-образованият човек в компанията, трябваше да употреби всичките си сили, за да попречи на окончателното скарване.

– Казвате, че се е побъркал, мистър Девандел! – сърдито му отговаряше Хук. – Добре! Но дали въобще някога е имал ум? Защо сам не си строши главата в стената, а постоянно търси моята? Хубаво

умопобъркване, не ще и дума!

– Трябва да сте по-снизходителен – увещаваше го Девандел.

– Освен това вече стана товар за всички ни! Заради неговото боксиране често изпускаме дивеча и гладуваме. На мен ми се спи, а той стои над мен със свити юмруци!

– Но той ви плаща за това!

– Проклети да са парите му, макар да са изковани от чисто злато.

– Вие сам сте решили така съдбата си.

– Да, но сега заради него можем да попаднем в такава беда, от която може и да не се отървем лесно!

– Да, така е.

– А и ако не бе той, вече да сме предприели нещо срещу Минехаха, а заради него можем и да я изпуснем. Не, ще трябва да запратя по дяволите тоя титулуван боксьор!

– Сам прецени.

– Ние, грубоватите, необразованите, полудивите, водим такъв живот, лутайки се из пустините, сред хиляди опасности. Това е нашият занаят, нашият хляб. И ние, като тези послушни сиу, сме може би осъдени на скорошно изчезване, защото светът се мени и скоро и за нас няма да има място в него. Ние не бихме вирели при друга обстановка! Но тоя наследствен пер на Англия, притежаващ колосално богатство... и при това образован... Какво го тегли при нас? Какво го тласка да се навира там, където не му е мястото?

Лорд Уилбър улови промененото настроение на Хук, но намери едно твърде остроумно обяснение, което, разбира се, хармонираше с неговото маниакално състояние.

– Вие, Сенди – настоя той високомерно, – започвате да се развращавате! На вас ви повлияха тия разбойници от широките пътища, тия нечестни хора, с които станяхте много близки, въпреки моето предупреждение. Пазете се, Сенди! Дружбата с тия недостойни хора ще ви окачи на бесилката! И аз смятам, че най-вредно е влиянието върху вас на тоя мистър Девандел, тоя несъмнено избягал от някой затвор каторжник!

– Внимавайте да не кажете такова нещо пред самия Девандел, милорде! – отвърна бандитът.

– Защо?

– Защото мистър Девандел, първо, е офицер, а, второ – той е син на знаменития воин, името на когото е записано в историята на Далечния запад.

– Синът – разбойник, бащата – мошеник! Презирам ги и двамата!

– Добре, добре! Можете да презирате когото си искате, но не изказвайте вашето презрение, защото може да ви струва скъпо!

Но съветите на Хук само наливаха масло в огъня. Бе ясно, че работата се изостряше и водеше до скандал. Твърде възможно бе той да избухне на третия или четвъртия ден от пътуването, но се разиграха събития, които отклониха общото внимание от чудачеството на полуумния потомък на наследствените законодатели на Англия. Първото от тия събития бе една твърде оригинална среща, която си струва да бъде изложена малко по-подробно.

Това стана в една ранна утрин. Още от вечерта край лагера на ловците се навъртаха голям брой гладни вълци, които дебнеха момент, за да нападнат хората и ги разкъсат. Затова пътниците бяха принудени да вземат изключителни предпазни мерки, да поставят двойна стража и да спят с оръжие в ръце, като всеки момент бъдат готови да прогонят четириногите хищници.

На разсъмване стоящият на пост Джон разбуди своите другари, на които каза, че чува някакви странни звуци, като че ли човешки гласове и кучешки лай. За миг всички скочиха на крака и с пушки в ръце започнаха да се взират в предутринния здрач.

– Чувам лай на много кучета! – каза тихо Девандел. – Но какво ще е това, решително не мога да разбера!

– Защото вие, мистър Девандел, не сте били никога в тия близки до Канада области. – отвърна хладнокръвно Джон. – Чували ли сте някога, че канадците през зимата впрягат кучета вместо коне, които отлично могат да теглят по дълбокия сняг лека шейна?

– И вие мислите, че някой идва с шейна, впрегната с кучета?

– Не само мисля, но съм и уверен в това! И още съм уверен и в това, че по петите на тия хора идват и други...

– Също с кучета?

– Не, това са конници! А тъй като гласовете идват от оная страна, където се намират преследваните от нас сиу...

– Трябва да предположим, че ще се сблъскаме с техния отряд!

След четвърт час от близката гора @профуча а ниска шейна, влачена с поразителна бързина от дванайсет великолепни канадски кучета. Нашите ловци можаха ясно да видят, че в шейната имаше само един пътник, цял покрит с кожи, седнал върху черен продълговат сандък.

Постоянно оглеждайки се назад, той неспирно плющеше с дългия си камшик, гонейки и без това изморените кучета.

– Индианци! – прошепна Джон. – Ще минат край нас на стотина крачки! Пет души са! Това са разузнавачите на Минехаха и на нас се представя случай да свършим с тях...

Минаха пет минути. Шейната като вихър се понесе край едно залемено място, което служеше като скривалище на ловците, и веднага след нея гонещите я индианци.

– Стреляйте! – изкомандва Джон.

Пет изстрела бяха изстреляни почти едновременно. Тримата предни конници паднаха в снега. Останалите двама обърнаха мустангите си и като вихър се понесоха назад. Но пак загърмяха пушките и един от ездачите разтвори ръце и падна на гърба си; конят на другия се изправи на задните си крака, свали ездача от гърба си и сам падна смъртно ранен. А хвърленият индианец в миг скокна и се хвърли като стрела към гората.

Да се гони бе немислимо, защото той бягаше по извънредно пресечена местност, където мустангите на всяка стъпка биха падали в снега.

– Да го оставим! – каза Джон, като свалеше още димящата карабина. – Той едва ли ще спаси кожата си, защото главният отряд е далеч. Да намери кон е немислимо, а останал сам в гората, пиши го загинал.

– А какво ще правим ние?

– Ще тръгнем по следите на пътника с шейната, когото избавихме от удоволствието да бъде скалпиран. Не зная дали няма да го сполети друга опасност. Видях как след шейната му летеше глутница вълци, които, както изглежда, са го гонили отпреди, подушвайки плячката. Но чувате ли? Ето, той стреля!

Преди още ловците да отидат на помощ на незнайния пътник, той се показа на равнината, идвайки този път към полянката, където бяха нашите ловци.

Цяла тъпла четирикраки врагове летяха след него, като подскачаха пред обезумелите от страх кучета.

– Той хвърли товара си на земята, за да може да бяга по-лесно! – забеляза Джон, като видя как от шейната падна черният сандък и веднага бе заобиколен от вълците. – Навярно там има нещо за ядене, иначе вълците не биха се задържали около него.

– Помощ! Помощ! Ще ме изядат вълците! – с пресипнал глас викаше дошлият, като с поразителна ловкост стреляше срещу хищниците.

Разбира се, че не стана нужда да вика повторно за помощ, защото ловците с дружен залп повалиха най-предните вълци, сетне започнаха да стрелят безспирно, като не хвърляха на вятъра нито един от патроните си.

– О, благодаря ви, джентълмени! – избъбри спасеният, като спираше шейната на полянката. – Благодаря ви от мое име и от името на потопеното в дълбока скръб семейство на мистър Смитсън. Нека Бог успокои душата му в своето лоно!

– Но какво се е случило? За какъв Смитсън говорите? – учудено запитва Джон. – Какво общо имаме с този Смитсън и неговото потопено в скръб семейство?

– Сега ще разберете. Надявам се да не ми откажете да изпълня един свещен дълг относно тленните останки на мистър Смитсън.

– Какъв дълг? Какви останки?

– Иначе – продължаваше по-спокойно обясненията си този чудак – проклетите вълци ще разкъсат моите петстотин долара, спечелени с труд и мъка!

– Но обяснете ни най-сетне! Какъв е онзи черен сандък, който захвърлихте от шейната? Там има нещо за ядене ли?

– О, да? Твърде вкусно ядене! – гримасничеше чудакът, сочейки с пръст мястото, където се търкаляше в снега сандъкът, все още заобиколен от вълчето стадо. – Ако нямаше в него нещо за ядене, нима вълците щяха да го нападнат? Побързайте, джентълмени! Иначе вълците всичко ще унищожат!

Ловците отидоха до мястото, където бе захвърлен сандъкът, и с десетина сполучливи изстрела разгониха зверовете, които се навъртаха около сандъка с надеждата, че спасеният пътник ще си поделит с тях плячката. Скоро и той пристигна с шейната си.

– Е, отворете го! Покажете какво има вътре! – подкани го Джон. – Може би ще го поделите с нас? Припасите ни са съвсем на привършване!

– С удоволствие! Само че не ми се струва да бъдете доволни от това!

– Защо? Ние не сме толкова придирчиви!

– Все едно .. Знаете ли, че в тоя сандък лежи сам мистър Смитсън!

– Как? – опули очи Джон. – Лъжете ли ни?

– Ами! Защо да ви лъжа Не, това не е обикновен сандък, а погребален ковчег. Знаете ли, аз се занимавам с превозване на умрели. На сто и петдесет километра оттук има меден рудник, където работят рудничари А където има рудничари, всякога се случват разни истории и мнозина умират внезапно било от куршум, било от нож. Мистър Смитсън бе твърде непредпазлив, постоянно се натъкваше на чужди ножове, а преди пет дни така неловко, че предаде грешната си душа на Бога, а тялото

– на нашата транспортна кантора, като завеща да бъде непременно изпратен в родния му град. Е, аз взех грижата да изпълня последната воля на този добродетелен гражданин и примерен съпруг, който толкова обичал семейния живот, че единадесет пъти бил съден за многоженство...

– Тю!... – презрително плюе Джон. – Значи това е ковчег?

– Съвсем истински!

– А в ковчеза тялото на Смитсън?

– Точно така.

– И нямате никакви провизии?

– Нито троха! Но, джентълмени, недалеч оттук аз попаднах на мечи следи и зная мястото, където е тяхното леговище. Ако ми обещаете поядълба на плячката, ще ви посоча мястото.

– Добре! А с вашия товар какво ще правите?

– С тленните останки на мистър Смитсън ли? Ще трябва да ги взема със себе си, иначе вълците ще изгълтат моите петстотин долара.

– За какви петстотин долара говорите?

– Ах, Боже мой! Нима не ви казах, че съм ангажиран да доставя тялото на почтения многоженец на една от неговите жени? За това ще трябва да получа петстотин долара. Пътните разноски са за моя сметка. И, уверявам ви, макар уважаемите рудничари с всички сили да се стараят да ми доставят повече клиенти, като се мушкат едни други, като се стрелят, колят, избесват и прочие, все пак моят занаят не е чак толкова доходен, както може да се предполага. Пречи ни конкуренцията, която снижава цените до минимум. Така например миналата година получих за един покойник по седемстотин долара, по-миналата – по хиляда, а още по-преди – по хиляда и двеста! А какво значи един покойник, за когото ни плащат само петстотин долара? Това, извинете, е боклук, а не покойник. А конкуренцията е толкова безпощадна, че за в бъдеще сигурно ще мъкнем тия сандъци за триста, а може би и за двеста долара! Но не! Мен не ще ме изиграят! Вече съм си поспестил един порядъчен капиталец и мога да хвана в медните рудници нещо друго, като оставя на конкуренцията те да си взят пияниците и полуумните за каквато цена искат, ако ще и даром, и то под угрозата, че могат да попаднат под изстрелите на индианци или да напълнят търбусите на вълците, както щеше да стане днес пред вашите очи.

– Стига сте бърборили! – прекъсна го Джон. – По-добре ни покажете къде сте видели мечата бърлога.

И малкият отряд смело се спусна да търси по-голям лов, при което напред вървеше с шейната си странният преводач на рудничарски

трупове.

– Ох, съвсем не ми харесва новият ни познайник! – избърбори Хук, като хвърли мрачен поглед върху шейната. – Това е мошеник от първа величина!

– И на мен не ми харесва! – спокойно се включи в разговора и Девандел. – Но ние скоро ще се разделим с него, още щом свършим работата си с мечките!

– Едва ли! Струва ми се, че тоя смелчага много прилича на нашия налудничав лорд Уилмър. Между двамата има нещо много общо. И това общо е прилепването!

– Какво? – учуди се офицерът.

– Да, да! Прилепването. Ето, към мене се прилепи Уилмър и вече не се отделя от мен. И тоя мошеник ще се лепне за вас и не ще можете да се отлепите вече от него.

– А, това с мен няма да се случи! – засмя се Девандел.

– Може и нещо по-лошо да се случи! – завърши разговора ексбандитът.

Превозвачът на трупове не излъга ловците. Не след дълго той ги заведе на място, където многобройни следи сочеха близостта на мечка бърлога. Малко време беше необходимо, за да се намери и започне стрелбата. Ловците бяха попаднали на цяло мече семейство, състоящо се от две големи мечки и три малки. Последните не се брояха, защото не бяха опасни за въоръжените хора. Но пък с двете възрастни шега не биваше. Като видя хора и отлично разбирайки за какво са дошли, грамадният самец решително се нахвърли върху ловците, а самката прикри с тялото си малките. Мечката се движеше толкова бързо, че няколкото куршума сякаш не я засегнаха, или в най-добрия случай, може би само я одраскаха. На пет крачки от ловците мечката бе сериозно ранена, което забави вървежа ѝ, но тя и сега не спря.

На пътя ѝ се бе изпречил Девандел. Младият офицер гръмна почти в упор в гиганта, но нямаше време отново да напълни пушката си. Двамата трапери и Джон бяха също беззащитни, защото и техните пушки в този момент бяха празни.

Оставаше само лорд Уилмър, който невъзмутимо наблюдаваше от разстояние на своя кон. Пушката висеше на гърба му.

– Стреляйте! – викна му Девандел, като отскочи встрани.

– Аз стрелям само по бизони! – свивайки рамене, също така невъзмутимо отвърна маниякт.

– Вие луд ли сте? – завика Хук. – Стреляйте! Мечката ще разкъса

офицера!

– Дори и не мисля да се набърквам в такива нечисти работи! – с олимпийско спокойствие му отвърна лордът.

Но мечката не успя да разкъса Девандел. Джон със светкавична бързина извади револвера си и изстреля шест куршума от такова разстояние, че те буквално изгориха козината на мечката. Гигантът тежко се строполи на земята.

След не повече от две секунди бе решена и съдбата на женската, която все още прикриваше своите малки.

След успешния край ловците се заловиха да дерат плячката. Когато свършиха работата си, започнаха да обсъждат всичките перипетии на преживяното.

– Вашият ученик, Хук, се държа възмутително! – каза сърдито Девандел.

– Да го вземат дяволите! Не може да се разчита на него! – сърдито поклати глава ексбандитът. – Отказвам се от всякаква солидарност с него! Аз също съм възмутен! Нима е прилично? Човек, който умее да стреля не по-лошо от трапер, най-спокойно да гледа как другарите му се излагат на смърт, без да помръдне и пръста си! Това, според мен, е неокачествима мерзост! Но чакайте! Този случай преля чашата на търпението ми! Ей сега ще му дам да се разбере!

И Хук решително закричи към стоящия встрани лорд Уилмър.

Глава IX Американски дуел

– Хей, вие, чуйте ме! – викна заканително Сенди Хук, като приближаваше лорд Уилмър. – Вие, както видяха очите ми, не стреляхте в мечката, когато един от нашите другари бе изложен на опасност.

– От вашите другари? – бавно и тежко отвърна маниакът, без дори да погледне Хук.

– Те са толкова мои, колкото и ваши, милорде!

– Съмнителни личности не могат да бъдат мои другари!

– Съмнителни личности ли? – кипна ексбандитът. – Така ли наричате най-знаменитите ловци в цяла Северна Америка? И давате същото име на младия офицер, който...

– Когато аз считам за мошеник и син на мошеник!

Това вече бе прекалено. Девандел с пребледняло лице и пламтящи очи доближи с отмерени стъпки Уилмър.

– Уважаеми господине – каза той сдържано. – Доскоро ви прощавах, когато ме оскърявахте, защото ви смятах за невменяем, за идиот!

– Перовете на Англия не могат да бъдат идиоти!

– Нима перовете на Англия са застраховани от изгубване на разсъдъка? – засмя се младият американец. – Това е ценно качество на перовете, признавам. Но не в това е въпросът. Докато си позволявахте да обиждате мен, аз ви прощавах. Но вие си позволихте да засегнете моя баща, който е уважаван от целия народ като най-благороден човек! Това не мога да ви простя!

– Нима съм ви молил да ми прощавате, мистър разбойник! – високомерно се засмя лордът.

– Ако не сте ме молили, то сега ще бъдете принуден да ме молите! Или...

– Или какво?

– Или ще ви отуча да се отнасяте с неуважение към когото и да било, без да имате основание за това!...

– Вие ли ще ме отучите? А не искате ли да си опитате щастието в едно боксиране с мен? Тогава ще говорим, млади човече!

И лордът, възбуден, цял завладян от предстоящия бокс, спусна крака от стремената на коня, готов да скочи и веднага да размахва юмруци.

– Почакайте, сър! – спря го Девандел. – Не знаех, че в Англия е

прието да се разчистват сметките между оскърбен и оскърбител чрез юмручен бой.

– Ако работата е сериозна, и в Англия двама джентълмени решават възникналите недоразумения чрез дуел! Но докажете ми, че сте джентълмен и аз съм готов да ви дам удовлетворение по всичките правила на кодекса на дуелите! – отвърна лордът.

Девандел порови из джобовете си, извади някакво листче и го подаде на лорд Уилмър. Лордът внимателно прочете документа и го върна на своя противник с думите:

– Това листче е вашият офицерски документ?

– Както виждате!

– А можете ли да ми докажете, че този документ е ваш?

– Но, господине...

Тук се намеси и Хук, като извика:

– Аз познавам този джентълмен от петнадесет години!

– А гарантирате ли за него?

– Разбира се!

– Приемам гаранцията на моя помощник за достатъчна! – съгласи се англичанинът. – Но как предлагате да се бием? С шпаги? С pistolети?

– С пушки! – отвърна Девандел. – Ние сме в Америка. Но и в Америка се отнасят сериозно към дуела.

– С пушки, казахте! Интересно! – проточено отвърна англичанинът.

– А как собствено ще стане това?

Явно бе, че идеята за единичен бой с пушки му допаднаше и той се улови за нея като оригинално средство за развлечение.

Девандел скоро даде необходимите обяснения и завърши с думите:

– И така, един от нас, по жребий, като вземе пушката си, ще напусне веднага лагера и ще тръгне в направление, което сам си избере. Другият под честна дума се задължава да напусне лагера след един час. Той ще трябва да открие следите на излезлия преди него, ще го догони и...

– И ще започнат да се дебнат? Интересно. Това е една доста занимателна игра, в която с голямо удоволствие ще взема участие! А вас, Сенди, ще ви глобя петдесет долара...

– По дяволите! Ако искате и хиляда! Но защо, за Бога?

– Защото досега не сте ми казали тоя начин на развлечение у американците! Та аз бих могъл няколко пъти досега да се развличам с тая забавна игра!

– Съвсем е мръднал! – плесна с ръце ексбандитът. Сетне добави: –

Но при това развлечение един от играчите, а може и двамата да завършат играта в някой трап! Разбирате ли какво може да ви донесе тази игра, която, казвате, че толкова ви харесва?

Лорд Уилмър не счете за нужно да удостои своя водач с отговор. А се обърна направо към офицера:

– И така, ние можем да започнем!

– Моля?

– Няма смисъл да хвърляме жребий! Ще ми позволите ли аз пръв да започна? Готов съм да тръгна, а вие след час ме търсете! Съгласен ли сте?

– Добре! Можете да вървите!

И Уилмър, като натовари всичкия си багаж на коня, напусна лагера, радвайки се като дете на предстоящото развлечение, което обещавахе и интересни преживявания.

Като го изгледа, Джон навъсено продума:

– Мистър Девандел, той отлично стреля и вие трябва много да внимавате. Иначе рискувате живота си!

– Няма страшно! – безгрижно отвърна офицерът. – Ненавиждам дуелите, но тоя човек ме извади от равновесие! Не желая да го лишавам от живот. Ще се помъча само да го обезоръжа и тогава ще поставя условията си като победител, тоест ще поискам повече да не ни тормози и да ни освободи от нежеланото си присъствие!

– Все пак, пазете се, мистър Девандел! Не гледайте на него само като на луд! Храброст не му липсва!

– Зная, но това, което вие смятате за храброст, е чиста лудост!

– Но и хитрост не му липсва!

– Това не е от значение! Във всеки случай въпросът е решен. Не мога да отстъпя, пък и не искам! Това е, Джон! Познавам ви добре и струва ми се, че отгатвам какво мислите сега!

– Нима?

– Да! Вие правите някакви планове и тия планове не носят нищо добро на англичанина. Решили сте, ако той ме убие, да го преследвате, докато окончателно се справите с него! Така ли е?

– И така да е, мистър Девандел! – намръщи се Джон. – А как мислите, така ли да го оставя, ако, не дай Боже, за нищо и никакво ви убие?

– Не, Джон! Това не бива да се случва и аз другарски ви моля: оставете на спокойствие този идиот. Вярно е, че неговата мания не носи нищо добро! Да, тази област само ни вреди. Но, от една страна, той е явно побъркан, от друга – нима не виждате, че обстоятелствата допринасят

манията да се задълбочава? Нима Хук, гонейки облаги, не е поощрил всичките лудории на лорда?

– Не предполагам, че работата така ще се усложни! Та той е невъзможен! – възкликна Сенди. – Отказвам се от него като от крастава овца!

Докато разговаряха така, нашите ловци не обърнаха внимание, че преносвачът на труповете гълташе всяка тяхна дума и с любопитство гледаше към страната, накъдето тръгна Уилмър.

Половин час преди Девандел да тръгне според уговорката, той пожела да се отдели от отряда. Никой, разбира се, не го задържа и той, като прибра ковчега с останките на мистър Смитсън върху шейната, изплюща с камшика и като вихър полетя.

Не мина много и Девандел, след като прегледа оръжието си, тръгна по следите на лорда. Офицерът разчиташе много скоро да догони полумния англичанин и като използва своята опитност, да го обезоръжи, да го обезвреди и след това да му постави своите условия.

Минаваше час след час. Много километри легнаха между лагера на ловците и младия офицер, а той все още не можеше да догони Уилмър. Скоро Девандел спря в недоумение: следите от копитата на коня на Уилмър се сливаха със следите на стотици копита от голямо стадо бизони. Тези следи се отбиваха встрани, към степта, и Уилмър навярно бе тръгнал след тях, като съвсем е забравил за дуела.

Но нека проследим какво бе станало с лорда.

Отначало той като дете се радваше, намирайки за интересно развлечение предложението му от Девандел дуел и вземаше всички мерки, за да удържи победа над противника, като скрие следите си и намери удобно място за засада. Но ето че погледът му откри една черна линия, която пресичаше снежната равнина.

„Това са бизони! – веднага схвана положението англичанинът. – О, колко много бизони. Но това ще бъде отличен лов!“

И той се отправи към скитащото стадо гигантски животни, като забрави за уговорката с Девандел. Попадналата на пътя му женска той повали само с два сполучливи изстрела.

„Ще имам отлична закуска!“ – каза си той и отрязва езика на убитото животно, а сетне, без да се грижи за трупа, отново подкара коня към стадото, което се беше отдалечило на около петдесетина метра.

Като доближаваше младата гора, ухото на англичанина долови някакви странни звуци: като че пухтяха няколко силни локомотива или ревяха параходни сирени.

– Какви великолепни боксьори! – възкликна Уилмър, като видя два

огромни мъжки бизона, застанали един срещу друг на една малка полянка. – Какъв оригинален начин на боксиране! – учудваше се маниакът. – Те удрят силно челата си, като с това изпитват здравината на черепите си. Представям си какъв би бил резултатът, ако аз опитам този начин със Сенди Хук. Но всъщност колко чудно, че досега не ми е идвало наум нито веднъж да опитам боксирането така.

И той се отдаде на размишления:

„Най-после това би представлявало и научен интерес, защото би могло да се изясни коя културна раса притежава най-здрав череп: английската или американската.

Ако се върна при Сенди, непременно ще му предложи да се бием с глави! И ще видим на кого по-бързо ще се пукне черепът.“

Докато Уилмър обмисляше своята оригинална и блестяща идея, състезанието между двата мъжки бизона доби яростен вид. Косматите гиганти забиваха един в друг здравите си остри рога, изправяха се на задни крака, готови да се повалят един друг и стъпчат с крака, но силите им бяха почти равностойни и боят щеше да продължи дълго.

Като се полюбува на тая гледка, която приятно възбуждаше нервите му, Уилмър реши, че и той трябва да вземе участие и да гръмне по близкостоящия бизон. И наистина веднага след изстрела бизонът се строполи, а вторият, като чу гърмежа, огледа с кръвясали очи наоколо, откри присъствието на ездача с димящата в ръцете му пушка и се нахвърли върху Уилмър. Тая атака бе предприета с такъв устрем, че Уилмър, въпреки че бе отличен стрелец, не можа да осигури личната си безопасност.

Той стреля два пъти върху летящия към него звяр, но конят, изплашен от близостта на бизона, отчаяно заскача и куршумите на англичанина не улучиха, а когато бизонът съвсем наближи, Уилмър се оказа безоръжен и беззащитен. Единственото му спасение оставаше бързото бягство и лордът, като бутна своя смъртно изплашен кон встрани, започна изкусно да лавира между храсталците и дърветата, което затрудняваше гонещия го бизон. Обаче разяреното животно продължаваше преследването неуморно и пъргаво, което бе неочаквано за тоя космат и тежък великан.

– Но какво иска той от мен? – бърбеше лордът. – Да не мисли, че искам да си удряме главите, както правеше преди малко със себеподобния си? Ама че животно!

Конят на Уилмър много скоро се изтощи, а бизонът не показваше ни най-малка умора и вече го доближаваше. Настъпи момент, когато

рогът на бизона почти се докосваше до злополучния кон. Като видя, че с бягство няма да може да се спаси, Уилмър с ловкостта на истински акробат се улови за клона на едно дебело дърво, което се изпречи на пътя му, и в миг се намери на върха му. Конят продължи да бяга, но след малко с жален вик се изправи на задните си крака и падна: бизонът бързо му нанесе удар с рогата си, като тутакси разпра корема на благородното животно.

– Хм! Този бик умее да бодее! – разсъждаваше седналият върху високия клон Уилмър. – Засега нямам желание да се подлагам на подобни дарии.

Като свърши с коня, т. е. като превърна тялото му в торба с кости, бизонът се върна при дървото, на което се бе качил благородният пер на Англия, и започна да го обсажда.

Със силен замах бизонът забиваше рогата си в стеблото на дървото, отсичайки цели пластове кора, но, разбира се, не успяваше да повали здраво държачия се англичанин, който се чувстваше там в относителна безопасност.

– Ако не бях изгубил при бягството си карабината – бърбореше лордът, като наблюдаваше беснеещото под краката му животно, – бих могъл да застрелям този глупак. А сега ме принуждава да се чувствам като кукувица на този клон, което едва ли отговаря на личното ми достойнство.

Като потъпка яростно около дървото известно време, бизонът се оттегли встрани и все едно, че не обръщаше никакво внимание на лорда. Но щом англичанинът слабо помръдна, и той с рев се втурна към дървото.

„Интересно как би приключило всичко това? – мислеше си лордът. – Ако дойде Девандел, той най-напред би застрелял бизона, а после мен. А защо не мен първи, а после бизона? Но това ми е безразлично. Ако ли пък Девандел не дойде, то ще трябва да си остана на дървото до второ пришествие или до момента, когато от умора и изтощение падна на земята. Любопитно е да зная имам ли нещо за ядене?“

И като се повъртя нетърпеливо на клона, лордът отново потъгна в прагматични разсъждения:

„Езикът, който отрязвах от бизонката, остана в чантата на седлото. Имам фланелена риза, но тя за храна не става. Още не съм чувал някой да е ял фланелена риза. Затова пък имам отлични обувки, с които при нужда ще мога да се храня поне два-три дни. Казват, че варените обувки били по-вкусни... Хм, хм! Изобщо преживявам много интересно

приключение, с което мога да развличам после останалите...“

Уилмър направи още дватри опита да слезе от дървото, когато бизонът се отдалечаваше за кратко, за да потърси нещо за ядене под снега. Карабината беше някъде долу, засипана със сняг, и трябваше да я намери. Но всичките му опити бяха безуспешни, защото бизонът, макар и отдалечен, нито за мигне го изпускаше от очи.

Като огладня, Уилмър без колебание изу едната си обувка и с ловния нож отрязва парче кожа, и започна бавно да дъвче.

– не е Чак Толкова ВКусно! – гримасничеше той. – Би трябвало да се произведат специални обувки за ловците на бизони, да бъдат от покусен материал направени.

Но в този момент спасението дойде, и то оттам, откъдето никой не можеше да го очаква: в гората се чу кучешки лай и се показа шейна. Това беше познатият ни канадец, превозвачът на трупове. Щом го съгледа, бизонът изостави Уилмър и се нахвърли върху шейната.

Канадецът, съзрял опасността, извади револверът си и започна да обсипва бизона с дъжд от куршуми. Да се пробие главата на един бизон с револверен куршум не е чак толкова лесно. Но косматото тяло на бизона имаше не малко слаби места и скоро степният гигант разбра, че не би могъл да се пребори с човек, който стреля с револвер. Куршумите раниха бизона на няколко места и скоро той търти да бяга. Наблюдавайки всичко това от дървото, лордът бързо слезе, намери и напълни карабината си и нетърпеливо зачака какво ще му заповяда канадецът.

– Здравей, джентълмен! – поздрави го преносвачът на трупове.

– Аз съм лорд! – високомерно му отвърна Уилмър.

– Не зная с каква подправка англичаните ядат това ястие! – направи дълбокомислена бележка канадецът. – Никога досега не съм возил с шейната си нито един, който да носи такъв прякор.

– Лорд не е прякор, а титла!

– Много се радвам! Чух, че вашите пари никога не свършват. Вярно ли е това?

– А защо искате да го знаете? – трепна лордът.

– Туй то! Та няма не е приятно да познаваш човек, който притежава повече парици? При това аз съм човек далеч не богат... Превозването на умрели не е съвсем добра работа. Съветвам ви, лорде, да не превозвате никога покойници. Това е безсмислена и неодождна работа!

– Нямам намерение да ви конкурирам!

– Така! И да ме конкурирате, нищо няма да излезе от тази конкуренция! Това е искреният ми съвет! Сетне... сетне искам да ви дам още

един съвет: ако носите със себе си пари, то, моля извадете ги!

– Защо? – учуди се лордът.

– Много просто. Всички твърдят, че сте били малоумен. Защо са тогава пари на един малоумен? Само бели могат да му докарат! А при мен вашите пари ще бъдат добре съхранени! Но стига приказки! Изваждай, глупако, каквото имаш в джоба си, защото иначе...

И канадецът заканително вдигна ръката си, въоръжена с револвера. Но преди да гръмне, Уилмър, бърз като светкавица, замахна с карабината си и удари негодника по главата с такава сила, че той изхвъркна от шейната.

– Черепът му е здрав като на бизон! – констатира маниакът, като гледаше безчувственото тяло на разбойника, но със здрава глава. – Жалко, че го няма Хук! Бих им заповядал да се боксират вместо с юмруци, с главите си! Би било и интересно, и поучително в научно отношение.

В това време канадецът се съвзе и отвори очи.

– Какво мислите да правите с мен? – тъжно продума той. – Защо така жестоко постъпихте? Аз толкова ви симпатизирам...

– А, да, личи си!

– Ако нещо съм ви казал, което да ви е засегнало, то е било на шега. Истина ви казвам! Попитайте когото искате за Бил Гробаря и всички ще ви кажат, че съм най-безобидният шегаджия на света.

– Добре, добре! – отвърна лордът. – Аз също съм най-безобидният шегаджия на света! Ние като че много си приличаме! Аз също искам да се пошегувам с вас. Вземете, моля ви, тоя сандък.

– Това не е сандък, а ковчег! И в него лежи тялото на мистър Смитсън – примерен гражданин, патриот и най-добрият съпруг на света! Наложен платеж – петстотин долара!

– Добре! Можете да се целунете с мистър Смитсън. Вземете сандъка или...

И Уилмър отново вдигна карабината. Като ругаеше и проклинаше всички и всичко на света, при което засегна и блажената памет на мистър Смитсън, гробарят бутна ковчега в снега.

– А после? – запита той.

– Купувам шейната ви и кучетата. Ето ви сто долара!

– Но аз не продавам нито шейната, нито кучетата! – завика крадецът, като видя, че лордът сяда в шейната.

– Това нищо не значи за мен! – отвърна лордът, като размахваше камшика. – Вие можете да не ги продавате, но аз ги купувам!

И като плясна с бича, Уилмър погна кучетата.

– Стойте! В името на всички дяволи, спрете! – викаше канадецът. – Крадец! Разбойник! Убиец!

– Наричайте ме лорд. Аз съм лорд! – се чу отново гласът на Уилмър и шейната се скри в гората.

Гробарят, разчитайки да забогатее, сам бе ограбен.

Като постоя така известно време в недоумение от случилото се, той приближи към полузаровения ковчег с останките на мистър Смитсън и заплаши покойника с юмруци:

– Всичко стана заради теб, мошенико! Многоженец! Пияница! Жалко, че си мъртъв, иначе бих те научил!

И като плю още веднъж, тръгна към гората, като не забрави да напълни револвера си.

Глава X

Последна среща

Като се убеди, че следите на лорд Уилмър са окончателно изгубени, и смятайки, че американският дуел няма да се състои, Девандел обърна коня си и тръгна да се връща при другарите си След като си отпочинаха и навечеряха добре, ловците отново се запътиха да гонят заминалите на север индианци. На следния ден сутринта Джон откри множество следи, които го безпокояха.

– Трябва да бъдем нащрек, момчета! – каза той.

– Червенокожите са много наблизко! Как не сме се натъкнали на тях? Те са ношували тук и на съмване са отпътували! Но това е нищо! Вижте тук! Какво е това?

– Шишето на Уилмър! – учудено извика Девандел. – Как ли е попаднало тук?

– Заедно с Уилмър, а как Уилмър е дошъл дотук Не зная! Открих следи и от шейната на канадеца, но никъде не намерих следи от копитата на коня на полуумния англичанин.

Джон се замисли:

„По моите наблюдения следите от шейната не са дълбоки. Следователно в нея е седял само един човек. Остава да се предполага, че този човек е Уилмър. Освен това той по някакъв начин е получил тази шейна, но без скъпоценния товар на гробаря...“

– Какво се замисли, Джон? – попита го Девандел.

– Имам едно предположение, което се боя да изкажа на глас.

– Какво е то? – изплаши се офицерът.

– Англичанинът е попаднал в ръцете на индианците!

– Не може да бъде!

– Повярвайте ми, Джордж, аз не греша!

– И какво ще стане с него?

– Само Господ знае! Ако не са убили веднага англичанина, значи, че са му пощадили живота! Може би го държат като пленник! Но може да се предположи още, че са видели в него луд човек, а на лудите индианците гледат по-иначе: смятат, че е греховно да се вдигне ръка над умопобъркан. Да се надяваме, че ще освободят лорда, но съм сигурен, че това ще стане след като го ограбят, защото грабежът, дори и на луди, не е грях за тях.

– А трябва ли да стоим тук със скръстени ръце? Необходимо е да се опитаме да освободим лорда от ръцете на червенокожите! Все пак той е културен човек, а те са диваци!

– Хм! Лесно се говори, но мъчно се върши! Те и сега са повече от четирийсет човека, а ние сме само пет! Но във всеки случай ние бихме могли да отидем още по на север. Границата с Канада е наблизко. Навярно утре индианците ще бъдат вече на английска територия, а там преследването не ще е удобно и ако не успеем да хванем Минехаха днес, боя се, че никога няма да мога да си получа своя скалп.

– Тогава тръгвайте! – яхна коня си младият офицер. Докато се движеха по ясно очертаните следи на последните сиу, в лагера на индианците се вършеше следното:

Англичанинът, като ограби канадеца гробар, цял час препуска с шейната из гората, като изкусно управляваше кучетата и от сърце се забавляваше с този нов вид спорт.

Увлечен от него, той ни най-малко не обърна внимание на тъмните фигури, които пъплеха из гората, криещи се зад дърветата, и се опомни едва тогава, когато пред него като изпод земята изскочиха конни, въоръжени индианци.

– Къде бърза моят бял брат? – полюбопитства командващият отряда стар войник, в лицето на когото нашите читатели веднага биха разпознали бащата на Минехаха – Червения облак.

– Добър ден, сър! – обади се англичанинът, без да го смушава обстоятелството, че той е лице срещу лице с индианците. – Сега се упражнявам в изкуството да управлявам кучета. А това се оказва твърде забавно. Не бихте ли искали да пробвате сами?

– Как е попаднал тук моят бял брат? – запита вождът.

Уилмър накратко обясни всичко.

Лицето на Червения облак се намръщи, когато чу имената на Джон и неговите спътници.

– Моят брат ще повтори своя разказ и пред Минехаха! – с тон, който не търпи възражение, каза индианецът.

– Защо не? Не бих се отказал да поговоря с младата лейди. Индианците отведоха маниака в лагера на Минехаха, която веднага започна да разпитва Уилмър.

– Този човек е полуумен – тихо забеляза присъстващият на разпита вожд.

– Не е луд! – рязко отвърна индианката. – Мисля само, че хитрува: изпратен е тук от нашите смъртни врагове, за да разузнае всичко и с

това ще им помогне да ни нападнат.

– Едва ли! Той се е скарал с тях!

– Не вярвам! Белите са хитри! Езикът им е език на змия!

– Какво мислиш да правиш с него?

– Още не зная! Нека се съберат най-старите войници и заедно ще решим какво да правим с тоя глупак!

Слушайки разговора на Минехаха с Червения облак, англичанинът безгрижно се усмихваше. Сетне се обърна към индианката с думите:

– Вярно ли е, че лейди не е свързана с никого чрез брачни връзки?

Минехаха широко отвори очи, леко се усмихна и надменно заяви:

– Минехаха с никого не е свързана! Е?

– Аз също с никого не съм свързан! – добави лордът и весело намигна.

– И какво от това?

– Минехаха ми направи силно впечатление!

– Благодаря за комплимента! – засмя се жената сахем.

– Ако не съм противен на лейди, то защо да не встъпим в законен брак? – добави лордът, като потриваше ръце. – Това ще предизвика сензация в Лондон.

– Но, за Бога! Той съвсем е побъркан! – измърмори бащата на Минехаха. – Та той ти прави предложение!

– Аз съм много богат – добави лордът. – Вярно е, че пътешествията ми из Америка струват много пари, но това няма значение: ще заповядам на моите управители да увеличат арендата на моите земи и къщи и загубата ще се покрие само за половин година. Ще издействам моята съпруга да бъде представена на нашата милостива кралица Виктория. И тогава заедно ще ходим на лов за бизони. Ще запозная Минехаха с изкуството да се боксира...

– Изведете тоя идиот от вигвама! – заповяда Минехаха. След четвърт час събралият се в лагера на жената сахем военен съвет започна да обсъжда участието на злополучния пленник.

Трябва да се признае, че Червения облак бе единственият, който говори в полза на лорд Уилмър. В своята защита прозорливият червенокож дипломат изтъкна следното:

– Уилмър е англичанин. Канада, където отиват последните сиу, е английска колония. Значи сиу нямат никаква сметка да се отнесат жестоко с Уилмър. Освен това той е умопобъркан и следователно не може да отговаря за своите действия и не може да навреди на сиу. Значи ще трябва да го третираме приятелски, можем да го отведем в Канада, да го

предадем на неговите съотечественици, за което можем да получим и награда!

– Бялото куче ме оскърби! – каза Минехаха, когато ѝ дойде редът да говори. – Той се осмели да ми предложи на мен, смъртния враг на цялата бяла раса, да стана негова жена, негова робиня! Затова той трябва да умре!

Гласовете се разделиха. Но общото настроение бе сравнително благоприятно за Уилмър. Импровизираният съд завърши, като произнесе следната присъда:

„Уилмър няма да бъде подложен на изтезания, защото вината му като шпионин на белите не е доказана.“ И по-нататък присъдата бе обоснована така: „Да го вземат със себе си червенокожите отказват, защото може да попречи на тяхното пътуване.

Да го пуснат на свобода също отказват, защото тогава ще може да се върне при Джон и другите от групата, които са смъртни врагове на червенокожите.“ И накрая заключението: „Затова англичанинът се осъжда да бъде оставен в гората на произвола на съдбата.“

Силни ръце уловиха Уилмър, съблякоха го гол, отведоха го до най-близкото дърво и здраво го привързаха. След това индианците тръгнаха на път, без да мислят повече за маниака, който бе оставен на капризите на своята ужасна съдба.

– Хм! – промълви замръзващият лорд. – Минехаха би могла да постъпи с мен по-любезно. Тая лейди е благоразположена само към ексцентричните гаеги! И това, от една страна, ми харесва. Ако не бе толкова студено, не бих се сърдил на подобно приключение. В него намирам нещо твърде пикантно. Но боя се, че вълците не ще разберат шегата и могат по погрешка да ме разкъсат.

И наистина, щом индианците се отдалечиха от поляната, където бе техният лагер, се появиха силуетите на сивите хищници и свиреп вой огласи всичко наоколо, сякаш канеше вълците от всички краища на пир!

Отначало зверовете като че ли не се решаваха да доближат вързания за дървото англичанин, плашейки се от неговите безумни викове и блясъка на очите му. Но страхът им не трая дълго. Някои от тях – най-смелите, приближаваха Уилмър, като се въртяха около него и тракаха с острите си зъби.

– Аз съм лорд – викаше с все сила Уилмър, като почваше да губи съзнание. – Аз съм пер на Англия. Ще се оплача на нашия консул! Ще ви подведа под съдебна отговорност. Съдът ще ви наложи най-тежкото наказание, като ви осъди да заплатите всичките съдебни и деловодни

разноски!

И в тоя миг, за изненада, вълците се разбягаха. Два-три куршума профучаха над полянката, тъмна човешка фигура с два револвера в ръце, на импровизирани ски, се понесе към дървото, за което бе вързан лорд Уилмър.

– Помощ! Помощ! – викаше неистово лордът.

– Хахаха! Най-сетне те намерих, крадецо! – обади се дрезгав глас. – Ти си богат, а аз обичам парите! Братски ще си ги поделим! Дай ми златото си!

– Но аз нямам нито сантим! Индианците взеха всичко! – отвърна, като се опомни, Уилмър.

– Как така да нямаш нищо? Та това е грабеж? Това е истинска измама! Стой! А каква полза е това? Ха! Та това е твоята чекова книжка!

– Да, това е моята чекова книжка! – призна Уилмър.

– Само че чековете още не са подписани! Нищо! Ние ще поправим тази малка грешка. Сега ще подпишете чековете един по един.

– Не! Няма да подпиша нито един чек! – твърдо отвърна маниакът. – Никога досега не съм отстъпвал пред крадците и разбойниците! Казах: няма да подпиша!

– Ще подпишеш, щом усетиш върха на моя нож!

И двукракият чакал започна да изтезва беззащитния умопобъркан.

* * *

Петимата ловци стигнаха до последния лагер на индианците.

– Червенокожите са заминали! – каза Джон, оглеждайки наоколо.

– Да, но в лагера има още хора! – обади се Хук. – Видях вълци, които не смеят да излязат на полянката.

– А допреди пет минути тук се стреляше! Да бъдем предпазливи!

– Чувам като че ли двама души разговарят! – допълни Девандел. – Нещо се карат...

– Сега ще разберем! Бъдете готови за стрелба!

Ловците оставиха конете си и с пълзене се промъкнаха в лагера, който бе напуснат неотдавна от последните си, и скоро Джон разбра какво се вършеше там.

– Но това е Уилмър? – извика той. – Червенокожите са го оставили на вълците. Но като че ли около него се навърта някой! Вижте! Вижте! Това е бял! Какво ли прави този негодник? Та той изтезва беззащитния англичанин!

– Стреляйте! – изкомандва Девандел.

– Спасете ме! – чу се слабият предсмъртен вик на заления в кръв от многобройните рани умопобъркан. – Сенди Хук, помогни ми! Джон, застъпи се за мен!

Три изстрела, три куршума! Два от тях попаднаха на място – в тялото на изверга, който се гавреше над умиращия, който едва сега, пред смъртта, се бе опомнил и бе разбрал всичкия ужас на своето положение.

– Кураж, Уилмър! – извика, като бягаше с все сила към полянката, младият офицер. – Сега ще ви помогна!

Но освободителят закъсня. Ударен с два куршума, разбойникът, виждайки, че няма да може да се спаси, със силен удар заби ножа си в гърдите на беззащитната и зверски изтезавана от него жертва. И сам падна мъртъв при краката на лорда.

В дълбоко мълчание стояха на мястото на произшествието ловците, гледащи с болка обезобразеното, изтерзано тяло на злополучния англичанин, който издъхна в ръцете им.

– Не мога да оставя тялото на лорда да бъде плячка на вълците! – глухо се обади Сенди Хук. – Той наистина не бе с акъла си, но... Но аз добре печелех от него и мой дълг е да го погребя, както се полага!

– Ние ще ти помогнем, Сенди! – обади се Джон. – Ще изкопаем гроб и ще го погребем по християнски.

Заловили се да копаят яма за тленните останки на лорд Уилмър, ловците скоро трябваше да спрат работата си: от гората излезе отряд от двама души, великолепно въоръжени, в канадска униформа.

– Какво става тук? – полюбопитства командирът на отряда, възрастен мъж със сини очи.

– Погребваме един наш приятел! – отвърна Девандел.

– Разкъсан от някоя мечка ли?

– Не, предателски убит от един двукрак чакал, трупът на когото се търкаля ето там, под дърветата...

Канадците пожелаха да видят двукракия чакал и като отидоха при него, водачът извика:

– Той е същият, господа! Това е отровителят на рудничарите, когото ние търсим втора седмица! О, негоднико! Успя да избегнеш нашата мъст!

– Нима познавате този човек? – обърна се към канадеца Девандел. – Вие го нарекохте отровител? Какво значи това?

– Завеждайки транспортната кантора за превозване на труповете на умрелите рудничари, за да увеличи своите печалби, от миналата година е започнал да отравя най-богатите рудничари...

– Сам ли е вършил това?

– С помощта на един негър, също такъв негодяй.

– Как разбрахте всичко това?

– Преди две седмици в рудниците почина един от рудничарите на име Смитсън при много странни обстоятелства и гробарят се заел да откара тялото в родината му. Но останалият негър се почувствал ошетен и в пияно състояние разкрива какво е вършел неговият господар. Така че притиснахме малко повече чернокожия до стената и го заставихме да каже всичко. Организирахме хайка против отровителя и бяхме по следелите му, но...

– Но закъсняхте! Божият съд над него приключи! – обади се Сенди Хук.

– А как сте попаднали тук, господа? – запита водачът на канадците.

И Джон охотно разказа известните ни вече перипетии по време на пътуването им. Когато Джон стигна до там, че Минехаха се е запътила към Канада, водачът на канадската група кипна:

– Значи любителката на скалпове идва на наша територия? В нашата страна да върши злодеянията си? Е, господа! Какво ще кажете за това? – обърна се той към своите от групата.

– Смърт на сиу! – дружно отговориха канадците.

– Господа, искате ли да се присъединим към вас? – предложи вожът на канадците.

– Разбира се! Заповядайте! Ще ни бъде драго!

* * *

На следващата сутрин разузнавачите на сиу, които бяха достигнали почти до канадската граница, донесоха на Минехаха, че са открили наблизко отряд от петима бели, в които по описанието жената сахем позна своите смъртни врагове.

Очите на Минехаха заискриха с мрачен пламък.

– Маниту ги предава в ръцете ни! – яростно извика тя. – Смъртта им ще бъде така ужасна, че и небето ще затрепери!

Целият ѝ отряд се събра и полетя към разкрития от разузнавачите враг.

– На всяка цена ги залове! Живи! – викаше в изстъпление летящата пред тях Минехаха. – Искам да се опия от мъките им! Напред, напред, последни сиу! Очаква ви слава!

Белите конници като видяха летящите към тях като вихър индианци, които проглушаваха въздуха с дивашките си викове, обърнаха

конете си и полетяха назад, като описаха голяма дъга.

– Но те Правят опит да се скрият в гората! Не трябва да ги изпускаме Това е най-скъпата ни плячка! – реवेशе опиянена от радост Минехаха. – Хайде, момчета, още малко! Скоро ще свършим с тях! Завинаги ще свършим със смъртните си врагове! Напред! Обещавам да стана жена на този, който залови Джон, индианския агент!

Бягащите намалиха темпото. Профучаха дватри изстрела, но не заsegнаха червенокожите.

Това още повече окуражи Минехаха.

– По-бързо, по-бързо, последни герои сиу! – подканяше ги все повече жената сахем.

– Хм. Няма ли тук някакъв капан? – опитваше да я спре баща ѝ – Червения облак. – Погледни, дъще! Не позволявай ненавистта да те заслепи! Забравяш да вземеш каквито и да е предпазни мерки!

– Ти си страхлив войник на враните! – викна му неукротимата Минехаха и се втурна в гората, в края на която се бяха скрили белите.

В същия миг от двете страни загърмяха равномерни дружни залпове, които сееха смърт в редовете на сиу: стреляха скритите в засада канадци, като поразяваха сиу с кръстосан огън.

И пред очите на евентуалния наблюдател би се разкрила следната картина: коне и ездачи се смесиха в обща купчина, валийки се в снега. А куршумите продължаваха да се сипят неспирно. Сетне и двата отряда на белите се нахвърлиха върху оцелелите от куршумите малцина индианци, носейки смърт за последните, наистина за последните сиу. Пред двата отряда на белите летяха Джон и Сенди Хук. Те се насочиха към оная страна, където над трупа на своя мустанг стоеше в разкошна бяла мантия жената сахем, самата Минехаха.

– Върни ми скалпа! – викна ѝ Джон.

– Десет хиляди долара за твоята глава! – изкряска и Сенди Хук, като се хвърли върху неукротимата сиу.

Като допусна враговете си на десетина крачки, Минехаха запрати своята страшна томахава в гърдите на Сенди Хук. Ексбандитът се приведе, но секирата го удари в главата. Падайки умиращ, Хук все пак успя да изпразни револвера си.

Всичките шест куршума, като пробиха щита, зад който се криеше Минехаха, пронизаха гърдите ѝ. Като сразена от гръм, жената сахем, без да охне, падна на земята до трупа на своя мустанг, който години наред я бе носил в боевете. Умирайки, тя покри лицето си с бялата мантия.

А по снежната равнина препускаха коне без ездачи, бягаха,

преследвани от канадците последните сиу, без да мислят за каквато и да било съпротива. Настигаха ги и те падаха покосени, без да прекратят границата на обетованата земя, която обещаваше спасение за племето сиу.

Само един червенокож конник, по чудо пощаден от куршумите, като вихър се отскубна и се скри в гората. Това бе Червеният облак. След него се втурнаха белите преследвачи, но не успяха да го догонят. Лесът го скри. В него настана мълчание, както след борба на два елена – смъртни врагове, – когато единият е повален, но и двата търсят вода да утолят жаждата си и очите им се отразяват в нея.

* * *

Джордж Девандел дълго съзерцава мълчаливо бойното поле. Лицето му бе бледо, погледът – мрачен. Джон се приближи и го дръпна за ръката.

– Време е, мистър Джордж!

– Какво? – сепна се младият офицер.

– Няма защо повече да стоим тук!

– Да, ние приключихме нашата работа! – горчиво се засмя Девандел.

– Но вие като че не сте доволен от победата?

– О, не! Защо? Мислех си, че тук току-що бе разчистена една многовековна сметка и че племето сиу никога няма да се появи нито у нас, нито в Канада...

– Трябва ли да се съжалява за това? – сви рамене Джон. – По-добре вижте моята плячка! – И той посочи на Девандел три скалпа.

Първият – това бе неговият собствен скалп. Бе успял да го изтръгне от щита на падналата в боя Минехаха. Вторият – това бе скалпът на Яла. Третият – още кървав – бе скалпът на самата жена сахем, скалпът на Минехаха, която провидението изпрати на сиу, за да поведе това гордо, неукротимо и кръвожадно племе към гибел.

Като изгледа разсеяно трофеите на Джон, Девандел се обърна: тежко му бе да гледа в този момент стария трапер...

– А къде е Сенди Хук? – запита той Джон.

– Току-що предаде Богу дух! Ще трябва да го погребем, мистър Джордж. Всъщност той не беше лош човек...

В този дух бе и надгробната реч на Джон и всички, които присъстваха на погребението, си спомниха с добро Сенди Хук.

След не повече от час канадците се разделиха с янките: първите

тръгнаха на север, вторите – на юг, за да срещнат настъпващата пролет, която щеше да донесе забрава на съдбоносното минало.

КРАЙ

Emilio Salgari
La Scotennatrice, 1909

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 11 февруари 2006 г.

ЕМИЛИО САЛГАРИ
ПОСЛЕДНА БОРБА

Роман за деца от начална училищна възраст

Редактор Катя Цонкова

Илюстрация за корицата Емилиян Станкев

Художникредактор Лили Басарева

Гравюри към текста Кирхер и Дейкер

Коректорстилисти Бонка Маркова и Людмила Антонова

Графично оформление Стефан Узунов

Технолог Дора Николова

Отпечата се през 1992 година

Цена 9,98 лв.

Преиздава се по текст, в който не е упоменато името на преводача

ТРЕНЕВ&ТРЕНЕВ СОФИЯ 1992

София, България ул. „Уилям Гладстон“ № 50, тел./факс 89-20-64, пощ. код 1000 ул.

„Свиленица“ 1, тел. 51-35-68, пощ. код 1463

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2129>]